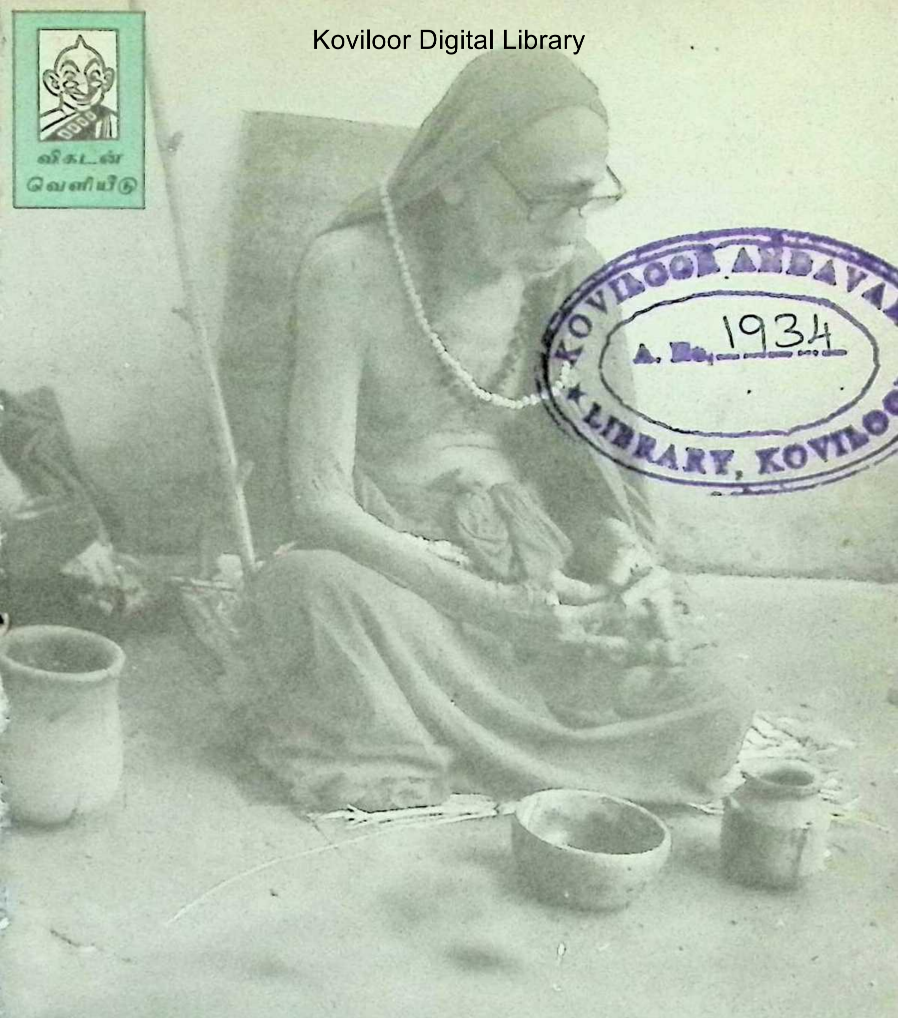
விகடன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

57

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

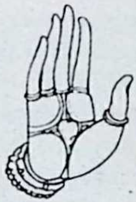
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வைதிக மத அம்சங்கள்!

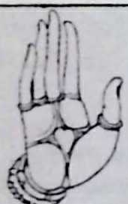
பிராமணனுக்குப் பக்ஷபாதமா?

இங்கே ஒரு விஷயம் சொல்ல வேண்டும். ராஜாவுக்கு பிராமணனைத் தண்டிக்க மட்டும் அதிக 'ஜுரிஸ்டிக்ஷன்' (ஆணையெல்லை) கொடுக்கப்படவில்லை. பிராமணனுக்குத் தரும் தண்டனை கடுமைக் குறைவாகவே இருக்கும். இதைப் பார்க்கிறபோது 'equality before law' – சட்டத்துக்கு முன் ஸமத்வம் – இல்லாமல், சலுகையே தரக்கூடாத ஒரு விஷயத்தில் சலுகை தந்து அநியாயம் செய்திருப்பதாகத் தோன்றலாம். அப்படித் தோன்றினால் அது நியாயந்தான். ஆனாலும் இதன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டால் இதிலே அநியாயப் பக்ஷபாதமில்லை என்று தெரியும்! இப்போது 'பிராயச்சித்தம்' என்று சொன்னேனே, அதுதான் காரணம்!

குற்றவாளிக்கு ராஜ தண்டனையே பிராயச்சித்த கர்மா ஆகிறது என்றேன். பிராமணன் வேதமந்த்ர ரக்ஷணையையே வாழ்க்கையாகக் கொண்டவன். ஒரு நாள்கூட அவனை விட்டு இந்த வாழ்க்கை ஆசாரம் போகப்படாது. அப்படிப் போனால் அது தேச க்ஷேமத்துக்கே கெடுதல். ஜெயிலில் போட்டால் அவன் எப்படித் தன் ஆசாரங்களுக்குப் பங்கமில்லாமல் மந்திர ரக்ஷணை பண்ண முடியும்? அல்லது கண்ணை வாங்கி, காலை வாங்கி அவனைத் தண்டித்தால் அப்போதும் அவனால் ஆகிற வேத ரக்ஷணம் அல்லவா கெட்டுப் போகும்? வேதம் – தர்மம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குத்தான் ராஜாங்கம் இருப்பதே. அதுவே தன் லக்ஷ்யத்துக்கு ஹானி செய்யலாமா? அதனால்

தான் ராஜசிக்ஷையை பிராமணனுக்கு ரொம்பவும் குறைத்துச் சொல்லியிருப்பது. ஆனால் அதற்காக அவனை வெறுமே விட்டு வைத்துவிடவில்லை. மந்த்ர ரக்ஷணைக்காக ஏற்பட்ட அவனுக்கு ஒவ்வொரு குற்றத்துக்கும் தண்டனையாக மந்திர பூர்வமாக – ரொம்பவும் கடுமையான பிராயச்சித்த கர்மாக் களை சாஸ்த்ரமே கொடுத்திருக்கிறது.

ராஜ தண்டனை இல்லாவிட்டாலும் அவனுடைய ஸமூஹத் துக்கான ஸபை அவனை விசாரித்து இப்படிப்பட்ட பிராயச் சித்தங்களை ரொம்பவும் ஸ்ட்ரிக்ட்டாக விதித்து, பலவிதக் குற்றங்களுக்கு ஜாதி ப்ரஷ்டமே பண்ணிவிடுவதென்று வைத்து அவனை அப்படிப்பட்ட குற்றங்களை மனஸாலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் தடுத்தது. ராஜ தண்டனையிலிருந்து பெருமளவுக்குப் பிராமணர்கள் விலக்குப் பெற்றிருந்ததால் அவர்கள் ஒழுங்கு தப்பிக் குடிகாரர்களாகவும், காமுகர்களாக வும், கொள்ளை லாபக் கூட்டமாகவும் போய்விடாமல் ஸமீப காலம்வரை மற்ற எல்லா ஸமூஹங்களாலும் ரொம்பவும் மரியாதைக்குரியவர்களாகவும், உதாரணமாகப் பிறருக்கு வழி காட்டுபவர்களாகவுந்தானே கருதப்பட்டிருந்திருக்கிறார்கள்? இதிலிருந்தே அவர்களை அர்த்த சாஸ்திரம் நடத்திய விதம் ஜஸ்டிஃபை ஆகிவிடுகிறதல்லவா? இந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

தர்ம அபிவிருத்தியே அஸ்திவாரம்; வர்ண தர்ம பரிபாலனம்

ஜெனரலாக ஜனஸமூஹத்தைப் பார்க்கிறபோது ராஜதண்ட னையே குற்றவாளிக்குப் பிராயச்சித்த கர்மாவாகி, அவனு டைய பாபத்தைப் போக்கும் உபகாரத்தைச் செய்கிறது. இதோடு இன்னொன்றையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். குற்றவாளி ஒருவன் தண்டனை பெறாமல் தப்புவதற்கு விட்டு விட்டால் அது ராஜாவுக்கே பாபமாகும் என்றும் சொல்லி யிருக்கிறது. ராஜா ராஷ்ட்ரக்ருதம் பாபம்: குடிகளின் பாவம் மன்னனைச் சேரும். யதா ராஜா ததா ப்ரஜா: 'அரசன் எவ்வழி

குடிகள் அவ்வழி' என்று சொல்லி ஒரு பக்கம் அவனை தர்மிஷ்டனாக இருக்கப் பண்ணுவதோடு இன்னொரு பக்கம் குடிகள் தீய வழிபோனால் அந்தத் தீமை அரசனையே சேரும் என்று சொல்லி, இதனாலும் அவனைத் தேசத்தில் தர்மம் நிலைக்கப் பண்ண வேண்டும் என்பதில் விசாரத்துடன் ஈடுபடுமாறு பண்ணியிருக்கிறது!

ராஜதண்டனையால் குற்றவாளிக்குப் பாபம் போகிறது என்பது போல இன்னொன்றைச் சொல்லி விடுகிறேன். யுத்த பூமியில் பிராணத் தியாகம் பண்ணுவதால் ராஜாவுக்கும், ஸேனா வீரர்களுக்கும் புண்ணியம் உண்டாகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. போரில் உயிரிழந்தவர்கள் வீர ஸ்வர்க்கம் அடைவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ராஜாவுக்கு அனேக ஸௌக்யபோகங்களைக் கொடுத்திருப்பதற்குக் காரணமே அவன் இப்படித் தன் உயிரைப் பணயமாக வைத்து தேசத்தை ரக்ஷிக்கிறானென்பதுதான். இந்த விஷயமும் இருக்கட்டும். தண்ட நீதியையும் தர்மத்தையும் பற்றிப் பார்ப்போம்:

குற்றம் செய்கிற எண்ணமே மனுஷ்யனை விட்டுத் தானாகப் போகும்படிச் செய்ய ஸமயாசாரம், பக்தி, ஞான மார்க்கம், கர்ம மார்க்கம், யோகம் முதலியவை இருக்கின்றன. அவற்றின் கட்டுப்பாடுகளில் ஜனங்கள் வராதபோது பயத்தின் மூலம்தான் குற்றம் ஏற்படாமல் தடுக்க வேண்டும் என்றாகிறது. ஸமயாசாரியர்கள், ஞானிகள், பக்திமான்கள், யோகஸித்தர்கள் முதலியவர்கள் முதலில் சொன்ன வழியில் ஸாத்விகமாக மக்களை நல்வழி நடக்கச் செய்கிறவர்கள். அந்த ஸாத்விகம் உறைக்காதவர்கள் குற்றம் பண்ணும்போது ராஜா ராஜஸிக மாகத் தண்டனை தர வேண்டியதாகிறது. தேசத்தில் நல்ல நிலைமை, தர்மம், புண்ணியமிருக்க வேண்டுமானால் குற்றம் போனால்தானே முடியும்? அதோடு ஸாது ஜனங்களுக்குச் சோரபயம், கொலைகாரர்களிடம் பயம் முதலியன இல்லாமல் நிம்மதியாக வாழும்படியான நிலையையும் ராஜாதானே அளிக்க வேண்டும்? அதனால்தான் அவனுக்கு தண்ட அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருப்பது!

இதற்குள்ள முக்யத்வத்தால் அர்த்த சாஸ்த்ரத்துக்கே 'தண்ட நீதி' என்று ஒரு பெயர் வழங்குகிறது. அர்த்த சாஸ்திரம் என்

பதற்கு நீதி சாஸ்திரம், ராஜா நீதி சாஸ்திரம், நய சாஸ்திரம் என்றெல்லாமும் பெயர்கள் உண்டு. 'நயம்' என்றால் 'பாலிஸி' என்று அர்த்தம். தண்ட நீதி என்பதே ஜாஸ்தி வழங்குகிற பெயர்.

ஒரு பக்கம் தர்மக்ஞர்களை அரசனானவன் போஷித்து அவர்கள் மூலம் தர்மங்களை உபதேசமாகவும், புராணப் பிரவசனங்களாகவும், அவர்கள் நடத்திய சீலமான வாழ்க்கை உதாரணத்தாலும் 'பெர்ஸுவேஷன் மெதட்'டில் பிரசாரம் பண்ணிக் கொண்டுதானிருந்தான். இந்த நாளில் இந்த அம்சங் களை அரசாங்கப் பொறுப்பிலிருந்து அடியோடு துண்டித்து விட்டிருப்பதுபோல அப்போது இல்லை. இப்படிச் சாந்த மாகச் சொல்லி தர்மம் பதியாதபோது, அதர்மக் காரியங்கள் நடந்தபோது தண்டோபாயத்தை பிரயோகித்தான். இப்போது தண்டோபாயத்தை லீனியண்ட்டாகப் பண்ண வேண்டும் என்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாலும் இன் னொரு பக்கம் போலீஸும் கோர்ட்டும்தான் நாளுக்கு நாள் விருத்தியாகி வருகின்றன. முற்காலத்தில் தர்மக்ஞர்களைப் போஷித்து ராஜா விருத்தி பண்ணினதால் போலீஸும் கோர்ட் டும் மினிமமாகவே இருந்தன; கோயில் கட்டுவதே ராஜாவின் முக்ய காரியமாய் இருந்தது. சாஸ்திர மார்க்கப்படி நடந்து சிஷ்டர்களாக, தர்மிஷ்டர்களாக இருக்கிறவர்கள் அந்த நல்ல வழியில் போய் ஞானம் அடைவதற்கு அனுகூலமாக அவர் களுக்கு வேண்டியதையெல்லாம் செய்து கொடுப்பதுதான் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் அஸ்திவாரமாகச் சொல்லியிருப்பது.

அஸ்திவாரம் பலமாய் இருந்து, மேலே போகும் கட்டிடத் தில் பழுது ஏற்பட்டால் ஸுலபமாய் அதை ஸரிசெய்து விட லாம். இந்தக் காரியத்தைத்தான் அன்றைக்கு தண்டோபாயம் செய்து வந்தது. இதனால்தான் காவல் நிலையங்களும், நியாய ஸ்தலங்களும் அப்போது குறைவாக இருந்து கோயில்களும், அன்ன சத்திரங்களும், யக்ஞசாலைகளும் நிறைய எழும்பின. இப்போது அஸ்திவாரம் போடாமல் கட்டடம் எழுப்புவதில், இத்தனை ஆயிரம் போலீஸ் ஸ்டேஷன்கள் இருந்தும் இவற்றுக் கும் டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டு ஏராளமானவர்கள் நூதன நூதன ஸாமர்த்தியத் திருட்டுகள், மோசடிகள், கொலைகள், விபசாரக் குற்றங்கள் முதலியன பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்

தனை ஆயிரம் கோர்ட்டுகள் இருந்தும், ஆயிரக்கணக்கில் 'கேஸ்'கள் 'பென்டிங்'காக இருக்கின்றன என்று 'பெஞ்சு'க் களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துக் கொண்டே போயும் பைஸலாகாத வழக்குகளின் எண்ணிக்கையும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. பொது ஜனங்களுக்கோ, பயம் போகவில்லை; 'ஸெக்யூரிடி' இல்லை. தர்மப் பரிபாலனம் என்ற அஸ்திவாரத் துக்கு எதுவும் பண்ணாமலே அதர்மத்துக்கு மட்டும் சிக்ஷை, அதுவும் ரொம்ப தாக்ஷிண்யத்தோடு சிக்ஷை என்றால் வேறே எப்படி இருக்கும்?

ஜாதி நாட்டாண்மை என்பதும் அக்காலங்களில் ராஜாவின் தண்டப் பிரயோகத்தை ரொம்ப தூரம் குறைத்து உதவிற்று. ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் பண்ணும் அனேகத் தப்புகள் அந்தந்த ஸமூஹ நாட்டாண்மைக்காரர்களாலேயே விசாரிக்கப்பட்டு வந்ததால், அந்த அளவுக்குக் கோர்ட்டின் வேலை குறைந்தது. போலீஸ் மாதிரி இல்லாமல் ஜாதி நாட்டாண்மையிடம் அந் தந்த ஸமூஹத்தாரும் 'நம்முடையது' என்ற அன்னியோன்னிய பாவம் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அதன் கட்டுப்பாடு களுக்கு அவர்கள் இஷ்டபூர்வமாகவே அடங்கி நடந்ததில், தாங்களாகவே அனேகம் தப்பு தண்டாக்களைப் பண்ணாமல் ஒழுங்காயிருந்தார்கள்!

வர்ணாச்ரம தர்மங்களைப் பரிபாலிப்பது ராஜாவின் கடமையாக இருந்ததற்கு இதுவும் ஒரு துணைக் காரணம். ஒவ் வொரு தனி மனுஷ்யனுக்கும் தன் தொழிலைப் பற்றிய நிம்மதி, தன் வாழ்க்கை முறையைப் பற்றிய நிர்ணயமான அமைப்பு ஆகியன வர்ண விபாகத்திலே இருந்து, அதே சமயத் தில் அவன் தெய்வ பக்தியுள்ளவனாகவும் ஸாதுக்களின் விச்வாஸமுள்ளவனாகவும் இருந்தபடியால், தனக்குரிய மதானுஷ்டானங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு, லௌகிகத்தில் திருப்தியாயிருந்ததோடு (அப்படி இருந்ததாலேயே) ஆத்மாபி விருத்தியும் அடைந்து வந்தான். இப்படி எல்லாத் தொழில் களும் சீராகப் பங்கீடு பண்ணப்பட்டிருந்ததால் மொத்த ஸமுதாயத்திலும், அதாவது தேசம் பூராவுக்குமாக நடக்க வேண்டிய அனேகக் கார்யங்களிலும் ஏறுமாறு இல்லாமல், போட்டி பொறாமை இல்லாமல், குழப்பமில்லாமல் எல்லாம் சீராக நடந்து நாடு முழுவதும் பொருளாதாரத்தில் நல்ல நிலை

யிலும், மனநிலையில் ஸர்வஜன ஸௌஜன்யத்துடனும், இந்த ஸௌஜன்யத்தில் உண்டான நிம்மதியில் கலைகள், பண்பாடு இவற்றில் மேன்மையுள்ளதாகவும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலே ஆத்ம லக்ஷ்யத்தில் சிறந்த அபிவிருத்தி கொண்டதாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது.

இப்படி எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாக, மற்ற உலக நாடுகள் எதையும்விட நம் தேசமானது ஸமூஹ ஸௌஜன்யம், பொருளாதாரம், கலாசாரம், ஆத்மிகம் எல்லாவற்றிலும் ரொம்ப உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்ததை அனைவரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். மற்ற நாடுகளிலில்லாததாக இங்கே என்ன இருந்து இப்படிப்பட்ட உயர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும் என்று பார்த்தால், இங்கே நாகரிக ஸமுதாய வாழ்க்கையும் ராஜாங்கமும் ஏற்பட்ட நாளாக ஜனங்களாகவே பிரியப்பட்டும், ராஜாங்கத்தின் தலைமையான கடமையாகப் பரிபாலிக்கப்பட்டும் அனுஸரித்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை!

ஆனாலும் முன்பு வர்ண தர்மத்தைப் போஷிப்பதிலேயே ராஜா பெருமைப்பட்டானென்றால் இப்போது அரசியலிலோ ஸமூஹ வாழ்விலோ அனா ஆவன்னாவே 'Casteless society' – 'ஜாதியில்லாத ஸமூஹம்' என்பதாகத்தானிருக்கிறது! அந்தந்த ஜாதிக்குண்டான தொழிலை அவரவர் செய்யாமலும், அதற்குரிய ஆசார அனுஷ்டானங்களைக் கடைப்பிடிக்காமலும் ஜாதிகளை மட்டும் விடாமல் வைத்துக் கொண்டிருப்பது மஹா தப்புதான் – ப்ராணன் போனபின் பிணத்தைக் கட்டிக் காக்கப் பார்க்கிறது போலத்தான்! இதில் நாம் சீர்த்திருத்தக் காரரோடு நூறு பெர்ஸென்ட்டும் ஒத்துப் போவோம். ஆனால் இந்தத் தொழில் பாகுபாடே தப்பு, ஆசார அனுஷ்டானங் களையே இதற்காக வித்யாஸமாய் வைப்பது தப்பு என்று அவர்கள் வாதிப்பதை நாம் கொஞ்சங்கூட ஒப்புக் கொள்வதற் கில்லை. தொழில் பாகுபாடும், ஆசாரங்களை சாஸ்த்ரப்படி அவாளவாள் பின்பற்றுவதும் மாறி இப்போதுள்ள நிலைமை ஏற்படவிட்டதுதான் தப்பு என்று விவேகத்தோடு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'இப்போது எல்லாம் அடியோடு குளறிப் போய்விட்ட ஸ்திதியில் பழையபடி பண்ணுவது ஸாத்யமா?' என்றால், எனக்குத் தெரியாது. ஸாத்யமில்லை என்று விடாமல்

இப்போதாவது எங்கே எவ்வளவு முடிகிறது என்று பார்த்து அங்கே அந்த அளவுக்குப் பழைய வழிக்குத் திருப்பத்தான் பாடுபடணும்!

ஹிஸ்டரியைப் பார்த்தால் தெரியும் – 2500 வருஷத்துக்கு முன் புத்தர் வந்தபோதும், அப்புறம் 1300 வருஷத்துக்கு முன் சமணமே பல்லவ ராஜ்யம், பாண்டிய ராஜ்யம் எல்லாவற்றிலும் மஹேந்திரவர்மன், நெடுமாற பாண்டியன் ஆகிய ராஜாக்களின் போஷணையில் செல்வாக்குடன் இருந்தபோதும் உதயனாசார்யார், குமாரிலபட்டர், ஆசார்யாள், அப்பர், ஞானசம்பந்தர் முதலானவர்கள் தோன்றியதால் மறுபடி வர்ணாச்ரம வேத மதமே வந்துவிட்டது. நான் அடிக்கடி சொல்கிற மாதிரி, பொது ஜனங்கள் பெரிசாக மதக்கொள்கை என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருக்காமல் தங்கள் பக்தியைப் பெறத்தக்க மஹான்கள் தோன்றும்போது, 'இவர் சொல்கிற ஸித்தாந்தம்தான் ஸரியாயிருக்கும்' என்று அவர் வழிக்குப் போயிருக்கிறார்கள் என்பதும் வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும், ஏற்கெனவே தாங்கள் இருந்த வழியில் ஏதோ அதிருப்தி இருந்தாலொழிய, புதிதாகப் போவதில் அது நிவ்ருத்தி ஆகிறதாகத் தெரிந்தாலொழிய இப்படி மாறியிருக்க மாட்டார்கள் என்பதும் வாஸ்தவம். நுணுக்கமாக மதக் கொள்கைகள் தெரியாவிட்டாலும் அதன் விளைவாகப் பரவலாக ஏற்படுகிற பலனைத் தெரிந்து கொண்டே மாறியிருக்கிறார்கள். அதனால் புத்தரும் ஜினரும் (மஹா வீரரும்) ஜாதிகளை எடுத்துப் போட்டுவிட்டு எல்லாரையும் ஒன்றாகப் பண்ணினதில் பொது ஜனங்கள் 'ஆஹா' என்று அப்போதைக்கு திருப்திப்பட்டு அந்த வழிகளில் கொஞ்சம் போனாலும், நாளாவட்டத்தில் இந்த ஏற்பாட்டில் தங்களுக்கு 'ஸ்டேட்டஸ்' இருப்பதாகத் தெரிந்திருந்துங்கூட, அதிலே தனி வாழ்க்கை, ஸமூஹ வாழ்க்கை இரண்டுமே சீராக அபிவிருத்தியாவதற்கு இடமில்லையென்று கண்டு கொண்டுதான், மனப்பூர்வமாக, எந்தக் கம்பல்ஷனும் இல்லாமலே வைதிக வழிக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். இப்படி இரண்டு மூன்று முறை 'பட்டு'க் கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தாவது இப்போதுள்ள அறிவாளிகள் அந்தப் பூர்வ வழியை எப்படி மறுபடி அதன் உண்மை ஸ்பிரிட்டுடன் ஏற்படுத்தலாம் என்பதற்கு ஆலோசனை செய்ய வேண்டும்.

அதம பக்ஷமாக, எல்லாத் தர்மத்துக்கும் வாழ்க்கை ஐடியல்களுக்கும் பிராமண ஜாதியைப் பொறுப்பாக்கியிருப்பதால் அதொன்றையாவது சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் இருக்கப் பண்ணப் பிரயத்தனம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.★

இந்த ஏற்பாடு பண்ணினாலும் பண்ணாவிட்டாலும் நாம் 'இண்டியன் கல்ச்சர்' என்று பெருமைப்படும் நாகரிகத்தைக் கொடுத்துள்ள ரிஷிகள், ஞானிகள், பக்தர்கள், மதத் தலைவர்கள், கவிகள், சில்பிகள், நம்முடைய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைக் கொடுத்தவர்கள் ஆகிய எல்லாருமே வர்ணாச்ரமத்தைப் போற்றியவர்கள்தான் என்பதிலிருந்து அது தப்பான வழியாயிருக்க முடியாது என்று அறிவு பெற வேண்டும். இவர்களில் பிராமணர்கள் மாத்திரமில்லாமல் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களும் வர்ணாச்ரம ஏற்பாட்டைக் கொண்டாடித்தானிருக்கிறார்கள். அப்பிராமணராயிருந்து, சோழ ராஜாவுக்கு மந்திரியுமாக இருந்த சேக்கிழார் ஒருத்தர் போதும் – அவர் சொல்ல வந்தது பக்தர்கள் கதையைத்தான். அதிலே எத்தனையோ பேர் அப்பிராமணர்கள். இவர்களைப் பிராமணர்களும் போற்றுகிறார்கள். ஆனாலும் சேக்கிழாரோ எப்படியாவது இடம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு வைதிக மரபுகளை சொல்லிச் சொல்லி எந்த ராஜாவானாலும் அவன் வர்ணாச்ரம பரிபாலனம் செய்ததைச் சொல்லாமலிருப்பதில்லை.

ராஜாவுக்கு இதிலே நிரம்ப முக்யமுண்டு – நாடு முழுவதற்கும் பொறுப்பு அவன்தானே?

ராஜா வர்ணதர்மப் பரிபாலனப் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டான். அதே ஸமயத்தில் வர்ணதர்மம் தேசத்தில் குற்றங்களைப் பெருமளவுக்குக் குறைத்து, அதனால் அவனுடைய நீதிதண்டப் பொறுப்பையும் வேலையையும் ரொம்ப தூரம் குறைத்து உதவியது. நிச்சயமாகத் தனக்கு ஒரு தொழில் உண்டு, நிர்ணயமான ஒரு வாழ்க்கைமுறை உண்டு என்று வர்ண விபாகத்தில் ஏற்பட்டிருந்ததால் இப்போது உண்டாயிருக்கிற

★ இவ்விஷயமாக *அருள் உரை* 3-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள *வர்ண தர்மம்* என்ற உரையும் தொடர்ந்து வரும் சில உரைகளும், 38-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள *ஜாதி முறை* என்ற உரையையும் பார்க்கவும்.

போட்டிகளுக்கு அப்போது இடமில்லை. போட்டி இருக்கிற போதுதான் பொறாமை உண்டாகிறது; பகை ஏற்படுகிறது. மோதல், அடிதடி, கிளர்ச்சி, ஏமாற்றுவது, லஞ்சம், திருட்டு, கொலையே பண்ணுவது என்றெல்லாம் குற்றங்கள் பெருகவும் இடம் ஏற்படுகிறது. இதெல்லாமில்லாததால் பழைய நாள் ராஜாவுக்குக் காவல் செய்கிற போலீஸ் பொறுப்பும், நியாயம் வழங்கி தண்டனை விதிக்கிற ஜுடீஷியல் பொறுப்பும் நிரம்பக் குறைந்தன.

வர்ணாச்ரமப் பரிபாலனம் என்பது அவனுடைய முக்ய மான பொறுப்பாயிருந்த போதிலும் அது அவனுக்குப் பெரிய ப்ரயாஸையையோ வேலையையோ தருகிற பொறுப்பா யில்லை. ஏனென்றால் ஜனங்கள் தாங்களாகவே இந்த நியதிக் குக் கட்டுப்பட்டுத்தானிருந்தார்கள். அபூர்வமாக எங்கேயாவது யாராவதுதான் மீறிப் பண்ணுவதாயிருந்தது. நேரே பொதுஜனங்களிடம் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டு, ரொம்ப வும் வசீகரணமுள்ளவராயிருந்த புத்தர் மாதிரியான ஒருவர் வர்ணாச்ரம அதிகார பேதங்கள் கூடாது என்றபோதுகூட, இதற்காக popular uprising (வெகு ஜனக்கிளர்ச்சி) எதுவும் நடந்த தாக (நம் சரித்ரத்தை எவ்வளவோ திரித்து எழுதியிருக்கும்) வெள்ளைக்காரர்கள்கூடச் சொல்லக் காணோம்! நம்முடைய பொது ஜனங்கள் நல்ல புத்திசாலிகளாக இருந்தும் இத்தனை ஆயிரம் வருஷத்தில் இந்த ஏற்பாட்டை எதிர்த்ததாகவோ, அப்புறம் ராஜா அவர்களை அடக்கினதாகவோ ஒரு திருஷ் டாந்தம்கூட இல்லை. தங்களுக்கு எத்தனையோ ஸாதகமா யிருந்த புத்தமதத்தை மூட்டை கட்டி அனுப்பிவிட்டு, இப்போது கொடுமையானவர்களாக வர்ணிக்கப்படுகிற ஸனாதனிகளின் மதத்துக்குத்தான் ஜனங்கள் திரும்பியிருக்கிறார் கள். வர்ண விபாகத்தில் தங்களுக்குப் பெர்ஸனலாக ஒரு நிம்மதியும், ஸமூஹ வாழ்வுக்கு ஒரு ஸ்டெபிலிடியும் இருப்ப தாக அவர்கள் கண்டிருந்தாலன்றி இப்படிப் பண்ணியிருப்பார் களா?

வர்ணாச்ரம ஏற்பாட்டினால் அக்கால ராஜாக்களுக்கு, இப்போதுள்ள ராஜாக்களுக்கு முக்கியமாயிருக்கிற போலீஸ், ஜுடீஷியரி வேலைகள் பெருமளவுக்கு இல்லாமலிருந்ததால், இப்போது இதற்காக ஆகிற செலவும், கால விரயமும் அவர்

களுக்கு இல்லை. அதனால் ராஜாக்கள் தங்கள் பொழுதையும் பொருளையும் வேறே நல்ல இனங்களில் ஈடுபடுத்த முடிந்தது. கோர்ட்டுக்குப் பதில் கோயில் கட்டினார்கள்; கோரக்ஷணம் செய்தார்கள்; அன்ன ஸத்திரம் கட்டினார்கள்; தான தர்மம் செய்தார்கள்; கனபாடிகளுக்கு ச்ரோத்ரியம் கொடுத்து, வேதத்தில் அதிகாரமுள்ளவர்கள் இவர்களிடமிருந்து தர்மங்களைத் தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணினார்கள்; உடுக்கு அடித்து பாரதம் சொல்கிற பூசாரிக்கு மானியம் விட்டு அதே தர்மத்தை இவனிடமிருந்து பாமர ஜனங்களும் தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணினார்கள். ப்ரஜைகளின் வயிற்றுக் குறையைப் போக்குவதும், தர்ம அபிவ்ருத்தியுமே அரசனுடைய கார்யங்களாயிருந்தன.

ஜனங்கள் கோயிலுக்கும் தர்மோபதேசம் நடக்குமிடங்களுக்கும் போய்ப்போய் சாந்தர்களானார்கள். சட்டத்தை மீறாமல், ஸாத்விகர்களாக, எல்லோருடனும் ஸமாதானமாக வாழ்ந்தார்கள். இந்த ஸமாதானத்தை, ஜாதி தர்மம் காப்பாற்றி வந்தது.

இக்காலத்தில் கோயிலுக்கும், தர்மம் தெரிந்து கொள்வதற்கும் போவது குறைந்து ஜனங்கள் கோர்ட்டுக்குப் போவது அதிகமாகியிருக்கிறது. எங்கும் இடிந்த கோயில்களும் இடியாத கோர்ட்டுகளும் காணப்படுகின்றன.

இப்போது 'வெல்ஃபேர் ஸ்டேட்' வைக்கிற கோர்ட்களுக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கும் போவதற்கு முதல்படியாக, தினந்தோறும் வளர்ந்து வருகிற ஸினிமாக் கொட்டாய் (கொட்டகை)க்குப் போய் அனேக தினுஸான தப்புகளைத் தெரிந்துகொண்டும், இந்திரிய சபலத்தால் உடல் கெட்டும் வருகிறார்கள். அக்ரமத்துக்கு ஏற்பட்ட ரேஸ் கோர்ஸ் மாதிரியானவற்றிலும் கூட்டம் வழிகிறது. அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் செய்வதற்காக க்ளப்களும் (ஹோட்டல்களும்,) ஜனங்களை இழுக்கின்றன. எல்லாம் போதாது என்று உரிமை, ஸமத்வம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஜனங்களை த்வேஷத்திலும், போட்டியிலும், சோம்பேறித் தனத்திலும் தூண்டிவிடுவதற்கு அரசியல் கூட்டங்களின் ஆகர்ஷணமும் சேர்ந்திருக்கிறது. மொத்தத்தில் உடம்பும், மனஸும் கெட்டு, சித்த சாந்தி போய்,

ஸமூஹ ஸமாதானம் போய் – இவற்றின் total effect ஆக – குற்றங்கள் பெருக எத்தனை வாய்ப்பு உண்டோ அத்தனையும் விருத்தியாகி வருகின்றன.

தர்ம அஸ்திவாரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் 'வெல்ஃபேர்' மாளிகை எழுப்பினால் இப்படித்தான் ஆகும்! தர்மாசாரமில்லாதபோது எங்கே பார்த்தாலும் 'கிளப்' என்றால் நியமமில்லாமல் சாப்பிட்டு தேஹம், புத்தி இரண்டையும் கெடுத்துக் கொள்வார்களே தவிர, நிஜமான 'வெல்ஃபேரை' அடைய மாட்டார்கள். தார்மிகக் கட்டுப்பாடு இல்லாதபோது எழுத்து ஸ்வதந்திரம், கருத்து ஸ்வதந்திரம் என்கிறவற்றால் பத்திரிகைகளும், ஸினிமாக்களும் கெட்டதில் தான் சேர்க்கும்; ஆஸ்பத்திரிகள் தினந்தினம் வைத்து, புதுப்புது ட்ரீட்மென்ட் தருகிறார்களென்றால், துன்மார்க்கத்தில் போனாலும் கெட்ட வியாதி வராமல் தடுத்துக் கொண்டு விடலாம் என்றுதான், தர்மத்துக்குப் பயப்படுவதற்குப் பழக்கப்படாத ஸமூஹம் நினைக்கும். 'கிராமம் விடாமல் பாங்கு வைத்துக் கடன் தருகிறோம்' என்றால் எத்தனை லஞ்சமும், பித்தலாட்டமும் உண்டோ அத்தனையும் செய்து கடன் வாங்கி, இப்போது தர்ம விரோதமாக வந்திருக்கிற பலவற்றுக்காகச் செலவு செய்வதற்கு ஊக்கம் தந்ததாகவே ஆகும்.

பெரிய வெல்ஃபேர் எதுவென்றால் தர்மந்தான். அந்தத் தர்மம் தெய்வ பக்தியாலும், மதப் பற்றாலுந்தான் ஜனங்களிடையே நன்றாய் வேர் பிடித்து வளரும். இந்த ஆதாரக் கொள்கையின் மேலே வகுத்த அர்த்த, தர்ம சாஸ்திரங்கள் நம் நாட்டுக்குச் செய்து வந்த நிஜமான நன்மையை அந்த ஆதாரத்தை வெட்டிவிட்ட எந்தப் புது அரசியல் முறையும் ஐடியாலஜியும் உண்டாக்கித் தர முடியாது. ஆனாலும் இப்போது தினந்தினம் லோகத்தில் ஏற்பட்டு வருகிற சீரழிவையும் ஒழுக்கக் குறைவையும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் பழைய ஏற்பாட்டில் தாக்ஷிண்யமில்லை. மனுஷ்யாபிமானமில்லை என்று குறை சொல்கிறார்கள்!

திருக்குறள், திருவள்ளுவர் என்று ஓயாமல் சொல்வதாயிருக்கிறது. திருவள்ளுவர் பொருட்பாலில் ராஜ தர்மத்தைச் சொல்

கிற இடத்தில் 'பெரியாரைப் பிழையாமை' என்றே ஓர் அதிகாரம் பண்ணியிருக்கிறார். ராஜாக்கள் மஹான்களை ஆச்ரயித்து அவர்களுடைய மனம் குளிரும்படியாகப் பண்ண வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அகஸ்தியரிடம் அபசாரப்பட்டுக் கொண்ட இந்த்ரனே பதவி போய்த் திண்டாடியதுபோல ஆகிவிடும் என்று எச்சரித்திருக்கிறார்:

ஏந்திய கொள்கையார் சீறின் இடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

தர்ம சாஸ்திரங்களைக் கேட்காவிட்டால் ராஜா கேடுதான் அடைவான் என்பதை நேராக அப்படிச் சொல்லாமல் ஸ்வாரஸ்யமாக மாற்றி, அரசனைப் பார்த்து, 'கேடுதான் அடைய வேண்டுமென்று ஆசையாயிருந்தால் சாஸ்திரப்படிக் கேட்காமல் பண்ணு' என்கிறார்.

'கெடல் வேண்டின் கேளாது செய்க'

ஆக, தர்ம அஸ்திவாரத்தின் மேலே மஹான்கள் காட்டுகிற வழியிலேயே அரசாட்சியை நடத்த வேண்டுமென்பதுதான் திருவள்ளுவர் காட்டும் நெறி.

எது நிஜமான தாக்ஷிண்யம், எது நிஜமான மனுஷ்யாபிமானம் என்று யோசித்துப் பார்ப்போமானால், எது தேசத்தில் தர்மத்தை நிலைக்கப் பண்ணி, நல்ல ஜனங்களுக்கு துஷ்டர்களிடம் பயமில்லாமல் ஸெக்யூரிடியைக் கொடுக்கிறதோ, அதோடு எதுதான் குற்றம் பண்ணினவனையும் இனிமேல் அப்படிப் பண்ணாமல் கட்டுப்படுத்துகிறதோ அதுதான் நிஜமான தாக்ஷிண்யமும் மனிதாபிமானமுமாகும்.

ஒருத்தன் ஏதோ ஹிம்ஸை பண்ணினானென்றால் ஜனங்களிலேயே இன்னொருத்தன் அப்போது அவனை பதிலுக்கு ஹிம்ஸை பண்ணி ஹிம்ஸையை இரண்டாக்குகிறான் என்றால் அதுதான் தப்பு. இங்கே பெர்ஸனலாக த்வேஷம், கோபதாபம் உண்டாகின்றன. ஆனால் ராஜாங்கம் என்ற ஸ்தாபனம் ஹிம்ஸை செய்த ஒருவனை பெர்ஸனல் காரணமில்லாமல், தர்மத்தின் பொருட்டு சிக்ஷித்து அவனுக்கு ஹிம்ஸை தருவது இப்படியல்ல. அவனால் இனிமேல் ஜனங்களுக்கு ஏற்படக்

கூடிய ஹிம்ஸையைப் போக்கவே இந்தச் சிக்ஷை. சிக்ஷை என்பது முன்பு அவன் குற்றம் பண்ணினான் என்பதற்காக மாத்திரமின்றி, இனி மேல் அவனைக் குற்றம் பண்ணாமலிருக்கச் செய்வதற்குமாகும். ஒரு பைத்தியம் கல்லை எறிந்தால், அது நம் குழந்தையாகவே இருந்தாலும் ரூமில் தள்ளிப் பூட்டவில்லையா? அப்படியே திருட வேண்டும் என்ற பைத்தியம் பிடித்திருப்பவனை, ஃபோர்ஜரி பண்ணுகிற பைத்தியமுள்ளவனை, இப்படி அனேகப் பைத்தியம் உள்ளவர்களை ராஜாங்கம் ஜெயிலில் போட வேண்டியதாகிறது. ஹிம்ஸையைக் குறைக்கவே ஹிம்ஸிக்க வேண்டியதாகிறது!

வெளிநாட்டு விஷயத்தில் தண்ட நீதி

வெளிநாட்டு ராஜாவால் ஜனங்களுக்கு ஹிம்ஸை உண்டாகாமல் ரக்ஷிப்பதும் ராஜநீதியில் முக்யமான அம்சம். லோகத்தில் எந்தத் தேசமானாலும் ஆதிகாலத்திலிருந்தே ராஜாக்கள் மற்ற நாடுகளைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வருவதற்காகப் படையெடுத்து யுத்தம் செய்வது என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு நான் ந்யாயாந்யாயங்கள் சொல்லப் போவதில்லை.

ஒரு வெள்ளைக்காரர்* என்னிடம், 'அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் ஒரு காரணமும் இல்லாமல் ஓர் அரசன் பிற அரசர்கள் மேல் படையெடுத்து ராஜ்ய விஸ்தாரம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதை இப்போதுள்ளவர்கள் பின்பற்றலாமா?' என்று கேட்டார். 'அது ஏதோ அந்த நாள் நடைமுறை. அதுவும் இது தர்ம ஸம்பந்தமாயிருப்பதைவிட அர்த்த ஸம்பந்தமாகவே சொல்லப்பட்ட வழி. அதற்கு சாச்வத validity (செல்லுபடித் தன்மை) இருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை' என்று பதில் சொன்னேன்.

---

* ஜே. டபிள்யூ. எல்டர்.

எப்படியோ ராஜா என்றால் ஏக சக்ராதிபத்யத்துக்கு முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்பது ஸ்திரப்பட்டுவிட்ட fact-ஆக எல்லா நாட்டிலும் பின்பற்றப்பட்டதை மட்டுமே கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். வேதாந்தத்தில் இது மண்ணாசை, பொன்னாசைகளின் கீழேதான் வருமானாலும், அந்த வேதாந்தம் ராஜாவைப் பொறுத்தமட்டில் அவனுடைய முதுமையில் வானப்ரஸ்த ஆச்ரமம் போக வேண்டியபோது தான் இந்த ஆசைகளை விட வேண்டும் என்று அவனுக்குச் சொல்கிறது. தர்மசாஸ்திரம் ராஜாவை யுத்தத்துக்குப் போகா மல் கட்டுப்படுத்தி வைக்கவில்லையானாலும், அவனை யுத்தத் தில் தூண்டி விடவுமில்லை. அர்த்த சாஸ்திரங்களோ, வெளி ராஜாவால் தன் நாட்டுக்கு ஹிம்ஸை ஏற்படும்போது மாத்திரம் டிஃபென்ஸில் (தற்காப்புக்காக) யுத்தம் செய்வது, அல்லது அன்னிய தேசங்களில் அதர்மம் அதிகம் இருக்கிறது என்பதற்காக அங்கே தர்மத்தை நிலைநாட்ட மாத்திரம் படையெடுத்துப் போய் யுத்தம் செய்து தர்ம ஆட்சியை ஏற்படுத்துவது என்றெல்லாமில்லாமல், பொதுவாகவே ராஜாவர்னவன் தன் ராஜ்யத்தை விஸ்தாரம் பண்ணிக் கொண்டு ஸார்வ பௌமனாக, சக்ரவர்த்தியாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தூண்டுதல் தருவதாக இருக்கின்றன.

ஆனாலும் ராஜ்ய விஸ்தரிப்பு என்பதற்காக எடுத்தவுட னேயே யுத்தத்துக்குப் போகும்படி அர்த்த – தர்ம சாஸ்திரங் கள் சொல்லவில்லை. 'உபாய சதுஷ்டயம்' என்பதாக நாலு வழிகளைச் சொல்லி, நாலாவதாகவே யுத்தத்தை வைத்திருக் கிறது. மற்ற தேசங்களின் போக்கோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, இது நமக்குப் பெருமை தருகிற விஷயமாகும்! கேள்வி முறை இல்லாமல் அரசர்கள் ரத்தக்களரி பண்ணுவது பிற தேசத்தவர்களின் வழக்கம்.

உபாய சதுஷ்டயம் என்பவை ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்னும் நாலாகும்.

ஒரு ராஜா தானாக ராஜ்யத்தை விஸ்தாரம் பண்ணும் போதும், இன்னொரு ராஜா இவன்மேல் படையெடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறபோதும், இரண்டு ஸமயத்திலும் இந்த நாலு உபாயங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கடைப்பிடிக்க

வேண்டும்!

முதலில் அன்போடு பழகி அதனால் ஒரு ராஜாவை அடங்கி வரும்படிப் பண்ண முடியுமாவென்று பார்க்க வேண் டும். வேண்டியவர்களைக் கொண்டு அவனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லச் செய்ய வேண்டும். மனஸில் சாந்தியோடு பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும். இதுதான் ஸாமம்.

இரண்டாவது தானம். அதாவது நமக்குப் பிரியமான பொருளை அவனுக்குக் கொடுத்து, 'என் ராஜ்யத்தோடு சேர்ந்து விடுகிறாயா?' என்று கேட்பது. அல்லது அவன் படை எடுத்து வந்தால் இப்படிக் கொடுத்து, திருப்தி பண்ணி அவனைத் திரும்பிப் போகப் பண்ணுவது. ராஜ்யத்தில் ஒரு சின்னப் பகுதியைச் சண்டையில்லாமலே கொடுப்பது, அல்லது தன தான்யங்களைக் கொடுப்பது, இல்லாவிட்டால் ராஜகுமாரியை எதிராளி ராஜாவுக்கோ, ராஜகுமாரனுக்கோ கன்யாதானம் செய்து கொடுத்து அவனோடு சண்டையில்லா மல் நல்லுறவு ஏற்படுத்திக் கொள்வது – இதெல்லாம் தானோபாயத்தில் வரும். உள்ளன்பின் சக்தியால் மனஸை மாற்றுவதைவிட பொருளைத் தந்து விரோதத்தைப் போக்கிக் கொள்வது கீழ்தான் என்பதால் ஸாமத்துக்கு அப்புறம் தானத் தைச் சொல்லியிருக்கிறது. நிஜமான பிரியம் இருக்குமானால், 'நம்முடையதெல்லாம் அவனுடையது; அவனுடையதெல்லாம் நம்முடையது' என்ற எண்ணம் வந்துவிடுமாதலால், 'என்னுடையதில் கொஞ்சம் உனக்குத் தருகிறேன்' என்ற பேச்சு வராது. 'தானம்' என்கிறபோது ஒற்றுமை போய் வேறுபாடு வந்துவிட்டதாகவே அர்த்தம்!

பேதம் என்பது இன்னும் கீழே. ஸாதாரணமாக நம் வாழ்க்கை விஷயங்களில் பேதோபாயத்தைப் பின்பற்றவே கூடாது. பேதமும் தண்டமும் ராஜாங்கத்துக்கு மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் வழி; தனி மனுஷ்யர்களுக்கல்ல. எதிராளியைச் சேர்ந்திருப்பவர்களிடம் பிளவு உண்டாகும்படிப் பண்ணி, இதனால் அவனுக்கு ஆதரவு குறையுமாறு செய்து, சக்தி குன்றிப்போன ஸ்திதிக்கு அவனைக் கொண்டு வந்து, இப்போது எனக்கு அடங்குகிறாயா?' என்று கேட்டுக் கப்பம் கட்ட வைப்பது பேதோபாயம். Divide and rule (பிரித்து

ஆளுவது) என்பதில் divide பண்ணுவது (பிரிப்பது) பேதம். இது கெடுதலான உபாயந்தானென்றாலுங்கூட, அர்த்த சாஸ்திரத்தில் இதிலும் ஒரு தார்மிகக் கட்டுப்பாடு வைத்திருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அதாவது எதிராளியின் சக்தியைப் பேதோபாயத்தால் குறைத்தவுடனேயே அவன் மேல் படையெடுத்து ஹதாஹதம் பண்ணி ஜயித்துவிட முடியும்தான் என்றாலும், அப்படிச் சண்டைக்குப் போகாமல், பலம் குறைந்த அந்த ஸ்திதியில் அவனாகப் பணிந்து வருகிறானா என்று பார்த்துவிட்டே, வராவிட்டால் யுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறது.

யுத்தந்தான் நாலாவதான தண்டம். உள்நாட்டுக் குற்றவாளிகளுக்குப் பலவிதமான தண்டனைகள் மூலம் தண்டம், வெளி ராஜாவுக்கு யுத்தத்தின் மூலம் தண்டம். இரண்டுக்கும் இடையில் அனேக வித்யாஸங்களிலிருந்தாலும் ஹிம்ஸிப்பது, சிக்ஷிப்பது பொது அம்சம். ஃபிஸிகலாக பலத்தைக் காட்டுவது இரண்டுக்கும் பொது.

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் உள்நாட்டு விஷயத்தில் கூட எந்த நாலு உபாயமும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஸத்துக்களைக் கொண்டு வாழ்க்கை உதாரணத்தாலும், உபதேசத்தாலும் தர்மங்களை ஸாத்விகமாகப் பரப்புவது ஸாமம். மான்யம், டைட்டில், சலுகைகள் தருவது தானம். ப்ராஸிக்யூஷன் (அதாவது, ராஜாங்கம்) குற்றவாளியைச் சேர்ந்த ஒருவனையே அப்ரூவராக ஆக்கிக்கொண்டு குற்றத்தை நிரூபணம் செய்து கொள்வது பேதம். தண்டனைதான் தண்டம்.

தோற்ற ராஜ்யத்திடம் உதாரம்

தண்டோபாயத்திலும் அனேக தர்மங்கள் உண்டு.*.

ஜயித்த ராஜ்யம் ஜயிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை நடத்தும் விதத்திலும் அர்த்த சாஸ்திரம் மிகவும் கௌரவமான பண்புகளை விதித்திருக்கிறது. ஒரு ராஜா வெளி ராஜ்யத்தை ஜயித்த பின் அதை முழுக்கவும் தன் ராஜ்யத்திலேயே ஜெரித்துக் கொண்டு விடக்கூடாது. அதன் 'இன்டிவிஜுவாலிடி' குன்றிவிடாதபடி அதைத் தனியாகவே விட்டிருக்க வேண்டும். 'அந்த ராஜ்ய ஜனங்களின் அன்புக்கும், மரியாதைக்கும் பாத்திரமாயிருப்பவர்களிடமே அதன் நிர்வாஹத்தை விடவேண்டும். அவர்களுடைய ஸமயாசாரம் என்னவோ, கலாசாரம் என்னவோ, வாழ்க்கை முறையும் ஸம்பிரதாயங்களும் என்னவோ அவற்றுக்கெல்லாம் மாறுதலாக எதையும் திணிக்கவே கூடாது' என்ற இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமமான கொள்கைகளைத் தர்ம சாஸ்திரம் மட்டுமின்றி, ரொம்பவும் பொல்லாதவராக வர்ணிக்கப்படுகிற சாணக்யருங் கூடத் தம்முடைய அர்த்த சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்!

ராஜ்ய விஸ்தரிப்பின் மூலம் பலாத்காரமாகவோ, அதைவிட நீசமான வசியங்களாலோ, ஜயிக்கப்பட்ட ஜனங்களுக்குள் சாதுர்யமாகப் பேதங்களை உண்டு பண்ணுவதாலேயே அவர்களைத் தங்கள் மதத்துக்கு இழுப்பது மற்ற நாட்டவரின். வழக்கம். இப்படி ஒரு ஜயித்த ராஜா ஜயிக்கப்பட்டவர்களை மதமாற்றம் செய்வதை நம் சாஸ்திரம் கொஞ்சங்கூட ஆதரிக்கவில்லை. யாஜ்ஞவல்க்ய ஸம்ருதி,

---

* யுத்தம் செய்வதில் ஏற்பட்டுள்ள இந்தத் தார்மிக வரம்புகளைப் பற்றி அருள் உரை 54-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள தனுர்வேத உரையில் காண்க.

யஸ்மிந்தேசே ய ஆசாரோ வ்யவஹார குல ஸ்திதி:।
ததைவ பரிபால்யோ (அ)ஸௌ யதாவசம் உபாகத:॥

என்கிறது. அதாவது ஜயித்த ராஜா வசப்படுத்திக் கொண்ட தேசத்தில் என்னென்ன ஆசார-வ்யவஹாரங்களும் குல வழக்கு களும் இருக்கின்றனவோ அவற்றை அப்படியேதான் ரக்ஷித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லியிருக்கிறது!

அர்த்த சாஸ்த்திரத்திலும் அந்தந்த தேசாசாரமே தழைக்கும் படியாக அதை ஜயிக்கும் ராஜா செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஜயித்த ராஜா அந்த ராஜ்யத்தின் முடிவான நிர்வாஹத்தைத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்ட போதிலும், 'டொமினியன் ஸ்டேட்ஸ்' போல அதற்கும் ஓரளவு ஸ்வதந்த்ரம் தந்து, அந்த நாட்டவரின் அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்ற அத்தேசத்தவன் ஒருவனின் பொறுப்பி லேயே விடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. மனு இன்னம் ஒருபடி மேலே போய் பழைய ராஜாவின் பந்துக்களிடமே இந்தப் பொறுப்பைத் தர வேண்டுமென்கிறார். அனேக ஸந்தர்ப்பங்களில், தோற்ற ராஜாவிடமோ, அல்லது அவன் யுத்தத்தில் செத்துப் போயிருந்தால் அவனுடைய பிள்ளை யிடமோ இந்தப் பரிபாலனப் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டது முண்டு. ராமர் வாலியைக் கொன்றபின் ஸுக்ரீவனை ராஜா வாக்கினாலும் வாலியின் பிள்ளையான அங்கதனுக்கு யுவராஜா அந்தஸ்து தந்திருக்கிறார். லங்கையை ஜயித்த வுடனோ அதைத் தான் ஆளாமல் விபீஷணனுக்குப் பட்டம் கட்டியிருக்கிறார்.

தோல்வியடைந்த ராஜ்யம் ஜயித்த ராஜாவுக்குக் கப்பம் என்று வருஷா வருஷம் ஒரு தொகை செலுத்த வேண்டும். தன் ராஜ்யத்தை விஸ்தரித்துக் கொள்வதற்காக அது யுத்தத்துக்குப் போகப்படாது. Defence Foreign Affairs (பாதுகாப்பு, வெளி வ்யவஹாரம்) என்ற இரண்டிலும் அது ஜயித்த ராஜ்யத்துக்கு முற்றிலும் அடங்கியே நடக்க வேண்டும். மற்றபடி Internal administration என்கிற உள்நாட்டு நிர்வாஹத்தில் அனேக விஷயங்களில் அது ஸ்வதந்திரமாக நடக்கலாம், பெரிய, முக்யமான ஸமாசாரங்களில் மாத்திரம் ஜயித்த ராஜாவுக்குச் சொல்லிவிட்டு அவனுடைய அங்கீகாரம் பெற்றே நடவடிக்கை

எடுக்கணும். நம் தேசம் தவிர, மற்ற தேசங்களில் ஜயித்தவர்கள் தோற்றவர்களிடம் இவ்வளவு 'ஜெனர'ஸாக நடப்பதை எதிர்பார்க்க முடியாது!

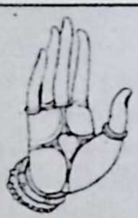

அன்னியக் கொள்கைகள் ஆறு

அன்னிய ராஜ்யங்களிடம் ஒரு ராஜா கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஆறு கொள்கைகளை 'ஷாட்குண்யம்' என்று அர்த்த சாஸ்திரங்கள் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன. ஸந்தி, விக்ரஹம், யானம், ஸ்தானம் (அல்லது ஆஸனம்) ஸம்ச்ரயம், த்வைதீபாவம் என்பனவே இந்த ஷட்குணங்கள். 'ஸந்தி' என்பது ஸ்னேஹ உடன்படிக்கை, ஸமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு ஒற்றுமையாயிருப்பது. ஸந்தி செய்துகொண்டுள்ள ராஜ்யங்களைத் தற்காலத்தில் allies (நேச நாடுகள்) என்கிறோம். 'விக்ரஹம்' என்பது விரோத நாடாகவே கருதி யுத்தம் செய்வது. 'ஸ்தானம்' அல்லது 'ஆஸனம்' என்பது இந்தக் காலத்தில் சொல்கிற neutrality (நடுநிலைமை), non-alignment (கூட்டுசேராமை) என்று சொல்லலாம். 'யானம்' என்பது Cold War மாதிரி – அதாவது, ஆக்சுவலாக யுத்தப் பிரகடனம் பண்ணாமல் யுத்த முஸ்தீபுகள் மட்டும் பண்ணிக் காண்பித்துக் கொண்டிருப்பது. 'ஸம்ச்ரயம்' என்பது நம்மைவிட பலிஷ்டனான இன்னொரு ராஜாவிடம் ஸ்னேஹ பாவத்துடன் போய், அவனை ரக்ஷயாகக் கொண்டு வேறொரு சத்ரு ராஜாவை எதிர்ப்பது. First World War-ல் இப்படித்தான் ஆஸ்ட்ரியா ஜெர்மனியையும், வேறெதோ ஒரு சின்ன தேசம்★ ரஷ்யாவையும் ஸம்ச்ரயமாக அடைய அந்த இரண்டு சிறிய ராஜ்யங்களின் சண்டை பெரிய உலக யுத்தமாகவே ரூபமெடுத்துவிட்டது. 'த்வைதீபாவம்' என்பது ஒரு ராஜ்யத்தோடு யுத்தம் போடுவதற்காகவே அதற்குப் பக்கத்தி

★ ஸெர்பியா

லுள்ள ராஜ்யம் அதோடு சேர்ந்துவிடாமல், முன்கூட்டி அதைத் தனக்கு ஸ்னேஹிதமாக ஆக்கிக்கொண்டு சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்வது. ஸ்னேஹத்துக்காக ஸ்னேஹமில்லாமல் காரியத்துக்காக ஸ்னேஹம். டிப்ளமஸி (ராஜதந்திரம்) என்பது டூப்ளிஸிடியாவே (இரண்டு விதமான ஸ்டான்டர்டுகளில் ஏமாற்றுதலாகச் செய்வதாகவே) ஆகிவிடுவதற்குத்தான் 'த்வைதீபாவம்' என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறது என்றும் சொல்கிறார்கள். முன்னேயே சொன்னாற்போல டூப்ளிஸிடி என்பது தர்ம சாஸ்திரத்துக்கு ஸம்மதமில்லாமல் அர்த்தசாஸ்திரம் மட்டும் சற்று அனுமதித்துள்ள விஷயந்தான். அதனால் இதற்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை!

அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள்

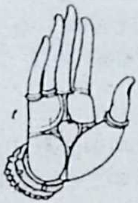
'ஷாட்குண்யம்' என்று 'ஃபாரின் பாலிஸி'யின் ஆறு அம்சங்களைச் சொல்கிறபோது இதெல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையான ராஜ்யம் என்பதற்கே உள்ள 'ஸப்தாங்கம்' (அல்லது 'ஸப்த ப்ரக்ருதி) என்கிற ஏழு அம்சங்களைப் பற்றி நினைவு வருகிறது. ஸ்வாமி, அமாத்ய, ஸுஹ்ருத், கோச, ராஷ்ட்ர, துர்க, பல – என்பவையே இந்த ஏழு. 'ஸ்வாமி' என்றால் ராஜா. உடைமையாளன் என்பதுதான் ஸ்வாமி என்பதற்கு நேர் அர்த்தம். ராஜ்யத்தைத் தனதாக உடையவனாதலால் ராஜா ஸ்வாமி எனப்படுகிறான். 'அமாத்யர்' என்றால் மந்திரி. 'ஸுஹ்ருத் என்றால் நண்பர். அதாவது நேச நாடுகள். 'கோச' என்பது கஜானா; பொன், மணி மட்டுமின்றி தேசத்தின் விளைச்சலையும் இதில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். 'ராஷ்ட்ரம்' என்பதுதான் நாடு – அதாவது குடிகள். 'துர்க' என்றால் கோட்டை. 'பல' என்பது ராணுவம்.

திருவள்ளுவர் இதில் ஸ்வாமி எனப்படும் ராஜாவை மத்தியில் வைத்து, அவனுக்கு இருக்க வேண்டிய ஆறு அங்கங்களாகப் பாக்கி ஆறையும் 'பொருட்பால்' முதல் குறளிலேயே.

சொல்லியிருக்கிறார்.

படைகுடிகூழ் அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு.

'உடையான்' என்பதுதான் உடைமையாளனான ஸ்வாமி. ஸரியாக இப்படிப் பதப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார். 'படை' என்பது பலம் என்கிற ஸைன்யம். 'படை பலம்' என்று சேர்த்தே சொல்கிறோம். 'குடி' என்பதே 'ராஷ்ட்ரம்' என்னும் மக்கள். 'கூழ்' என்பது விளைபொருள் அதாவது கோசம். 'அமைச்சு'தான் அமாத்யர். 'நட்பு' என்பது ஸுஹ்ருத். 'அரண்'தான் துர்கம். பாரத நாகரிகமாகத் தர்ம – அர்த்த சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதைத்தான் தமிழ் மறை தந்தவரும் அக்ஷரத்துக்கு அக்ஷரம் எதிரொலித்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்!

ஸாரம் இதுவே

அர்த்த சாஸ்திரத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் அது மேம்போக்காகப் பார்க்கிறபோது 'அர்த்தந்தான் எல்லாவற்றுக்கும் மேலே' என்று சொல்வதாகத் தோன்றினாலும், ஆழப் போகும்போது தர்மத்தை மீறி அர்த்தத்துக்குப் போகப்படாது என்று சொல்வதாகவே தெரியும்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்குக் கூடுதலாகவே சிறப்புத் தருவது என்ற வழக்கத்தில்தான் அர்த்தத்தை, அர்த்த சாஸ்த்ரத்தில் விசேஷிப்பது. ராஜாவின் போஷணையில்லாவிட்டால், தர்மிஷ்டர்களையும் ஞானிகளையும் துஷ்டர்களிடமிருந்து அவன் ரக்ஷிக்காவிட்டால் ஒரு தேசத்தில் தர்மம் ஏது, ஞானம் ஏது? இதைக் காட்டியே, 'பொதுவாக நாலு புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தமானது. காமத்துக்கு மட்டுமே அனுகூலம் என்று நினைக்கப்பட்டாலும், அதுதான் மற்றும் இரண்டான தர்மம், மோக்ஷம் இவற்றுக்கும் ஆதாரம்' என்று சாணக்யன் கூறுகிறார். மஹாபாரதத்தில்கூட க்ருஹஸ்தன் பிக்ஷ

போட்டுத்தான் ப்ரம்மசாரியும், சன்னியாஸியும் வாழ வேண்டியிருப்பதால் நாலு ஆச்ரமங்களில் க்ருஹஸ்தாச்ரமம்தான் பிரதானம் என்று இருக்கிறது. ஆனால், இப்படிச் சொன்னதாலேயே பிரம்மசர்யமும் சன்னியாஸமும் நிச்சயம் இருக்க வேண்டும் என்று அது அபிப்பிராயப்படுவது போல், சாணக்யனும் தர்மம், மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தங்களை வேண்டுபவரேயென்று தெரிகிறது!

அர்த்த சாஸ்திரத்தைச் சார்ந்துதான் மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களும் நிற்க முடிகிறது என்பதைப் போலவே இன்னொன்றும் சொல்லலாம். வேத ரக்ஷணத்திலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லா வித்யைகளையும், அவற்றை அப்யஸிப்பவர்களையும், போதிக்கிறவர்களையும், ராஜாங்கம்தான் ரக்ஷித்து வளர்த்துத் தந்ததால் நம் ஸனாதன ஸமயத்தின் ஆதாரமான பதிநாலு தர்மப் பிரமாணங்களுக்கும் அர்த்த சாஸ்திரம்தான் கவசம் என்றாகிறது.

பதினெட்டு வித்யதா ஸ்தானங்கள் என்கிறபோது நாலு உபவேதங்களில் இதைத் தவிர உள்ள ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், கர்ந்தர்வ வேதம் ஆகியவற்றுக்கும் ராஜாங்க ஆதரவு அவசியமென்பது மட்டுமின்றி ராஜாவோடேயே இந்த மூன்றுக்கும் நெருங்கின ஸம்பந்தமிருக்கிறது. யுத்தத்திலே அம்படி விஷக்காயங்கள் முதலியன ஏற்படுமாதலால் இவற்றை குணப்படுத்துவதற்காக ராஜாவுக்கு ஆயுர்வேத ஞானம் இருக்க வேண்டும். மூலிகை வைத்யம், ஸர்ஜரி ஆகியன ராஜாவுக்குத் தெரிய வேண்டும். உள்ளே போய் உடைந்துபோன ஆயுத முனைகளை எடுப்பதற்கென்றே 'சல்ய சாஸ்த்ரம்' என்று ஆயுர்வேதத்தில் ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. தனுர்வேதம் அவனுக்காகவேதான் முக்கியமாக ஏற்பட்டது. Patron of arts-ஆக (கலைகளின் போஷகனாக) இருக்க வேண்டியதும் ராஜாவின் கடமை. இதனால் காந்தர்வ வித்யையில் அவனுக்கு ஸம்பந்தம் வந்துவிடுகிறது. போஜன், விக்ரமாதித்யன், மஹேந்திரவர்ம பல்லவன், கிருஷ்ணதேவராயர், ஸமீப காலத்துச் சின்ன ஸம்ஸ்தானாதிபதிகளான எட்டையபுரம் ராஜா போன்றவர்கள் உள்பட எல்லா ராஜாக்களும் கவிகளையும், சில்பிகளையும் ஸங்கீத–நாட்ய வித்வான்கள் விதூஷிகளையும்

நிரம்ப ஆதரித்தவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். தாங்களும் கூட அவர்களில் ஒருவராக இருந்திருக்கிறார்கள்!

அர்ஜுனன் விராட தேசத்தில் ந்ருத்யாசாரியனாக இருந்திருக்கிறான். உதயணன் வீணை வாசித்து மதயானையை அடக்கியிருக்கிறான். இதிஹாஸ, புராண, காவ்யங்களில் இப்படி எத்தனையோ! ராமருடைய கல்யாண குணங்களை (அயோத்யா காண்ட ஆரம்பத்தில்) விவரித்துக் கொண்டே வரும்போது, ஸங்கீதம் முதலான காந்தர்வ வித்யைகளில் அவர் லோகத்திலேயே முதல்வராக நிற்கிறவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது:

காந்தர்வே ச புவி ச்ரேஷ்ட:

சரித்ர காலத்துக்கு வந்தாலும் மஹேந்திரவர்மன் 'சித்திரக் காரப் புலி' என்றே ஒரு பட்டப் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். 'மத்த விலாஸப் பிரஹஸனம்' என்று அவன் ஹாஸ்ய நாடகமும் எழுதியிருக்கிறான். குடுமியாமலையில் ஸங்கீதத்தைப் பற்றிய சாஸ்த்ரத்தைக் கல்வெட்டில் பொறித்திருக்கிறான். ராஜ ராஜ சோழன் 'ராஜவித்யாதரன்' என்று ஒரு பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் (வித்யாதரர்களும் காந்தர்வ ஜாதி போலத்தான்). தஞ்சாவூர் பெரிய கோயிலில் ஆரியக்கூத்து, தமிழ்க்கூத்து முதலியன நடக்கச் செய்திருக்கிறான். ஸமீப நூற்றாண்டுகளில் காந்தர்வ வித்யை தஞ்சாவூர் சீமையில் பெரிய மறுமலர்ச்சி பெற்றதற்குக் காரணமே நாயக் ராஜாக்களும் சரபோஜி முதலான மஹாராஷ்டிர ராஜாக்களும் கொடுத்த ஆதரவுதான்!

ராஜாவானவன் ஸகல சாஸ்த்ர பாராங்கதனாக (பாராங்கதன் என்பதற்குக் 'கரை கடந்தவன்' என்று நேர் அர்த்தம்) இருக்க வேண்டுமென்பதில் அவன் காந்தர்வக் கலைகளை நன்றாக அப்யஸித்து, ஆதரித்து வளர்க்க வேண்டுமென்றும் ஏற்பட்டிருந்தது.

அம்பாளும் ஈச்வரனும் ஜீவனின் உள்ளே இருக்கும் ஆறு சக்ரங்களில் ஒன்றில் இரட்டை ஹம்ஸங்களாக உள்ளபோது அந்த ஹம்ஸங்கள் ஸம்பாஷிப்பதிலிருந்துதான் பதினெட்டு

வித்யா ஸ்தானங்களும் உண்டாயின என்று ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் சொல்கிறார்: யதாலாபாத் அஷ்டாதச குணித வித்யா பரிணிதி.★ இது அத்தனையிலும் வல்லவனாக அரசன் இருக்க வேண்டும்.

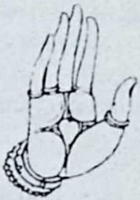
இப்படியாக அனேக சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவனாகவும் அத்தனை சாஸ்திரங்களையும் ரக்ஷித்துத் தர வேண்டியவனாகவும் இருக்கிற அரசனை முக்கியமாக உருவாக்குவது அர்த்த சாஸ்திரம்தான் என்பது அதற்குப் பெருமை!

அஸுர குரு சுக்ரர் மட்டுமின்றி தேவ குரு ப்ருஹஸ்பதியும் ஆட்சிமுறை பற்றி சாஸ்த்ரம் செய்திருக்கிறார். நாலு புருஷார்த் தங்களையும் பற்றி பிரம்மாவின் பேரிலேயே உள்ள ரொம்பப் பெரிய நூலில் ராஜநீதியை மட்டும் விசாலாக்ஷர் 'வைசாலாக்ஷம்' என்று சுருக்கி, அப்புறம் இதை ப்ருஹஸ்பதி மேலும் சின்னதாக்கினார் என்று தெரிகிறது. ஸ்ம்ருதிகளில் வரும் ராஜநீதியை மேதாதிதி (மனுஸ்ம்ருதிக்கு விளக்கம் எழுதியவர்), விஜ்ஞானேச்வரர் ('மிதாக்ஷரி' எழுதியவர்) ஆகியவர்கள் மேலும் தெளிவு செய்து இன்றைக்கும் 'லா'வில் மதிக்கப்படுவதாகச் செய்திருக்கிறார்கள்.

முதலில் சொன்னதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்த அர்த்த சாஸ்திரம் தர்ம சாஸ்திரத்துக்கு ஏற்கத் தக்கதாக உள்ளபோது தான் அதற்குப் பிராமாண்யம் (அதாவது 'அதாரிடி') உண்டு. இதைச் சாணக்யன் வாயாலேயே கேட்கிறோம். "எங்கேயாவது தர்ம சாஸ்திரத்துக்கும் நடைமுறை வழக்குகளுக்கும், வியவஹாரங்களுக்கும் இடையிலே வேறுபாடு இருந்தால் அரசனானவன் தர்மத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே அதன்படி முடிவெடுக்க வேண்டும்" என்று அவர் சொல்கிறார். தர்மோ ரக்ஷதி ரக்ஷித: தர்மத்தை ரக்ஷித்தால், அது அப்படி ரக்ஷிக்கிறவனை ரக்ஷிக்கும். ராஜா தர்மத்தினால் தன்னைப் பரிபாலித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே முடிவாக அரசனுக்கு ஏற்பட்ட விதி!

★ ச்லோகம் 38

பண்பாடு*

கவி சாதுர்யம்: வார்த்தை விளையாட்டு

நாம் தினந்தினமும் உபயோகப்படுத்துகிற வார்த்தைகளையே கவிகளும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆனாலும் நம்முடைய பேச்சிலே கிடைக்காத அலாதியான நயம் அவர்களுடைய எழுத்திலே உண்டாகி விடுகிறது. நவரஸங்களிலும், உயர்ந்த பக்தி பாவங்களிலும், உத்தமமான எண்ணங்களிலும் நம்மைக் கொண்டு போய்ச் சொருகி ஆனந்தத்தை உண்டாக்குகிற சக்தி கவிகளுக்கு இருக்கிறது. அலங்காரம் (இதைத் தமிழில் அணி என்று சொல்வார்கள்:) பண்ணினால் எப்படி ஸுமாராக இருக்கிற ஒரு பெண்கூட அழகாக ஆகிவிடுகிறாளோ அதே மாதிரி இந்தக் கவிகள் நாம் ஸாதாரணமாக உப்புச் சப்பில்லாமல் உபயோகிக்கிற வார்த்தைகளையும் கருத்துகளையும் தங்களுடைய சாதுர்யத்தால் அலங்காரம் பண்ணி அழகான கவிதைகளாக, காவியங்களாக ஆக்கிவிடுகிறார்கள். உவமை, உள்ளர்த்தம் த்வனிக்கச் சொல்லாமல் சொல்வது, இரண்டு அர்த்தத்தில் ச்லேஷை (சிலேடை) பண்ணுவது என்பதாகப் பல நகைகளைப் போட்டு, லளிதமான சப்தங்களை உடைய வார்த்தைகளால் தலை வாரி, புடவை கட்டி கவிதைக் கன்னிகையை நல்ல ஸௌந்தர்யவதியாகச் செய்து விடுகிறார்கள்! அதனால் கவிதையை அழகுபடுத்தும் விதிகளைத் தரும் சாஸ்த்ரத்துக்கு

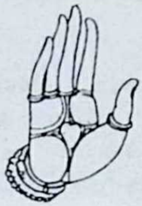
★ பண்பாட்டைக் குறித்த விஷயங்கள் அனேக உரைகளில் விரவி வந்துள்ளன. குறிப்பாக காந்தர்வ வேதம் குறித்ததை இப்பகுதியிலும் கொள்ளலாம்.

அலங்கார சாஸ்த்ரம் என்றே பெயர். தமிழிலும் உவமை அணி, சிலேடை அணி என்றெல்லாம் 'அணி' என்றே சொல் கிறோம்! தமிழில் உள்ள அணிநூலுக்கு தண்டியலங்காரம் என்றே பேர். தண்டி என்பவர் ஆயிரத்து இருநூறு வருஷத்துக்கு முந்திக் காஞ்சீபுரத்தில் இருந்த ஸம்ஸ்க்ருதக் கவி; கவிதா சாஸ்த்ரத்தைப் பற்றி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் காவ்யாதர்சம் என்ற புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அந்தப் புஸ்தகத்தை base பண்ணி, பெரும்பாலும் அதையே தழுவி எண்ணூறு வருஷத்துக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் ஒருவர் எழுதியதுதான் தண்டியலங்காரம்.

கவிகள் அழகுபடுத்துவதில் இரண்டு தினுஸு. அபிப்ராயங் களின் உயர்வினால், அவற்றை வெளியிடும் வார்த்தை நயத் தால் நம் நெஞ்சைத் தொடும்படி, உள்ளத்தை உருக்கும்படிக் கவிதை பண்ணி அதனால் படிக்கிறவனும் உத்தமமான உணர்ச்சிகளைப் பெறும்படியாகவும், உயர்ந்த கருத்துகளைச் சிந்திக்கும்படியாகவும் செய்வது ஒன்று. இன்னொன்று வார்த்தைகளை, சப்தங்களை விசித்ரமாகவும் விநோதமாகவும் சொல்லி விளையாட்டுப் பண்ணி நாம் அதில் பிரமித்து, குதூஹலித்து, ஸந்தோஷப்படும்படி செய்வது. இதிலே மனஸை உருக்கும்படியாகவோ அறிவில் நமக்கு சாச்வதமாக உயர்வு தரும்படியாகவோ எதுவும் இருக்காது. ஆனாலும் ஓர் அபிப்ராயம் நம் மனஸில் நன்றாகப் பதிவதற்கு இது உதவு கிறது. அதோடுகூட, வார்த்தையை வைத்துக் கொண்டு கவிகள் என்ன வித்தை பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்து ரஸிக்கிற போது அனேக வேடிக்கை வித்தைகளைப் பார்த்து நம் முடைய, வாழ்க்கைக் கஷ்டங்களை மறந்து ஆனந்தப்படுவது போல ஓர் இன்பம் ஏற்படுகிறது.

அதனால் மஹாகவிகளும்கூட அபூர்வமாக அங்கங்கே இப்படிப்பட்ட வார்த்தை விளையாட்டுகளை – Word-Play என்றே இங்கிலீஷிலும் சொல்வதைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஓர் அர்த்தமும் ஸரியாகத் தெரிவிக்கத் தெரியாமல் கன்னா பின்னா என்று நாம் வார்த்தைகளைச் சொல்கிறோமென்றால், அதே வார்த்தைகளை அவர்கள் நூதன நூதனமாக அர்த்தம் கொடுக்கும்படிச் சொல்வதைப் பாராட்டத்தானே வேண்டி யிருக்கிறது? அதனால் இவற்றுக்குச் சித்ர கவிதை என்று பேர்

கொடுத்து வைத்திருக்கிறது. சித்ர கவிதையில் வார்த்தை விளையாட்டால் அர்த்தத்தில் சாதுர்யம் செய்வதை அர்த்த-சித்ரமென்றும், சப்த ஜாலம் மட்டும் செய்வதை சப்த-சித்ர மென்றும் சொல்வார்கள்.

கன்னா பின்னா

'கன்னா பின்னா' என்பதையே ஒரு புலவர் நூதன அர்த்தம் கொடுத்து அழகு பண்ணியிருக்கிறார்.

அவர் ராஜஸபையில் இருந்தவராம். கவிவாணர்களுக்கு ராஜா யதேஷ்டமாகப் பொன்னும் பொருளும் கொடுப்பானாம். அதைப் பார்த்து ஒரு பாமரனுக்கு நாமும் ஒரு கவி பண்ணி ராஜாவுக்கு அர்ப்பணம் செய்து ஸம்பாவனை வாங்க மாட்டோமா? என்று இருந்ததாம். நான் சொன்ன அந்தப் புலவரிடம் போய், 'எனக்காக நீங்கள் ஒரு கவிதை எழுதிக் கொடுங்கள் அதை ராஜாவுக்கு என்னுடையதாக நான் அர்ப்பணம் செய்து பிழைத்துப் போகிறேன்' என்று கேட்டுக் கொண்டானாம்.

போனால் போகிறது என்று பல கவிகள் இம்மாதிரிப் பாமர ஜனங்களுக்காகவும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். காளிதாஸன்கூட இப்படி உபகரித்ததாகக் கதைகள் உண்டு.

இந்தக் கவியும் அப்படி நல்ல மனஸுள்ளவர். ஆனாலும் இவர் அந்த ஆளுக்குக் கவிதை எழுதித் தராமல், என்ன செய்தாரென்றால், 'நீ உன் வாயில் என்ன வந்தாலும் அதை ராஜாவுக்கு முன்னாடி சொல்லு. கன்னா பின்னா என்று உளறிக் கொட்டினாலும் பரவாயில்லை. நான் அதற்கு மிகவும் உயர்ந்த அர்த்தம் இருப்பதாக வியாக்யானம் செய்து, உனக்கு ராஜா நல்ல ஸம்பாவனை கொடுக்கும்படிப் பண்ணுகிறேன்' என்றாராம்.

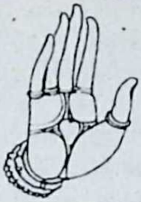
ராஜஸபைக்கு அந்த ஆள் வந்தான். 'கன்னா பின்னா' என்ற இரண்டு வார்த்தைகளையே கிளிப்பிள்ளை போலச் சொன்னான்.

ஸதஸிலே இப்படி ஒருத்தன் பேத்துகிறானே என்று ராஜாவுக்கு மஹாகோபம் வந்துவிட்டது.

அவனைப் புலவர் சட்டென்று ஸமாதானம் பண்ணினார். 'இவர் மஹா பெரிய வித்வான். உங்களை எத்தனை உயர்த்தி ஸ்தோத்ரம் செய்திருக்கிறார் தெரியுமா? 'கன்னா' என்றால் 'கர்ணா' என்று உங்களைக் கூப்பிடுவதாக அர்த்தம். (கர்ணன் என்பது தமிழில் 'கன்னன்' என்றும் ஆகும். கர்நாடகம் என்பதைக் கன்னடம் என்கிறோமல்லவா? அந்த மாதிரி.) தான தர்மம் செய்வதில் நீங்கள் கர்ணனுக்கு ஸமமான வள்ளல் என்பதாலேயே 'கன்ன' என்று கூப்பிடுகிறார். 'பின்னா' என்றால் 'பின்னால் வந்தவரே' என்று அர்த்தம். கர்ணனுக்குப் பின்னால் பிறந்தவர்கள் யார்? தர்மங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமாக, ஸத்ய ஸம்பன்னராக இருந்த தர்மபுத்ரர் அல்லவா? அந்த தர்ம புத்ரனுக்கு நீங்கள் நிகரானவர் என்று என்று சொல்கிறார்' என்று வியாக்யானம் பண்ணினாராம்.

ராஜா ஸந்தோஷப்பட்டு அந்த ஆளுக்கு அக்ஷரலக்ஷம் கொடுத்தானாம்.

உயர்ந்ததான ஒரு ரஸானுபவத்தின் பேரில் இல்லாமல் வெறும் புத்திசாதுர்யத்தில் பிறப்பதுதான் இது மாதிரியான வார்த்தை விளையாட்டுகள் என்றாலும், 'இவற்றுக்கு உள்ள ஆகர்ஷணத்தால் காளிதாஸன், மாகன், காளமேகம் போன்ற மஹாகவிகள் மட்டுமின்றி, மஹர்ஷிகளாக – மஹாஞானிகளாக, பக்த சிகாமணிகளாக இருந்து கொண்டே காவ்யங்களை, ஸ்தோத்ரங்களை அனுக்ரஹித்திருக்கும் வியாஸாசார்யாள், நம்முடைய (சங்கர) ஆசார்யாள், அப்பைய தீக்ஷிதர், ஞான ஸம்பந்தர் முதலியவர்களும் எப்போதாவது கொஞ்சம் இப்படி விளையாடியிருக்கிறார்கள்.

பாரத குட்டுகளில் ஒன்று

வியாஸாசார்யாளில் ஆரம்பிக்கிறேன். பிள்ளையாரில் தானே ஆரம்பிக்க வேண்டும்? அதனால், 'மஹா பாரதம்' பண்ணும்போது பிள்ளையாரையே கொஞ்சம் பிரமித்து யோசிக்குமாறு பண்ணுவதற்காக வ்யாஸர் செய்த 'பாரத குட்டு' ச்லோகமொன்றில் ஆரம்பிக்கிறேன்.*

பாரத ச்லோகங்களைப் பண்ணி வ்யாஸர் சொல்லிக் கொண்டே போகப் பிள்ளையார் மேருமலைச் சிகரத்தில் அதைத் தம் தந்தத்தால் எழுதிக் கொண்டே போனார். 'டிக்டேட்' பண்ணின வியாஸருக்குத்தான் அலுப்பும் சலிப்பு மாகிவிட்டது – பிள்ளையார் எழுதுகிற ஸ்பீடுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல்! ஸாதாரணமாக ஒருத்தர் வாயால் சொல்லிக் கொண்டு போகிற அதே வேகத்தில் அதை எழுத முடியாது. அதற்காகத்தான் இப்போது பேசினது பேசினபடி verbatim report கொடுப்பதற்காக 'ஷார்ட் ஹாண்ட்' கண்டுபிடித்திருக் கிறார்கள். இதற்கு நேர்மாறாக விக்நேச்வரருடைய பிரபாவம் இருக்கிறது! அவர் எழுதுகிற ஸ்பீடுக்குச் சரியாக ஸாக்ஷாத் வியாஸ மஹரிஷியாலேயே ச்லோகங்களைக் கவனம் பண்ண முடியவில்லை, முதலில் அவர் பிள்ளையாரிடம் பெரிசாகக் 'கண்டிஷன்' போட்டார். 'நான் பாட்டுக்கு கிறுகிறு என்று ச்லோகங்களைப் பண்ணிக் கொண்டே போவேன். நீ மெது வாக எழுதினால் நான் நிறுத்தி நிதானமாகச் சொல்லும்படி ஆகிவிடும். அப்படிச் சொன்னால் என் inspiration flow (பிரதிபா சக்தியின் பொழிவு) கெட்டுப் போய்விடும். ஆகையால் நான் சொல்கிற வேகத்துக்கு ஸமமான வேகத்தில்

★ 'குட்டு' என்ற பதத்தின் விளக்கத்தினை அருள் உரை 39-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பிள்ளையார் சுழி, எழுத்துப் பணியில் விநாயகர் தொடர்பு என்ற உரைகளில் காண்க.

உன்னால் எழுத முடிந்தாலே சொல்லுவேன்' என்றார். இப்படி அவர் சொன்னவுடன் பிள்ளையாரும் பதிலுக்குச் 'சாலெஞ்ஜ்' பண்ணுகிற மாதிரி, 'நான் எழுத ஆரம்பித்தேனானால் என் கை நிற்காமல் அது பாட்டுக்கு விறுவிறு என்று ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். நான் இப்படி எழுதுவது க்ஷணம்கூட நிற்காதபடி நீர் ச்லோகத்தை மடமட என்று பண்ணிக் கொண்டே போவீரா?' என்றார். 'முடியும்' என்று வியாஸர் சொன்னார்.

இப்படி இவர்கள் பரஸ்பரம் 'சாலஞ்ஜ்' பண்ணிக் கொண்டு, வியாஸர் மடை திறந்த மாதிரி மஹாபாரத ச்லோகங்களைப் பண்ணிச் சொல்லிக் கொண்டே போக, மஹா கணபதி அதே வேகத்தில் அவற்றை எழுதிக் கொண்டு போனார். ஓர் ஆயிரம் ச்லோகம் ஆனவுடன் வியாஸருக்குத் தான் மூச்சு முட்டியது. ஓட்டப் பந்தயத்தில் மெதுவாகப் பார்வதி — பரமேச்வரரானைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணியே ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியை ஜயித்த பிள்ளையார், இந்தப் பந்தயத்திலே எழுத்தை வேக வேகமாய் ஓட்டி வியாஸரை ஜயித்துவிடுகிற கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டார். பிள்ளையார் ஜயித்துவிட்டால் அப்புறம் எழுத மாட்டார். அவரைத் தவிர யார் வியாஸருக்கு ஈடு கொடுத்து எழுத முடியும்? அதனால் அவரையே தமக்கு 'ரைட்டர்' ஆக இருத்திக் கொள்ள வியாஸர் ஒரு யுக்தி பண்ணினார். 'நீ வெறுமே மெகானிகலாக (யந்திரகதியில்) எழுதிக் கொண்டு போனால் போதாது. ச்லோகங்களின் அர்த்தத்தை நன்றாக மனஸில் வாங்கிக் கொண்டு, நான் கேட்கிறபோது 'எக்ஸ்ப்ளெயின்' பண்ண வேண்டும் என்றார். ஞான ஸ்வரூபமான பிள்ளையாரும், 'ஆஹா, அப்படியே' என்றார். இதைப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டு வியாஸர் என்ன பண்ணினாரென்றால் ஒவ்வொரு ஆயிரம் ச்லோகம் ஆகி அவருக்கு ஆயாஸமாகிக் கொஞ்சம் ஆச்வாஸம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டி வரும்போதெல்லாம், ரொம்பவும் சிக்கலாகப் பதங்களைப் போட்டுப் பின்னி ஒரு ச்லோகத்தைப் பண்ணிவிடுவார். அந்த ச்லோகத்தை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கிறபோது, பதம் பதமாக அர்த்தம் புரிந்தாலும், சேர்த்துப் பார்த்தால் ஒன்றுமே அர்த்தமே ஆகாமல் ஒரே குழப்பமாயிருக்கும். வியாஸர் அந்தப் பதங்களை எப்படி ஸந்தி பிரித்துச் சொல்லுகிறாரோ,

அப்படியே வைத்துக் கொள்ளாமல் எழுத்துக்களை முன் பின்னாக மாற்றி வேறு விதத்தில் பதங்களை அமைத்துக் கொண்டால்தான் அர்த்தம் புரியும். இந்த மாதிரி ஆயிரம் ச்லோகத்துக்கு ஒன்றை அவர் கடினமாக, 'காம்ப்ளிகேட்டட்' – ஆக ரொம்பவும் வார்த்தை விளையாட்டுடன் சொன்னவுடன் கணபதி அரை க்ஷணம் யோசித்துப் பார்த்து புரிந்து கொள்வார். அந்த அரை க்ஷணத்தில் வேத வியாஸ பகவானும் ஆச்வாஸமடைந்து மேற்கொண்டு கவனம் பண்ணச் சக்தி பெற்றுவிடுவார்!

இதனால் மஹாபாரதத்தில் ஆயிரத்துக்கு ஒரு ச்லோகம் லேசில் அர்த்தம் புரியாமல் மண்டையை உடைக்கும். இவற்றுக்கு 'பாரத குட்டு' என்றே பேர்! லக்ஷம் கிரந்தம் (ச்லோகம்) கொண்ட பாரதத்தில் இப்படி நூறு 'குட்டுக்கள்' இருக்கின்றன. அதில் ஒன்றே ஒன்றை – ஸாம்பிளுக்குச் சொல்கிறேன்.

பஞ்ச பாண்டவர்கள் விராட தேசத்தில் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு அஜ்ஞாதவாஸம் செய்கிற ஸமயம். ஒரு வருஷம் இப்படித் தங்களை அடையாளம் தெரியாதபடி அவர்கள் பூர்த்தி செய்துவிட்டால், கௌரவர்கள் அவர்களுடைய ராஜ்யத்தை (முன்பு சூதாட்டத்தின்போது பாண்டவர்கள் இழந்த ராஜ்யத்தை) திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்பது ஒப்பந்தம். இப்போது பன்னிரண்டு வருஷ வனவாஸம் முடிந்து, அப்புறம் ஒரு வருஷ அஜ்ஞாத வாஸமும் பூர்த்தியாகிற கட்டம் வந்து விட்டது. எப்படியாவது அவர்களை அதற்குள் அடையாளம் கண்டுபிடித்து மீண்டும் அவர்கள் ராஜ்யம் பெற முடியாதபடிப் பண்ணிவிட வேண்டும் என்று துரியோதனன் நினைத்தான். நாலா திசைகளிலும் அவன் வேவுகாரர்களை அனுப்பி 'ஸ்பை' பண்ணினதில், விராட நகரத்தில்தான் பஞ்ச பாண்டவர்கள் இருக்கக்கூடும் என்ற தடயம் கிடைத்தது. ஒளிந்து கொண்டிருப்பவர்களை எப்படி அம்பலப்படுத்துவது என்று யோசித்து ஒரு சூழ்ச்சி பண்ணினான். பஞ்ச பாண்டவர்களுடைய ராஜ விச்வாஸ குணம் துரியோதனனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் விராட ராஜாவுக்குத் தாங்கள் ஏதாவது ஹிம்ஸை கொடுத்தால், அங்கே அஜ்ஞாதவாஸம் செய்யும் பாண்டவர்கள்

ராஜாவை ரக்ஷிக்க வருவார்கள்; அப்போது அம்பலப்படுத்தி, மறுபடி அவர்களுக்கு ராஜ்யமில்லாமல் செய்துவிடலாம் என்று நினைத்தான். இதன் மேல் கௌரவ ஸேனை விராட ராஜ்ய எல்லைக்குள் வந்து அங்கே இருந்த பசுமந்தைகளை யெல்லாம் பிடித்து ஓட்டிக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தது. பாரதத்தில் இந்தக் கட்டத்துக்கு 'கோஷயாத்ரா' என்று பெயர். 'கோஷ' என்றால் இடைச்சேரி. இது விராட பர்வத்தில் வருகிறது.

இப்படித் துரியோதனாதியர் மாடு பிடித்தபோது அவர்களோடு யுத்தம் செய்வதற்காக விராட ராஜ குமாரனான உத்தர குமாரனை பிருஹன்னளை என்ற ஸ்திரீ வேஷத்திலிருந்த அர்ஜுனன் தேரோட்டி அழைத்துக் கொண்டு வருகிறான். யுத்த பூமிக்கு வருவதற்கு முன் பெரிசாக வீரப் பிரதாபம் பேசிய உத்தரகுமாரன் பீஷ்ம - துரோணாதியரைப் பார்த்தவுடனேயே தொடை நடுங்கிக் கொண்டு 'யுத்தமே வேண்டாம்; திரும்பிப் போய்விடலாம்' என்று ஆரம்பித்து விட்டான். அப்போது அர்ஜுனன் அவனுக்குத் தைரியம் சொல்லிவிட்டுத் தானே பிருஹன்னளை வேஷத்திலேயே, பாணங்களைப் போட ஆரம்பித்தான்.

'இத்தனை ஆச்சரியமாக சரவர்ஷம் பொழிகிற இந்தப் பெண் யார்?' என்று பீஷ்மர் அதிசயப்படுகிறார். அப்போது அவரிடம் அந்தப் பெண் யார் என்பதைப் பற்றி துரோணர் பதில் சொல்கிறார். இந்தப் பதில் 'பாரத குட்டு'க்களில் ஒன்றாகும்.

அர்ஜுனன் எப்படி வெளிப்படத் தெரியாமல் அஜ்ஞாதமாக இருந்தானோ, அப்படியே அவனைப் பற்றிச் சொல்லும் துரோண வசனமான ச்லோகத்துக்கும் அர்த்தம் வெளிப்படத் தெரியாமல் புதிர் மாதிரி இருக்கிறது. அந்த ச்லோகம்:

நதீஜலம் கேசவநாரி கேது நகாஹ்வயோ நாம நகாரிஸூநு: I
ஏஷாங்கநா வேஷதர: கிரீடி ஜித்வா வயம் நேஷ்யதி சாத்ய காவ: II

'நதீ ஜலம்' என்றால் 'ஆற்றுத் தண்ணீர்', 'கேசவநாரி கேது' என்றால் 'கேசவனுடைய ஸ்திரீயின் அடையாளம்', 'நகம்'

என்றால் 'மலை' அல்லது 'மரம்'. 'நகாஹ்வயோ நாம' என்பதற்கு 'நகம் என்று பேர் உள்ளவன்' என்று அர்த்தம். 'நகாரிஸூநு:' என்றால் 'நகத்தின் விரோதிக்குப் பிள்ளை'. 'ஏஷாங்கனா வேஷத்ர: கிரீடி' என்பதில் 'ஏஷஅங்கனா என்பது 'ஏஷாங்கனா' ஆகியிருக்கிறது. 'ஏஷ அங்கனா வேஷதர: கிரீடி' என்றால் 'கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெண் வேஷக்காரன்' என்று அர்த்தம். 'ஜித்வா' என்றால் ஜயித்து. 'வயம்' என்றால் 'நாங்கள்', 'நேஷ்யதி என்றால் கொண்டு போகிறான்.' 'ச அத்ய' என்பது 'சாத்ய' என்றாயிருக்கிறது. 'ச' என்றால் 'மேலும்', 'அத்ய' என்றால் 'இப்போது'. 'காவ' என்றால் 'பசுக்கள்'.

இப்படித் தனித்தனியாக வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் இருந் தாலும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் ஓர் அர்த்த மும் ஏற்பட மாட்டேன் என்கிறதே! எல்லா வார்த்தைகளையும் சேர்த்தால் என்ன ஆகிறது? 'கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெண் வேஷக்காரன்! ஆற்றுத் தண்ணீர்: கேசவனுடைய ஸ்திரீயின் அடையாளம்; மலை அல்லது மரம் என்று பேர் உள்ளவன்; மலை அல்லது மரத்துக்கு சத்ருவின் பிள்ளை; நாங்கள் ஜயித்து, மேலும் பசுக்கள் கொண்டு போகிறான்' என்று ஒரே அபத்தமாக இருக்கிறது. நாட்டியம் சொல்லிக்கொடுக்கும் பெண்ணான பிருஹன்னளை கிரீடமே வைத்துக்கொள்ளாததால் 'கிரீடி' என்பது தப்பு. அதுவுமில்லா மல் 'கிரீடி' என்பது ஆண்பால். 'கிரீடினி' என்றிருந்தால்தான் பெண்ணைக் குறிக்கும். அர்த்த ரீதியிலும் தப்பாக, வியாகரண ரீதியிலும் தப்பாகக் கன்னா பின்னாவென்று ச்லோகம் இருக் கிறது.

இப்படிச் சன்ன பின்னலாக இருக்கிற ச்லோகத்தை நன்றாக யோசித்து அக்கு வேறு ஆணிவேறாக அக்ஷரங்களைப் பிரித்து, வேறு தினுஸில் பதச் சேர்க்கை செய்தால் அர்த்தம் ஏற்பட்டு விடும். மஹாபுத்திமான்கள் மட்டுமே ரொம்பப் பிரயாசைப் பட்டு கண்டுபிடிக்க முடியும். பிள்ளையாருக்கு அரை நொடி யில் அர்த்தமாகிவிட்டது.

அந்த அர்த்தம் என்ன?

அதை அறிந்து கொள்வதற்கு ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் உள்ள பதங்களை வேறு விதமாகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் வருகிற 'நதீஜலம் கேசவநாரிகேது' என்பதை 'நதீஜ லங்கேச ('லம்கே' என்பது ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'லங்கே' என்றும் ஆகும்) வநாரி கேது' என்று பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். 'சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி' என்பதை 'சுக்குமி, ளகுதி, ப்பிலி' என்று பிரித்து எவனோ மருந்துக் கடையில் கேட்டு அடிவாங்கிக் கொண்ட கதையாக நாம் தப்பாக ஸந்தி பிரித்ததில்தான் ஒரு அர்த்தமும் ஏற்படாமல் போயிற்று. வேண்டுமென்றே வியாஸர் பதங்களைத் தப்பாகப் பிரித்துச் சொன்னாலும் விக்நேச்வரர் ஸரி செய்து கொண்டார்.

இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

'நதீஜ' என்றால் 'நதிக்குப் பிறந்தவரே!' என்று அர்த்தம். கங்காதேவியின் புத்ரரான பீஷ்மரை, 'நதீஜ' என்று துரோணர் கூப்பிடுகிறார்.

'நதீஜ' என்று பீஷ்மரை துரோணர் கூப்பிட்டு, மேலே என்ன சொல்கிறார்? 'லங்கேச வநாரி கேது;' – 'லங்கேச' என்றால் 'லங்கேச்வரனான ராவணனுடைய'; வந அரி – வநாரி. 'வநாரி' என்றால் வனத்தின் சத்ரு, அல்லது வனத்தை அழித்தவர், லங்கேச்வரனுடைய அசோகவனத்தை அழித்த ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைக் குறிப்பிடுகிறார். 'கேது;' என்றால் இங்கே 'கொடி' என்று அர்த்தம். ஆஞ்ஜநேயரைத் தன் கொடியாகக் கொண்டவன் என்பதே 'லங்கேச வநாரி கேது;' என்பதன் அர்த்தம். அர்ஜுனனுடைய கொடியில் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் ரூபம் போட்டிருக்கும். ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தியிடம் ஞானோபதேசம் பெற்ற ஹனுமார், பிற்பாடு பாரத யுத்தத்தில் கிருஷ்ண பரமாத்மா பண்ணப்போகிற கீதோபதேசத்தைக் கேட்பதற்காக முன்கூட்டியே அர்ஜுனனின் த்வஜத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டுவிட்டார்!

'நகாஹ்வயோ நாம' என்றால் மரம் அல்லது மலை என்ற பெயருள்ளவன் என்றேனல்லவா? யோசித்துப் பார்த்தால்

'லங்கேச வநாரிகேது, என்பது அர்ஜுனனைக் குறிப்பிடுவது போல் இதுவும் அவனை அடையாளம் காட்டுவதுதான் என்று தெரியும். இங்கே 'நகம்' என்றால் மரம் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். 'அர்ஜுனன்' என்றால் வெள்ளை வெளேர் என்று இருக்கிறவன் என்பது பொது அர்த்தம். 'அர்ஜுனம்' என்று மருத மரத்துக்கும் பேர். மருத மரத்தை ஸ்தல விருக்ஷமாக்க் கொண்ட ஸ்ரீ சைலம், திருவிடை மருதூர், திருப்புடை மருதூர் ஆகிய க்ஷேத்ரங்களுக்கு மல்லிகார்ஜுனம், மத்யார்ஜுனம், புடார்ஜுனம் என்றே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பேர். 'நகாஹ்வயோ நாம' என்றதால் அர்ஜுன என்ற மரத்தின் பெயருள்ளவன்' என்று ஸூசனை பண்ணினதாகிறது.

அப்புறம் 'நகாரி ஸூநு' என்றால் மரம் அல்லது மலையின் விரோதியுடைய பிள்ளை என்று சொன்னேனல்லவா? இங்கே 'நகம்' என்றால் மரம் என்று இல்லாமல், மலை என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். மலைக்கு சத்ரு - யார் என்றால் இந்திரன். ஆதிகாலத்தில் மலைகள் இறக்கைகளோடு பறந்து கொண்டிருந்தனவாம். இந்திரன்தான் வஜ்ராயுதத்தால் அந்த இறக்கைகளை வெட்டி மலைகளை இருந்த இடத்தோடு கிடக்கும்படிச் செய்தானாம். இப்படி . நகர முடியாமல் ஆனபிறகுதான் மலைக்கு அசலம், அகம், நகம் என்றெல்லாம் பேர் ஏற்பட்டது. 'சலம்' அல்லது 'கம்' என்றால் அசைவது, போவது. ஒரு வார்த்தைக்கு முன் 'அ' அல்லது 'க' போட்டால் Opposit meaning தரும் எதிர்ச்சொல்லாகிவிடும். அதனால், அசலம், அகம், நகம் என்றால் அசையாதது என்று பொருள் பட்டு மலையைக் குறிப்பதாகிறது. மலைகளின் இறக்கையை வெட்டின சத்ருவான இந்திரனுடைய குமாரன்தான் 'நகாரிஸூநு'. குந்திக்கு இந்திரப் பிரஸாதத்தால் பிறந்தவனே அர்ஜுனன்.

'ஏஷ அங்கனா வேஷதர: கிரீடி'. என்பதற்கு மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து, 'கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெண் வேஷதாரி' என்று அர்த்தம் சொன்னது சரியில்லை. 'கிரீடி' என்றால் பொதுப்படையாகக் கிரீடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எவரையும், குறிக்கும் Common noun

ஆகக் கொள்ளக்கூடாது. அப்படிக் கொண்டால்தான் 'பிருஹன்னளை கிரீடமே வைத்துக் கொள்ளவில்லையே. எப்படி கிரீடி என்று சொல்லலாம்?' என்ற கேள்வி வருகிறது. அதனால் இங்கே 'கிரீடி'! என்பதை ஓர் ஆசாமியை மட்டும் குறிப்பிடும் proper noun ஆகக் கொள்ள வேண்டும். அர்ஜுனனுக்குத்தான் 'கிரீடி' என்றே ஒரு சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அவனுடைய வீரத்தை மெச்சி இந்திரனே முடிசூட்டிக் 'கிரீடி' என்ற டைட்டிலையும் கொடுத்தான்.

'கிரீடி' என்பதை அர்ஜுனன் என்று புரிந்துகொண்டு விட்டால் அவன்தான் பெண் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு விராட ராஜ குமாரனுக்கு ஸாரத்யம் செய்கிறவன், ஹனுமாரைக் கொடியாகக் கொண்டவன், அர்ஜுன விருக்ஷத்தின் பேர் படைத்தவன், மலைகளின் சிறகை வெட்டின இந்திரனுடைய புத்திரன் என்றெல்லாம் தெளிவாகி விடுகிறது.

கடைசியில் மட்டும் இன்னம் தெளிவாகவில்லை. 'ஜித்வாவயம் நேஷ்யதி சாத்ய காவ:' என்றுதானே கடைசியில் ச்லோகம் முடிகிறது? இதற்கு 'நாம் ஜயித்து, மேலும் இப் போது பசுக்கள் கொண்டு போகிறான்' என்று தாறுமாறாக அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. இதையும் நன்றாக ஆலோசனை பண்ணி, ச்லோகத்தின் ஆரம்பத்தில் செய்தது போலவே வேறு தினுஸில் பத விபாகம் பண்ண வேண்டும். அதாவது 'ஜித்வா – வயம் – நேஷ்யதி – சாத்ய காவ:' என்று வியாஸர் சொன்னதை, 'ஜித்வா (அ)வயம் நேஷ்யதி சாத்யகா: – வ:' என்று வேறு தினுஸாகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படிப் பண்ணிக் கொண்டால் ஏற்படுகிற அர்த்தம்: (கிரீடியான இந்த அர்ஜுனன்) 'ச அத்ய' – மேலும் இப்போது 'யம்' – எவனை, அதாவது எந்தத் துர்யோதனனை; 'ஜித்வா' – ஜயித்து; 'வ' – உங்களுடைய 'கா' – பசுக்களை 'நேஷ்யதி' – ஓட்டிப் போகப் போகிறானோ; 'தம்' – அவனை, அதாவது அந்தத் துரியோதனனை ('யம்' – எவனை என்று முதலில் வந்தால், பிற்பாடு 'தம்' – அவனை என்று நாமாக வருவித்துக் கொள்ள இலக்கணம் இடம் கொடுக்கிறது.) 'அவ' – காப்பாற்றுங்கள்.

அதாவது ச்லோகத்தின் முழு ரூபத்துக்கும் ஏற்படுகிற அர்த்தம் என்னவென்றால், துரோணாசாரியார் பீஷ்மாசாரியாரிடம் சொல்கிறார்: 'கங்கா நதியின் புத்திரரே! ராவணனின் அசோகவனத்தை அழித்த ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைக் கொடியில் கொண்டவனும், அர்ஜுன மரப் பெயருள்ளவனும், மலையின் சத்ருவான இந்திரனுக்குப் புத்திரனும், ஸ்திரீ வேஷதாரியுமான இந்தக் கிரீடியாகிய அர்ஜுனன் இப்போது எந்தத் துர்யோதனனை மேலும் ஜயித்து நீங்கள் பிடித்துள்ள பசுக்களை மீட்டு ஓட்டிக் கொண்டு போக வந்திருக்கிறானோ, அந்தத் துரியோதனனை ரக்ஷியுங்கள்!' என்பதாகும்.

நாம் இத்தனை நாழி மண்டையை உடைத்துக் கொண்டாலே புரிகிற அர்த்தம் பீஷ்மருக்கு உடனே புரிந்து விட்டது. ஏனென்றால் அவர் புத்திமான். நைஷ்டிக பிரம்ம சர்யத்தால் அவருக்கு அபார புத்தி தீக்ஷ்ண்யம் இருந்தது. (பிள்ளையார், ஆஞ்ஜநேயர், பீஷ்மாசாரியார் என்ற மூன்று சுத்த பிரம்மசாரிகளை நினைக்கிற புண்யம் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.)

இந்த மாதிரி அனேகக் 'குட்டு'க்களை அனாயாஸமாக உடைத்துக் கொண்டே பாரதத்தை எழுதி பாரத தேசத்துக்கு உபகரித்தவர் விநாயகர். குட்டை உடைத்தவருக்கு நெற்றியில் குட்டிக் கொள்கிறோம்!

சிவ – சக்தியரே, சிவ – விஷ்ணுக்களாக

இவ்வாறு பதம் பிரிப்பதில், எழுத்துகளை வேறு தினுசாகச் சேர்ப்பதிலேயே அர்த்தம் மாறுவதாக ஒன்று காளிதாஸன் ச்லோகத்தில் சொல்வதுண்டு. பிரசித்திபெற்ற 'வாகர் தாவிவ' ச்லோகத்திலேயே இரண்டாவது அடியில் வேறுவிதமாக ஸந்தி பிரித்துப் புது அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

'ரகு வம்ச'த்தில் மங்கள ச்லோகமாக (நூல் தொடக்கத்தில் கூறப்படும் கடவுள் வணக்கமாக) வருகிற இந்த ச்லோகம் போன தலைமுறையில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேருக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

வாகர்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தௌ வாகர்த – ப்ரதிபத்தயே I
ஜகத: பிதரௌ வந்தே பார்வதீ-பரமேச்வரௌ II

'சொல்லும் பொருளும்போல் இணைந்திருப்பவர்களும், உலகங்களுக்கெல்லாம் தாய்-தந்தையருமான பார்வதி-பரமேச்வரர்களைச் சொல் பொருள் ஆகியவை பற்றிய அறிவு உண்டாகும் பொருட்டு வணங்குகிறேன்' என்பது அர்த்தம்.

இதிலே முடிவில் வரும் 'பார்வதீ-பரமேச்வரௌ' என்பதைப் பார்வதீப – ரமேச்வரௌ' என்று வேறுவித மாகவும் பிரிப்பதுண்டு. இப்படிச் சொன்னால் 'பார்வதீ பரமேச்வரர்களை வணங்குகிறேன்' என்பதற்குப் பதில் 'பார்வதீபதியான பரமேச்வரனையும் ரமாபதியான மஹா விஷ்ணுவையும் வணங்குகிறேன்' என்று அர்த்தம் மாறி விடும். 'மாறி விடும்' என்றால் முதலில் சொன்னது இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. பார்வதி பரமேச்வரர்களையும் சொல்லி அதோடு மஹாலக்ஷ்மி – மஹாவிஷ்ணுவையும் சேர்த்துக் கொண்டதாகிவிடும். அதனால், அர்த்தம் 'மாறிவிட்டது' என்பதைவிடக் 'கூடிவிட்டது' என்பதே பொருத்தம்.

'ப' என்று சொன்னாலே 'பதி'தான். 'அதிபதி' என்பதை 'அதிப': (தமிழில் அதிபன்) என்றாலே போதும், 'ந்ருப' (நிருபன்): என்று ராஜாவைச் சொல்கிறோம். 'ந்ரு' என்றால் 'நர'. நரஸிம்ஹம்: என்பதை ந்ருஸிம்ஹம் என்றும் சொல்வதுண்டு. நரபதிதான் 'ந்ருப' என்பவன். 'பார்வதீப' என்றால் பார்வதீபதியான ஈச்வரன், 'ரமேச்வர' என்றால் ரமைக்கு ஈசனாக, நாயகனாக இருக்கப்பட்ட விஷ்ணு. 'பார்வதீப-ரமேச்வரௌ' என்றால் 'சிவ-விஷ்ணுவை' என்று அர்த்தம்.

'பார்வதீ-பரமேச்வரௌ' என்று வைத்துக் கொண்டால் சிவ-சக்தியைச் சொன்னதாகிறது. பார்வதீப – ரமேச்வரௌ' என்று அதையே ஓர் எழுத்து முன்னே தள்ளிப் பிரித்துக்கொண்டால் சிவ-விஷ்ணுவாகி விடுகிறது.

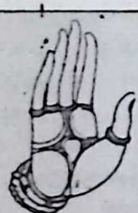
இதிலே பெரிய தத்வம் இருக்கிறது. சக்தியேதான் புருஷ ரூபத்தில் இருக்கிறபோது விஷ்ணு. சிவம் எப்போதும் புருஷனாகச் சொல்லப்படும் நிர்குணவஸ்து. லோக வ்யவஹாரத்துக்காக அவர் ஸகுணமான சக்தியோடு சேர்ந்திருக்கும் போது சக்தி ஸ்திரீ ரூபத்தில் அம்பாளாக இருந்தால் அவளை இடது பாதியில் வைத்துக் கொண்டு அர்த்தநாரீச்வரராயிருப்பார்; அந்த ஸகுண சக்தியே புருஷ ரூபத்தில் விஷ்ணுவாயிருந்தாலும் அவரை அதே இடது பாதியாக வைத்துக் கொண்டு சங்கர நாராயணராக இருப்பார். விஷ்ணு அம்பாள் ஸ்தானத்தில் ஈச்வரனுக்குப் பத்தினியாக இருப்பவர். அரி அலால் தேவியில்லை ஐய ஐயாறனார்க்கே என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார். ஆகையால் 'உலகத்தின் தாய் தந்தையான சிவ-விஷ்ணுவை' என்று அர்த்தம் செய்து கொண்டால் அதில் தப்பேயில்லை. இவர்களைத் தாய்-தந்தையாகக் கொண்டு பிறந்தவர்தான் சாஸ்தா.★

இதிலே இன்னொரு விசேஷம், மஹாவிஷ்ணு என்ன இருந்தாலும் புருஷ ரூபத்திலிருப்பதால் மஹாலக்ஷ்மியோடு சேர்த்து நினைத்தால்தான் மனஸுக்கு நிறைவு. ராமானுஜ மதத்துக்கு

★ 'பிதரௌ' என்பது இரண்டு தந்தையர் என்றும் பொருள் படுவதாதலால் சிவன், விஷ்ணு இருவரையும் லோகப் பிதாக்கள் என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

'ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்' என்று தாயாரான ஸ்ரீயை முதலிலும் அப்புறம் விஷ்ணுவையும் சொல்லியே பெயர் வைத்திருக்கிறது. ஈச்வரனையும் அம்பாளோடு சேர்த்து ஸாம்பமூர்த்தியாக நினைத்தால்தான் நிறைவு ஏற்படுகிறது. 'பார்வதீப-ரமேச்வரௌ' என்கிறபோது பார்வதி, ரமா இருவரும் வந்துவிடுகிறார்கள். ஆக ஆரம்பத்தில் நல்ல வாக்கு, நல்ல அர்த்தம் இவற்றைப் பெற வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளும் போதே பார்வதி ஸமேதரான ஈச்வரன், லக்ஷ்மி ஸமேதரான விஷ்ணு என்று இரண்டு ஜோடி திவ்ய தம்பதிகளையும் ஸ்மரித்து, நமஸ்கரிப்பதான பெரிய மங்களம் உண்டாகிறது. ஓர் எழுத்துக்கூட மாறாமல், பதச் சேர்க்கையில் மட்டும் ஓர் எழுத்தை இடம் தள்ளியதால் அர்த்தத்தில் இவ்வளவு பெரிய மாறுதல்; அல்லது கூடுதல்; அதாவது லாபம்!

பெரிய லாபம் சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற பேதமில்லாமல் அவை இரண்டையும் சொல்லையும் பொருளையும் போலத் பிரிக்க முடியாமல் சேர்த்து விடுவது.

'அறியாதவன்' வார்த்தை விளையாடல்

சைவ-வைஷ்ணவ ஸமரஸ பாவத்தில் தமிழ் தேசத்தில் சொல்கிற பாபுலர் வசனத்தில்கூட இப்படிச் சின்ன வார்த்தை விளையாட்டுச் செய்து பெரிய அர்த்த லாபத்தை உண்டாக்குவதுண்டு.

'அரியும் சிவனும் ஒண்ணு; அறியாதவன் வாயிலே மண்ணு' என்பதும் நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. இதிலே 'அறியாதவன்' என்பதில் வல்லின 'றி'யை இடையினமாக மாற்றி, 'அரியாதவன்' என்று சொல்வார்கள். ஹரியாகிய

யாதவ குலக் கண்ணன் என்று அர்த்தம். அவன் வாயிலே மண்ணைப் போட்டுக் கொண்டுவிட்டு யசோதைக்கு லோகம் முழுவதையும் காட்டினான் அல்லவா? அதைத்தான் 'அரியாத வன் வாயில் மண்ணு' என்பது.

'ஸரி, அரியும் சிவனும் ஒன்று என்று சொல்லிவிட்டு, இப்படி ஒன்று – இவர்களிலே ஹரி லோகம் முழுவதையும் காட்டினவன் என்று – எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்?'

எதற்காகவா? இதிலேயும் பெரிய தத்வம் இருக்கிறது. ஒரே பிரம்மம்தான் ஹரி, சிவன் இரண்டு பேரும். அதனாலே அவர்கள் ஒன்றேதான். ஆனால் அந்த ஒரே பிரம்மத்தை நிர்குணம், ஸகுணம் என்று இரண்டு நிலைகளில் நாம் பாவிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்த இரண்டில் லோக வ்யவஹாரம் அடிப்பட்டுப்போன நிர்குணம்தான் சிவன். லோக வ்யவஹா ரத்தை நடத்தும் ஸகுணமே ஹரி, மண்ணைத் தின்று லோகம் முழுவதும் தன் வாயில் அடங்கியிருப்பதாக அவன் காட்டின போது இந்த உண்மையைத்தான் உருவகப்படுத்தியிருக்கி றான். 'அரியாதவன் வாயில் மண்ணு' என்று சொல்லி இதை ஞாபகப்படுத்திவிட்டதால், முதல் வரியில் சொன்ன அரியும் சிவனும்' என்பதில் விட்டுப்போன சிவன் நிர்குணம் என்பதை யும் சொன்னதாகி விடுகிறது.'

'றி'யை 'ரி'யாகக்கூட மாற்றாமல் 'அறியாதவன்' என்ற ஒற்றை வார்த்தையை 'அறி யாதவன்' என்று இரண்டாகப் பண்ணிக்கொண்டாலே போதும்! 'அறி' யாதவன் வாயிலே மண்ணு' என்றாலே அரியும் சிவனும் ஒண்ணானாலும்' இவர்களில் யாதவனாக வந்து மண்ணைத் தின்னவன் ஸகுண ப்ரம்மம் என்று அறி; அதனால் இன்னொருவன் நிர்குணம் என்றும் அறி' என்று அர்த்தமாகிவிடும்.

ஓர் எழுத்தை எடுப்பதில் அர்த்த விநோதம்

ஒரே ஒரு எழுத்தை ஒரு ச்லோகத்தில் அது வருகிற இடங்களிலெல்லாம் எடுத்துவிடுவதால், நிந்தா ச்லோகமாக இருப்பது பெரிசாகப் புகழும் ஸ்தோத்ரமாக மாறிவிடுகிறது.

'ஸீதா-ராவண ஸம்வாதஜரீ' – காமராஜ நகர் ராமசாஸ்திரி என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். காசி செளகம்பா பிரசுரத்தார் அச்சுப் போட்டிருக்கிறார்கள். அதில் பதினெட்டாவது ச்லோகம். ஸீதையும் ராவணனும் பேசிக்கொள்வதாக அமைந்திருக்கிறது ச்லோகம்.

ராவணன் ஸீதையிடம் ராமனை ஒரேயடியாக நிந்தித்து ச்லோக ரூபத்தில் திட்டுகிறான். அதற்குப் பதிலாக ஸீதை:

'கல! தம் அஸக்ருந்-மா . ஸப்ருசகிரா'

என்கிறாள். 'போக்கிரியே! இப்படி அவரை உன் வார்த்தையால் திருப்பித் திருப்பித் தொடாதே!' என்று மேம்போக்கான அர்த்தம்.

கல- போக்கிரியே! தம்- அவரை; கிரா- வார்த்தையால்; அஸக்ருந் - திருப்பித் திருப்பித்; மா ஸ்ப்ருச - தொடாதே!

ராவணன் வாயால் ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியைப் பற்றிப் பேசுவது அவரை எச்சிலால் தொடுகிறாற்போல் ஸீதாதேவிக்கு அபசாரமாகப் பட்டது போலிருக்கிறது!

இது மேம்போக்கான அர்த்தம் என்றால், உள்ளே பூந்து (புகுந்து) பார்த்தால் என்ன அர்த்தம்? இப்போது, 'தம்' என்றால் 'அவரை' என்று அர்த்தமில்லை. 'தம் கிரா' என்றால் 'த என்ற எழுத்துள்ள வார்த்தையால்' என்று அர்த்தம்

ஏற்படும். 'போக்கிரியே!' என்று ராவணனைக் கூப்பிட்டு, 'திருப்பித் திருப்பி 'த' காரம் உள்ள வார்த்தையால் (ராமரைத்) தொடாதே' என்பதாகப் பொருள் உண்டாகும்.★

அவன் ராமனை என்னென்னவோ நிந்தித்தானே, அந்த வார்த்தைகளில் 'த' நிறைய வருகிறது. 'அந்த 'த' வையெல்லாம் எடுத்துப் போட்டு விடு. போட்டுவிட்டுப் படித்துப் பார்த்தாயானால் தெரியும்' என்று உள்ளர்த்தம்.

அவன் சொன்ன நிந்தா ச்லோகம் என்ன? அதில் வருகிற 'த' காரத்தையெல்லாம் நீக்கிவிட்டால் அதன் அர்த்தம் என்னவாகும்?

அதல்பம் நித்ராளு: ரஜநிஷு குவாக் துர்கததம:
மஹா காதர்யாட்யோ மநஸி விதுத-ப்ரோஜ்வலயசா: ।
வதாந் மாம்ஸாதாநாம் பஹு விமதலாபௌ ஜனகஜே
கதம் ச்லாக்யோ ராம:

என்பது ராவணன் சொன்னது.

கடைசி வரியிலேயே ஸீதை சொன்ன பதிலும் சேர்ந்து, அது முழு வரியாகி ச்லோகம் பூர்த்தி அடைகிறது.

கதம் ச்லோக்யோ ராம: கல தம் அஸக்ருந் மா ஸ்ப்ருச கிரா ॥

ராவணன் சொன்னதற்கு என்ன அர்த்தமென்றால்; 'ஏ ஜனக புத்ரியே! ராமன் ராத்ரியில் படுத்துக்கொள்கிறானே, அவனுக்கென்று ஒரு படுக்கை உண்டா? (பெரிய திண்டுகள் போட்டுக் கொண்டு ஏக போக்யங்களோடு காமுகனான ராவணன் சயனம் செய்ததை ஸுந்தர காண்டத்தில் வர்ணித்திருக்கிறது. ஸ்ரீராமரோ இந்த ஸமயத்தில் தபஸ்வியைப் போல ஜடாமகுடதாரியாக காட்டில் கட்டாந்தரையில் சயனம் செய்து வந்தார். அதைத்தான், 'ஒரு படுக்கைக்குக்கூட வக்கில்லாதவன்' என்று இடித்துக் காட்டுகிறான்.) ராமனுக்கு நல்ல வார்த்தை பேச வராது. (இவனிடம் சரணாகதி பண்ணி ஸமாதானமாகப்

★ ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'த'விலேயே நான்குவித ஒலிகள் இருப்பதில் முதலான 'த' மட்டும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.

பேசி தூது அனுப்பாததால் இப்படிச் சொன்னான் போலிருக்கிறது! அல்லது இவனுக்கு நல்ல வார்த்தை பேசத் தெரியாததால் தர்மங்களையே ஸதாவும் பரம அன்போடு பேசிக்கொண்டிருப்பவரை இப்படித் தூற்றியிருப்பான்.) ராமன் தீன நிலையில் ரொம்ப ரொம்பக் கீழே போய்விட்டான். (பரதன் அர்ப்பணம் செய்த ஸாம்ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு, தானாகவே ஸத்யத்துக்காக வனவாஸத்தைத் மேற்கொண்டவரை, மனநிலையில் எப்போதும் ராஜாவாக இருந்தவரை இப்படிச் சொன்னான்.) ராமன் மஹா பயந்தாங்கொள்ளி. (இது முழுப்பொய்.) என்றைக்கோ ராஜகுமாரனாயிருந்தபோது அவனுக்குக் கொழுந்துவிட்டெரிந்த கீர்த்தியெல்லாம் இப்போது போயே போய்விட்டது. ஏதோ சில ராக்ஷஸர்களை அசட்டுத்தனமாகக் கொன்று ஏகப்பட்ட விரோதிகளை ஸம்பாதித்துக் கொண்டுவிட்டான். இவன் எப்படி உயர்ந்தவனாவான்?'

ராம:- ராமன் (ராம: என்பது நாலாம் வரியில் வருகிறது.) ரஜநிஷு - இரவில்; அதல்பம் - படுக்கை (கூட) இல்லாமல்; நித்ராளு:- தூங்குகிறவன். குவாக் - கெட்ட வாக்கே உள்ளவன். துர்கத தம:- துர்த்தசையில் சூபர்லேடிவ் டிகிரிக்குப் போனவன்! மநஸி - மனஸிலே; மஹா காதர்யாட்ய-ரொம்பவும் கோழைத்தனம் மண்டிக் கிடக்கிறவன். விதுத ப்ரோஜ்வல - யசா! - பெரிசாகப் பிரகாசித்த புகழெல்லாம் போய்விட்டவன். மாம்ஸா தானாம் - மாம்ஸ பக்ஷிணிகளான ராக்ஷஸர்களை; வதான் - கொன்றதால்; பஹுவிமத - லாபௌ - மாறுபட்ட மனமுடையவர்களை (சத்ருக்களை) மிகவும் அதிகமாக்கிக் கொண்டுவிட்டவன். (இப்படிப்பட்டவன்) கதம் - எப்படி; ச்லாக்ய:- சிலாகிக்கத்தக்கவனாவான்? ஜனகஜே - ஜனக புத்ரியே! (என்று ஸீதையைக் கூப்பிடுகிறான்.)

இந்த ச்லோகத்தில் ராமனைப் பற்றி அவன் சொல்லும் முதல் மூன்று வரிகளில் வரும் 'த'வை எல்லாம் எடுத்து விட்டுப் பார்க்கலாம். ஆரம்ப 'அதல்பம்' என்பது 'அல்பம்' என்றாகும், இப்படியே 'துர்கததம'வில் இரண்டு 'த' காரமும் போய் 'துர்கம' என்றாகும்.

அல்பம் நித்ராளு: ரஜநிஷு குவாக் துர்கம:
மஹாகார்யாட்யோ மநஸி விது ப்ரோஜ் வல யசா:I
வதான் மாம்ஸாதாநாம் பஹுவிமலாபௌ...

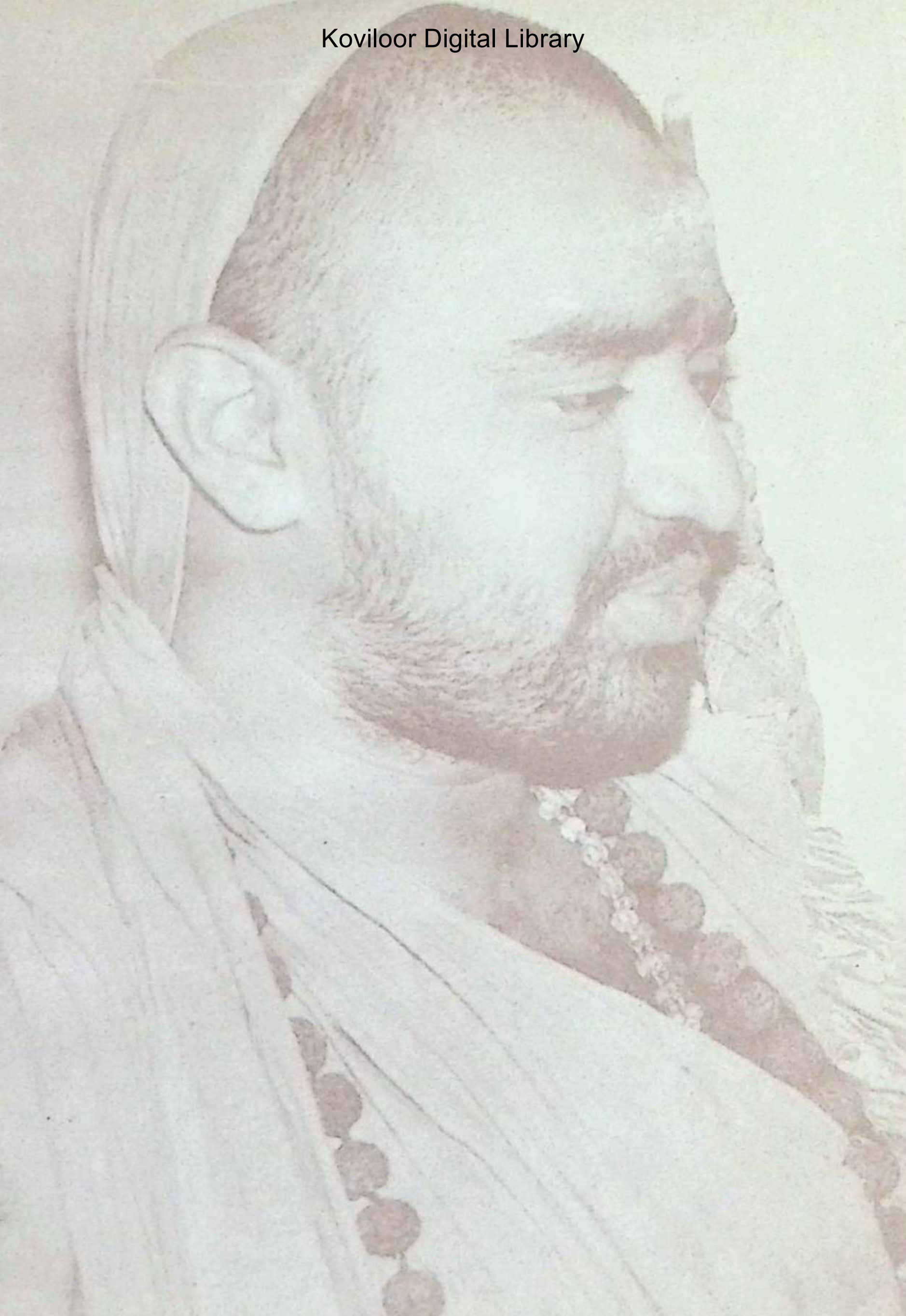
இதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'ராமர் ராத்ரியில் ரொம்பவும் ஸ்வல்பமாகவே தூங்குகிறவர். (லோகத்தில் திருட்டுப் புரட்டு இல்லாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டிய ராஜவம்சத்தினர் மிகவும் குறைவாகவே தூங்க வேண்டும் என்பது சாஸ்த்ர லக்ஷணம். தூக்கத்தை ஜயித்ததாலேயே அர்ஜுனனுக்கு 'குடாகேசன் என்று ஒரு பேர். 'குடாகம்' என்றால் தூக்கம், சோம்பேறித் தனம்) கெட்டவார்த்தையால் அண்டவே முடியாதவர். ('நீ சொன்ன நிந்தை மொழிக்கு அவர் எட்டாதவர்' என்று ஸீதை சொல்லாமல் சொல்கிறாள். அவன் 'குவாக்', 'துர்கதம' என்று இரண்டு வசவுகளைச் சொன்னான். இப்போது அது 'குவாக்-துர்கம' என்பதாக ஒரே பாராட்டு வார்த்தையாகிறது. கெட்ட வாக்கால் எட்ட முடியாதவர்' என்று அர்த்தம்.) பெரிய கார்யங்களைப் பற்றிய ஸங்கல்பங்கள் நிறைந்த மனமுள்ளவர். (இன்னாருக்கு சிக்ஷை, இன்னாருக்கு ரக்ஷை இப்படியிப்படித் தர்மங்களை நிலைநிறுத்திக் காட்டணும் என்று லோகத்தையே தழுவுவதாக பகவதவதாரத்துக்கு உரிய பெரிய ஸங்கல்பங் களைக் கொண்டவர்.) சந்திரன் எப்படி ஸகலர் மனஸையும் கண்ணையும் குளிரப் பண்ணிக் கொண்டு எங்கேயும் கீர்த்தி யோடு இருக்கிறானோ, அப்படியிருப்பவர். ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதால் ரொம்பவும் தூய்மையான பிரகாசத்தைப் பெற்றுவிட்டவர்' இப்படி அர்த்தம் ஒரே ஸ்தோத்ரமாய் மாறிவிடுகிறது!

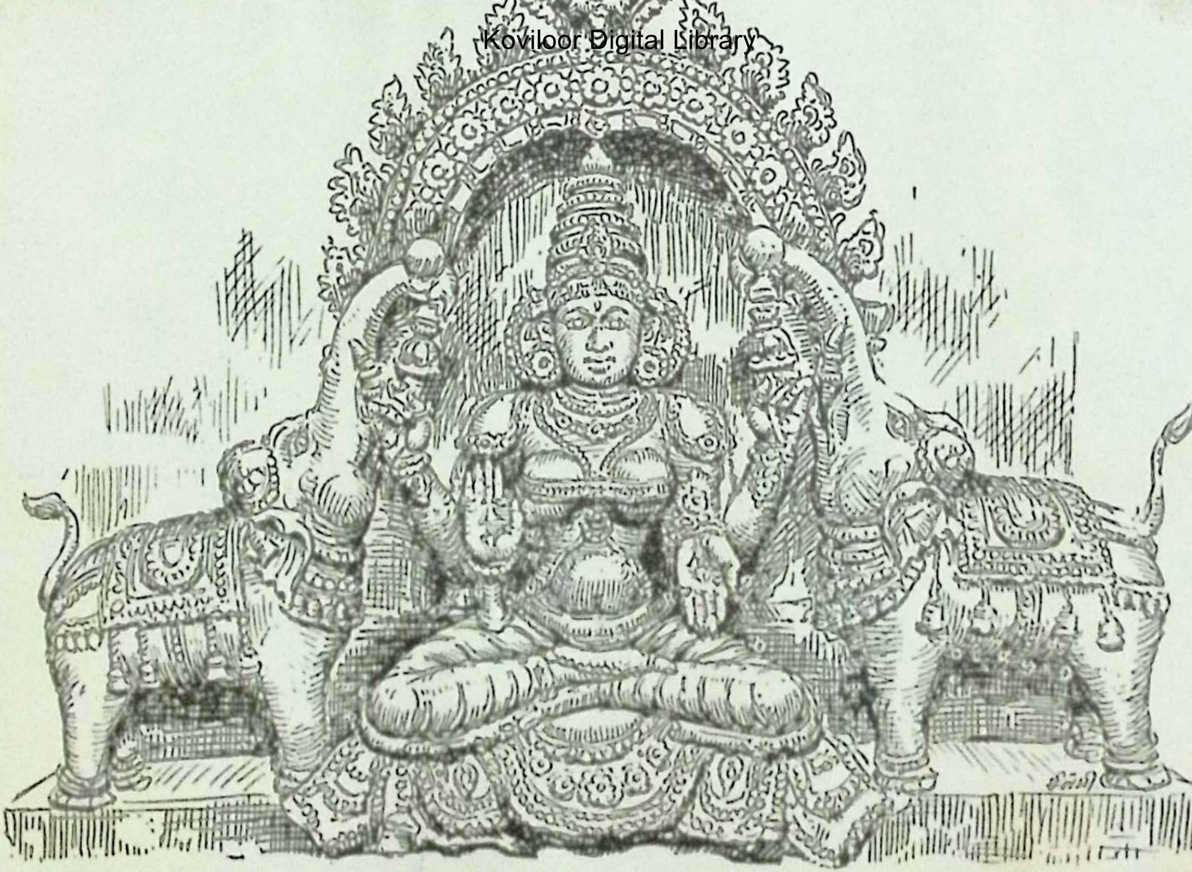
ரஜநிஷு அல்பம் நித்ராளு:- இரவில் ஸ்வல்பமே தூங்குபவர். குவாக் துர்கம - கெட்ட வாக்கால் அண்டு தற்கரியவர். மநஸி மஹா கார்யாட்ய:- மனஸில் பெரிய கார்யங்கள் நிரம்பியிருப்பவர். விது - ப்ரோஜ்வல-யசா; சந்திரன்போல ஜ்வலிக்கின்ற புகழை உடையவர். மாம்ஸா

தாநாம் வதாந்-ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்ததால்; பஹு விமலாபௌ (பஹுவிமல ஆபௌ) - மிகவும் நிர்மலமான ப்ரகாசம் பெற்றுவிட்டவர். ('ஆபா' என்றால் ப்ரகாசம்.)

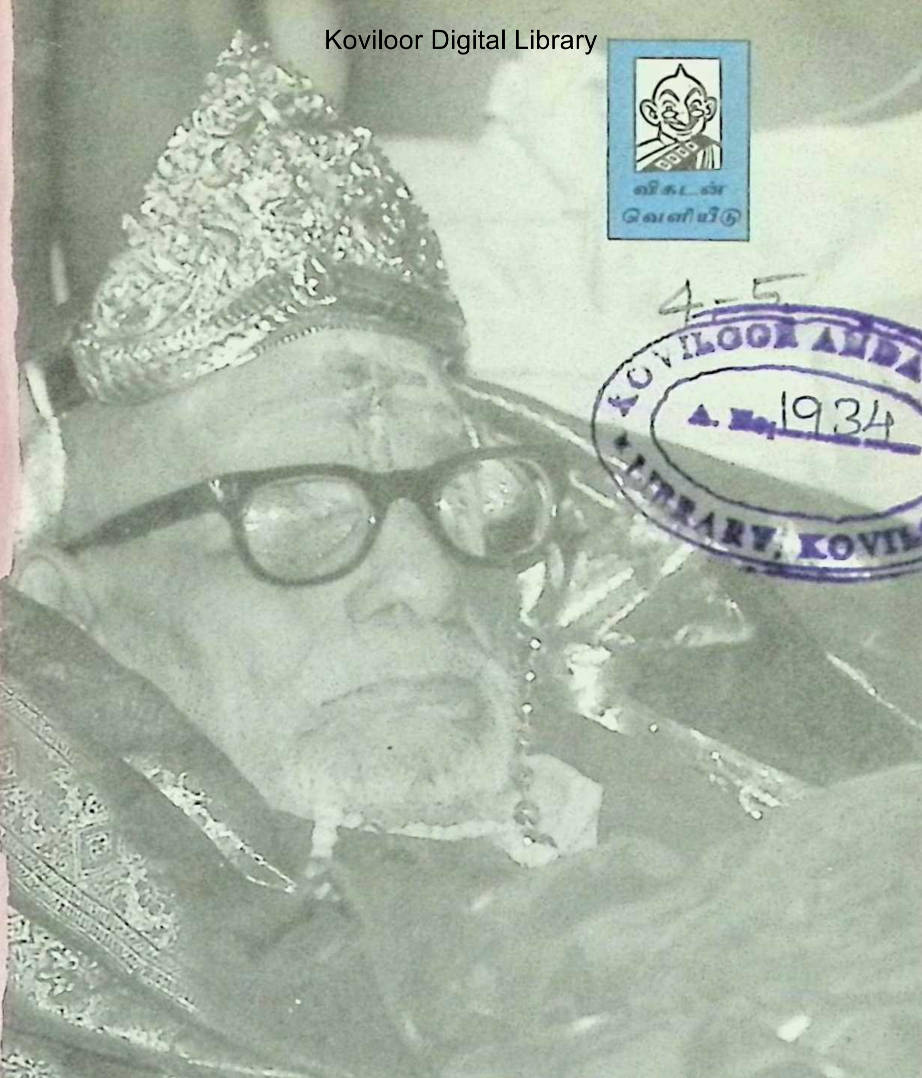
அடுத்த புத்தகத்தில்...

பண்பாடு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன், தெய்வதத்வம்; தெய்வங்கள் என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

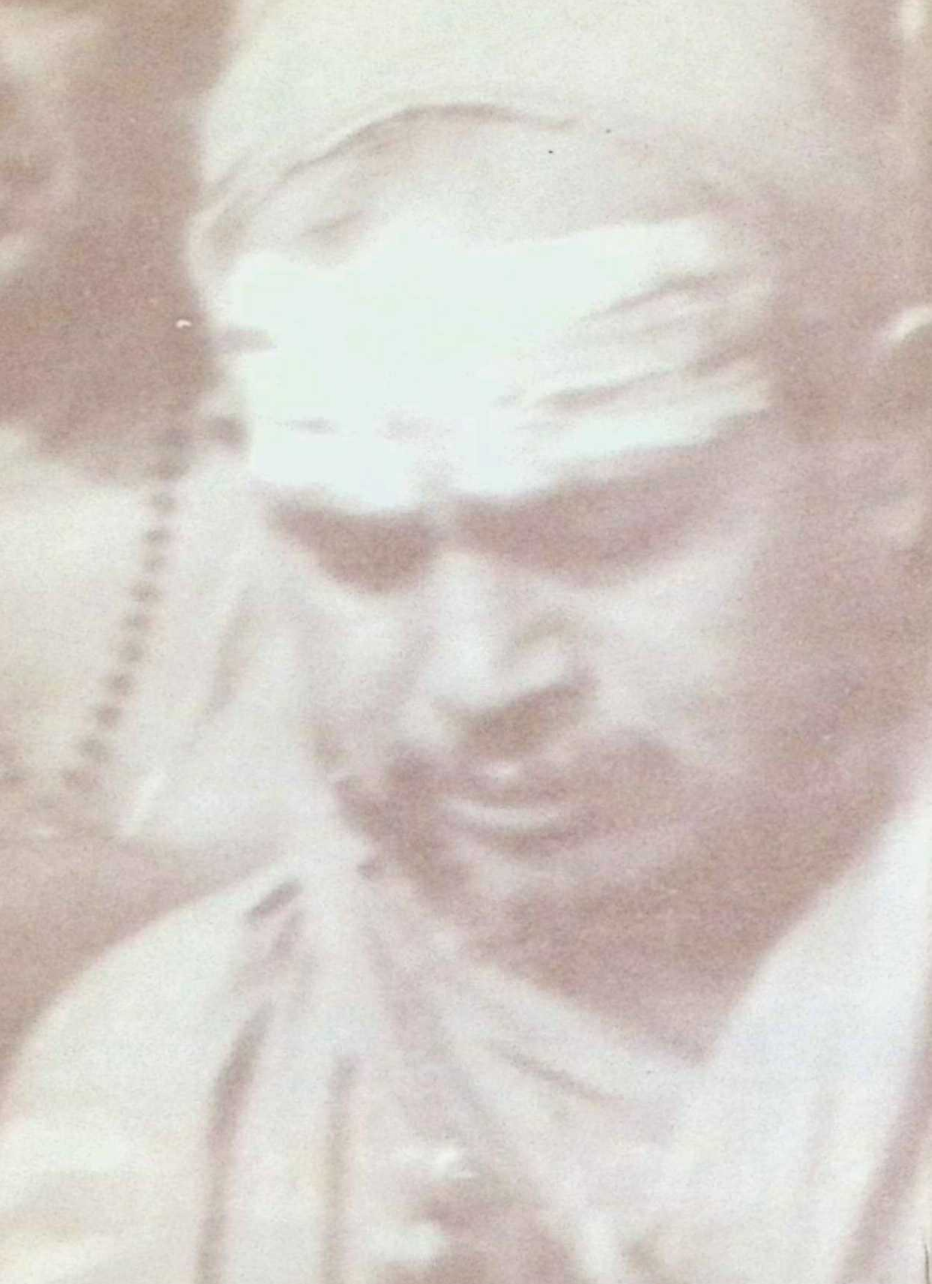

திருத்தவத்துறை ஸ்ரீ லக்ஷ்மி சன்னிதி

விகடன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

58

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

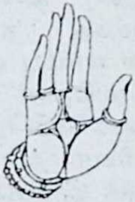
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பண்பாடு

சுன்னம் அதிகம்

ஒரு ச்லோகத்தில் வருகிற அத்தனை 'த'வையும் தட்டி விடும்படி ஸீதை சொன்னாள். காளிதாஸனோ ஒரே ஒரு புள்ளியைத் தட்டிவிட்டே ஒரு ச்லோகத்தின் ரஸத்தை ஒரே தூக்காகத் தூக்கிவிட்டான்.

பவபூதி என்று ஏறக்குறைய காளிதாஸனுக்கு ஸமதையாக ஒரு மஹாகவி அவனுடைய காலத்திலேயே இருந்தார். இந்த இரண்டு பேருக்கும் போட்டி, மூக்கறுபட்டது என்றெல்லாமும் கதைகள் இருக்கின்றன. நான் சொல்லப் போகிற கதை அப்படிப்பட்டதில்லை. ஒருவர் அபிப்ராயத்தை இன்னொருவர் கலந்தாலோசித்துத் தாம் எழுதியதைத் திருத்திக் கொண்டதாக இந்தக் கதை.

உத்தர ராமாயணத்தை 'உத்தர ராம சரிதம்' என்று ஹ்ருதயத்தை கவ்விக்கொள்ளுகிற மாதிரி பவபூதி நாடகமாக எழுதி, அந்தச் சுவடியைக் காளிதாஸனுடைய 'அப்ருவ'லுக்காக எடுத்துக் கொண்டு போய்ப் படித்தார். காளிதாஸன் தனக்குப் பிரியமான ஸ்த்ரீ தாம்பூலம் மடித்து கொடுக்கக் கொடுக்க அதை ருசி பார்த்துக்கொண்டே உத்தர ராம சரிதத்தையும் ருசித்துக்கொண்டு போனான்.

அதிலே முதல் ஸீனில் ராமர் தண்டகாரண்யத்தில் ஸீதையோடு தாம் கழித்த ஆனந்தமான நாட்களைப் பற்றிய நினைவுகளைச் சொல்கிறார். அதனிடையில், 'எப்படிப் பொழுது போச்சு என்றே எங்களுக்குத் தெரியாமல்

ராத்ரி நேரம் இவ்வாறு பேச்சில் போய்விடும்' என்று வருகிறது.

அவிதித-கத-யாமா ராத்ரிரேவம் வ்யரம்ஸீத்

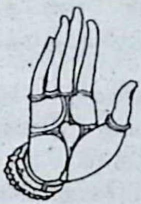
இந்த வரியை பவபூதி படித்தவுடன் காளிதாஸன் 'சுன்னம் ஜாஸ்தி' என்றான். அவனுக்குத் தாம்பூலம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவள், 'ஜாஸ்தி சுண்ணாம்பு வைத்துக் கொடுத்துவிட்டோம்; அதைத்தான் சொல்கிறார்' என்று நினைத்துக் கொண்டு விட்டாள். அவளுக்கெதிரே தான் பவபூதிக்கு அட்வைஸ் பண்ணுவது மரியாதை இல்லை என்பதால் வேண்டுமென்றேதான் காளிதாஸன் இப்படிப் பூடக மாகச் சொன்னது. மேதையானதால் பவபூதிக்குப் புரிந்து விட்டது. ஸுன்னம் என்றால் ஸைஃபர், அல்லது புள்ளி. 'ராத்ரிரேவம்; என்பதில் 'ம்' என்று உள்ள புள்ளியைத்தான் காளிதாஸன் ஜாஸ்தி என்று சொல்வதை அவர் புரிந்து கொண்டு★ இந்த நுட்பமான கரெக்ஷனை ரொம்பவும் கொண்டாடி, ஸுன்னத்தை எடுத்துவிட்டு 'ராத்ரிரேவ' என்று மாற்றிவிட்டார். 'ராத்ரிரேவம் வ்யரம்ஸீத்' என்றால் 'ராத்திரி இவ்வாறு போச்சு'. 'ராத்ரிரேவ வ்யரம்ஸீத்' என்றால் 'ராத்ரி தான் முடிந்தது' என்று அர்த்தம். அதாவது, 'ஸீதையும் தானும் பேசுகிற பேச்சு அப்போதும் முடிந்திருக்காது; ராத்ரி மட்டுமே முடிந்திருக்கும்' என்று வ்யங்கியமாக (உள்ளுறை பொருளாக) ராமர் சொன்னதாக ஆகிவிடும்!

பவபூபதியிடம் காளிதாசன் 'அனுஸ்வாரம் ஜாஸ்தி' என்று சொன்னதாகப் பொதுவிலே சொல்வார்கள். அனுஸ்வாரம் என்றால் 'ம்'. ஆனால் இப்படி வெளிப்படையாகச் சொன்னானென்பதைவிட இரண்டு அர்த்தம் தருமாறு 'ஸுன்னம் ஜாஸ்தி' என்று சிலர் சொல்லுகிற கதை அந்த இருவருடைய ஸுக்ஷ்ம ரஸனைக்கும் பொருத்தமாயிருக்கிறது.

இப்படிக் காளிதாஸன் சொல்லியிருந்தால் அவன் ஆந்திர தேசத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால்

★ 'வம்' என்பது தேவநாகரி லிபியில் 'வ' என்ற எழுத்துக்குமேல் புள்ளி வைப்பதாகும். க்ரந்தலிபியில் 'ம்' என்பது ஸைபரைப் போலவே வட்டமாயிருப்பதாகும்.

தெலுங்கு பாஷையில்தான் 'ஸுன்னம்' என்று இந்த இரண்டு அர்த்தமும் கொடுக்கும்படியான வார்த்தை இருக்கிறது. இது ஒன்றை மாத்திரம் கொண்டு தெலுங்கன் என்று சொல்லக் கூடாதென்றால் இன்னொன்று சொல்கிறேன். 'ராமகிரி' என்ற இடத்திலிருந்துதான் காளிதாஸனின் 'மேக ஸந்தேச' காவ்யத்தில் வரும் யக்ஷன் மேகத்தைத் தூது அனுப்பினானென்று இருக்கிறது. மத்யப்ரதேஷில் நாக்பூருக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற ராம்டேக்தான் ராமகிரி என்று அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். ஆனால், ஆந்திராவிலும் நாகலாபுரம் தாண்டி ஒரு ராமகிரி இருக்கிறது.

மாலை மாற்றம்

விகடகவி, குடகு முதலிய வார்த்தைகளை திருப்பிப் படித்தாலும் விகடகவி, குடகு என்றே இருக்கும். 'மலையாளம்' என்பதை இங்கிலீஷில் Malayalam என்று எழுதினால் திருப்பிப் படித்தாலும் அதே ஸ்பெல்லிங் வரும். இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை Palindrome என்கிறார்கள்.

காசியாத்திரை ஹிந்துவாகப் பிறந்தவர்களுக்கு முக்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு கயா ச்ராத்தம், த்ரிவேணி என்கிற ப்ரயாகையில் ஸ்நானம், பித்ரு கார்யம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இதையும் பாலின்ட்ரோமாகச் சொல்வதுண்டு. காசிக்கு காசிகா என்றும் பெயர். இது பின்னிருந்து முன்னாகவும் 'காசிகா'தான். 'கயாப்ரயாக' என்பதும் இப்படியே.*

* தேவநாகரி, க்ரந்த லிபி ஆகிய வடமொழிக்கான எழுத்துக்களில் 'ப்ர' என்பது ஒரே எழுத்தாதலால் இப்படி வரும்.

இப்படி ஒரு வார்த்தையைத் தலைகீழாகப் படிப்பதைப் பெரிய வார்த்தை விளையாட்டாகப் பண்ணி காவ்ய ரஸத்தைப் பற்றியே ரஸமாக ஒரு ச்லோகம் இருப்பதாக ஒரு பண்டிதர் சொன்னார். 'ஸாக்ஷரா' என்றால் வெறுமே படிப்பறிவு மட்டுமுள்ளவர்கள் என்று அர்த்தம். அதாவது வறட்டு வறட்டு என்று நிறையப் படித்திருப்பார்கள். இலக்கியச் சுவையில், ஊறியிருக்க மாட்டார்கள். 'ஸரஸ' என்றால் இலக்கியச் சுவையில், காவ்ய ரஸத்தில் ஊறியவன் என்று அர்த்தம். ரஸம் அறிகிற பக்வ மனஸ் இல்லாமலிருக்கிற வன் அந்தப் படிப்பு நெறியிலிருந்து மாறினால் குணம்கெட்ட ராக்ஷஸனாகிவிடுவான்; ஆனால் ரஸிகனோ வெளியிலே எப்படி மாறினாலும் அவனுடைய உயர்ந்த ரஸிகத்தன்மை போகவே போகாது என்பது அந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

ஸாக்ஷரா, ஸரஸ என்ற வார்த்தைகளைத் திருப்பிப் போட்டே இந்தத் தாத்பர்யத்தை ச்லோகம் நிலைநாட்டி விடுகிறது. 'ஸாக்ஷரா'வைத் திருப்பிப் படித்தால் 'ராக்ஷஸா'! 'ஸரஸ'வோ திருப்பிப் படித்தாலும் 'ஸரஸ'வேதானே?

இப்படி இரண்டு பக்கமாகப் படித்தாலும் ஒரே போல வருவதை '*கத ப்ரத்யாகதம்*' என்கிறார்கள். மாகன் என்ற மஹாகவி ஒரு வார்த்தை, இரண்டு வார்த்தையாயில்லாமல் ஒரு பெரிய வாக்யமே இப்படிச் செய்திருக்கிறான். மஹா லக்ஷ்மி பகவானைப் பரம அன்போடு ஆலிங்கனம் செய்து கொள்வதைத் தெரிவிக்கும்படியான வாக்யம்; *தம் ச்ரியா கநயாநஸ்தருசா ஸாரதயாதயா யாதயா தரஸா சாரு ஸ்தநயா நகயா ச்ரிதம்* ★ (*'சிசுபாலவதம்' – 19.88*).

திருஞானஸம்பந்தர் ஸாக்ஷாத் பரதேவதையின் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணியதால் குழந்தையாக இருந்து கொண்டே எத்தனை விதமான செய்யுள் வகை உண்டோ அத்தனையிலும் வர்ஷிக்கிறாற்போலக் கொட்டினவர். பாலின்ட்ரோமாகவே முழுச் செய்யுள் செய்வதற்கு 'மாலை மாற்று' என்று பேர். மிகவும் கஷ்டமான இந்த 'மாலை மாற்று' வகையில்

★ 'தம்', 'ச்ரி', 'ஸ்த' என்பவை ஒரே அக்ஷரமாக வடமொழியிலிருப்ப தால், இதைத் திருப்பிப் படித்தாலும் நேராகப் படிக்கும் வாசகமே வரும்.

பதினோரு இரண்டை வரிச் செய்யுள்களை ஞான ஸம்பந்தர் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார். படித்தால் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட மாதிரி இருக்கும். முதல் அடி இப்படி இருக்கிறது.

"யாமாமாநீ யாமாமா யாழீகாமா காணாகா
காணாகாமா காழீயா மாமாயாநீ மாமாயா

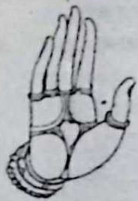
கடைசியிலிருந்து திருப்பிப் படியுங்கள்; அதுவே வரும்.

ஏதோ துளி அர்த்தம் பண்ணிப் பார்க்கலாம். முதலில் பதங்களைப் புரிகிறபடி பிரித்துக் கொள்ளலாம்,

யாம் ஆமா? நீ ஆம் ஆம் மாயாழீ! காமா! காண்நாகா!
காணாகாமா! காழீயா! மாமாயா! நீ மாமாயா!

'யாம் ஆமா?' என்றால் அற்ப மனுஷ்யர்களான எங்களால், எது பண்ணவும் முடியுமா? என்று அர்த்தம். 'நீ ஆம், ஆம்' என்றால் மஹாசக்தனான நீ எதுவும் பண்ண முடியும், நிச்சய மாய் முடியும் என்று அர்த்தம். 'மாயாழீ' என்று பரமேச்வர னைக் கூப்பிடுகிறார். பெரிய யாழைக் கையிலே வைத்து வீணாதர தக்ஷிணாமூர்த்தியாக ஈச்வரன் மீட்டிக் கொண்டிருப்ப தால் 'மாயாழீ' என்கிறார். அப்பரும் 'எம் இறை' நல்வீணை வாசிக்கும்மே' என்று சொல்லியிருக்கிறார். 'காமா' என்பது 'பேரழகனே' என்று கூப்பிடுவது. 'காணாகா' அதாவது 'காண்நாகா' என்றால் காணும்படியாக நாகாபரணம் போட்டுக் கொண்டிருப்பவனே என்று அர்த்தம். 'காணாகாமா' என்றால் 'காமனைக் கண் காணமுடியாதபடி எரித்துவிட்ட வனே? 'காழீயா' அதாவது 'சீர்காழியில் கோயில் கொண்டிருப் பவனே!' அதுதான் ஸம்பந்த மூர்த்திகள் அவதாரம் பண்ணின ஸ்தலம். 'மாமாயா' என்றால் 'மஹாலக்ஷ்மீபதியான மாயா ஸ்வரூபமான விஷ்ணுவே' என்று அர்த்தம். தெய்வக் குழந்தை யின் வாயாலேயே இங்கே சிவ-விஷ்ணு அபேதம் வருகிறது. அப்பர் ஸ்வாமிகளின் திருத்தாண்டகத்திலும் சிவபெருமானையே த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபமாக 'நாராணன் காண் நான்முகன் காண்' என்று வர்ணித்திருக்கிறது. கடைசியில் 'நீ மாமாயா' என்று முடிகிறதே, இங்கே நீ என்றால் 'You'

இல்லை. நீ என்றால் நீக்கு என்று அர்த்தம். எதை? மாமாயா; – 'மா' என்றால் 'பெரிய' 'கனாந்தகாரமான' என்றும் சொல்கி றார்கள். 'ஒரே இருட்டாயுள்ள மாயையை நீக்கு' என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ஒரே எழுத்தாலான ச்லோகம்

இங்கே யா, மா, நீ, ழீ, கா, ணா என்ற ஆறே எழுத்துக் களைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிச் செய்யுள் செய்திருக்கிறது.

'சப்த சித்ர காவ்யம்' என்பதாக இப்படிச் சில அக்ஷரங் களை வைத்துக் கொண்டே சப்த ஜாலம் பண்ணுவதில் ஒன்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்கிறேன்.

மித்ராத்ரிபுத்ர நேத்ராய த்ரயீசாத்ரவ சத்ரவே –
கோத்ராரி காத்ர ஜத்ராய கோத்ராத்ரே தே நமோ நம: II

இது ஈச்வரன், விஷ்ணு இருவருக்கும் பொருந்துமாறு செய்த ச்லோகம்.

'மித்ர-அத்ரி-புத்ரி-நேத்ர' என்றால் மித்ரன் என்ற ஸூர்யனையும் அத்ரி புத்ரனான சந்திரனையும் இரு கண்களாகக் கொண்டவன். சிவன், விஷ்ணு இரண்டு பேரை யுமே இவ்விதம் ஸூர்ய-சந்திரர்களை நேத்ரமாகக் கொண்ட வர்களென்று சொல்வதுண்டு. 'த்ரயீ, சாத்ரவ சத்ரு' என்றால் வேத சத்ருக்களான அஸுரர்களின் சத்ரு. இதுவும் இருவருக்கும் பொருந்துவதே. 'கோத்ராரி-கோத்ரஜ-த்ர' என்றால் மலை களுக்கு சத்ருவான இந்திரனுடைய குலத்தில் பிறந்த தேவர் களை ரக்ஷிப்பவர். சிவன் – விஷ்ணு இருவரும் இந்த டெஃபனிஷனுக்கும் 'ஆன்ஸர்' பண்ணுகிறார்கள். (ஆதியில் மலைகள் எல்லாம் இறக்கைகளோடு பறந்து கொண்டிருந்த வன். அப்போது இந்திரன்தான் வஜ்ராயுதத்தால் இறக்கைகளை

வெட்டிப் போட்டவன் என்ற கதை.) 'கோ த்ராத்ரே தே நமோ நம:' என்றால் 'பசுவைப் பாலிக்கிற உனக்கு மறுபடி மறுபடி நமஸ்காரம்' என்று அர்த்தம். பசுபதியான பரமேச்வரன், கோபாலனான மஹாவிஷ்ணு இருவருந்தான் இவ்வாறு நமஸ்காரத்துக்குப் பாத்திரமாகிறார்கள்!

இதையெல்லாம்விட அர்த்தம் சொல்ல ரொம்பக் கடினமாக, ஒரே ஓர் எழுத்தை வைத்தே ஒரு ச்லோகம் 'சிசுபால வத'த்தில் மாகன் பண்ணியிருக்கிறான். ஸீதை 'த' (ta) வை எடுக்கச் சொன்னாளென்றால், இவன் 'த' (da) ஒன்றை வைத்தே முழு ச்லோகம் செய்திருக்கிறான். சொல்வதற்கு சிரிப்பாக இருக்கிறது.

தாததோ துத்ததுத்தாதீ தாதாதோ துததீததோ: I
துத்தாதம் தததே துத்தே ததாத தததோதத: II

கொடுக்கிறவர்களுக்கு கிருஷ்ணபரமாத்மா தானும் அருளைக் கொடுக்கிறார்; கொடுக்காமல் கெடுக்கிறவர்களுக்குத் தானும் கொடுக்காமல் கெடுதலே செய்கிறார் என்பது தாத்பர்யம்.

பசுவின் வால் குஞ்சத்தில் நடுவிலிருந்து ஒவ்வொரு ரோமமாக எப்படிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சிறுத்துக் கொண்டு வருகிறதோ அப்படி ஒரு வார்த்தை ஒவ்வொரு எழுத்தாகக் குறைந்துகொண்டே வருமாறு சித்ரகவிதை எழுதுவதுண்டு. பசுவாலை வைத்து இதற்கு 'கோபுச்ச யதி' என்று பெயர்.

முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரும் கவிகளைப் போல இரண்டு மூன்று கீர்த்தனங்களில் இந்த முறையைக் கையாண்டிருக்கிறார். 'மாயே' என்ற தரங்கிணி ராக க்ருதியில் 'ஸரஸகாயே, ரஸகாயே, ஸகாயே, அயே' என்று பிரயோகம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸரஸகாயே' என்றால் 'அன்பும் அழகும் கொண்ட மேனியாளே'. 'ரஸகாயே' என்றால் (உபநிஷத் வாக்யப்படி) ரஸ ஸ்வரூபமாயிருப்பவள், 'ஸகாயே' என்றால் அரூபமாய் மட்டுமில்லாமல் ரூபமும் கொண்டிருப்பவள். 'அயே' என்றால் குழந்தை அம்மாவைக் கூப்பிடுகிற மாதிரி பராசக்தியைச் செல்லமாகக் கூப்பிடுவது.

இதேபோல ஆனந்த பைரவியில் 'த்யாகராஜ யோக வைபவம்' என்று ஆரம்பித்து, அடுத்ததாக இதிலே 'த்ய'வைத் தியாகம் பண்ணி, 'அகராஜ யோக வைபவம்' (அகராஜன் என்றால் மலையரசனான ஹிமோத்ரி,) அதற்கப்புறம் 'ராஜ யோக வைபவம்', 'யோக வைபவம்', 'வைபவம்', 'பவம்' (பவ ஸாகரத்திலிருந்து கடத்துவிக்கின்றவனுக்கே 'பவன்' என்றும் ஒரு முக்யமான நாமா உண்டு), 'வம்' என்று முடிக்கிறார். 'வம்' என்றால் அம்ருத மயமாயிருப்பவன்.

இந்தப் பாட்டிலேயே அனுபல்லவியில் இதற்கு, எதிர் வெட்டாக, ஒரு சின்ன வார்த்தையில் ஆரம்பித்து ஒவ்வொரு எழுத்தாகச் சேர்த்துக் கொண்டே போகிறார். இதற்கு 'ஸ்ரோதோவாஹம்' என்று பேர். சின்னதாக ஒரு ஓடை ஆரம்பித்து அதிலே ஒவ்வொன்றாகப் பல சின்னச் சின்ன நதிகள் சேர்ந்து அது பெரிசாகப் போவதுதான் 'ஸ்ரோதோ வாஹம்'. தீக்ஷிதர் இப்படிச் செய்திருக்கிறார். 'சம்' (மங்களம் என்று அர்த்தம்) என்பதில் ஆரம்பித்து, 'ப்ரகாசம்', 'ஸ்வரூப ப்ரகாசம்' என்றிப்படியே 'சிவ சக்தியாதி ஸ்கலதத்வ ஸ்வரூப ப்ரகாசம்' என்கிற வரைக்கும் போயிருக்கிறார்.*

பாமரன் ஒருவன்கூட கோபுச்ச யதியில் கவி பண்ணினதாகக் கதை இருக்கிறது.

போஜராஜா மஹாரஸிகனாக, கவிதை ஆர்வமுள்ளவனாக இருந்தான். அதனால் தன் ராஜதானியான தாரா (இப்போதைய தார்) நகரத்தில் கவி பண்ணத் தெரியாத ஒருத்தரும் இருக்கப்படாது, அவர்கள் கிராமத்துக்குப் போய் விட வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டான். ஸேவகர்களை விட்டுத் தலைநகரிலே கவி பாடத் தெரியாமல் யார் இருந்தாலும் ராஜ ஸபைக்கு இழுத்துக் கொண்டு வரும்படிச் சொன்னான். அவர்கள் ஊர் பூரா தேடினதில் அத்தனை பேரும் கவி பாடிக் கொண்டிருந்தார்களாம். போஜனுக்கிருந்த ஸரஸ்வதி ப்ரஸாதத்தால் அவனுடைய ராஜதானியில் இப்படி அவளுடைய விலாஸம் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. எனவே

* 'ஸ்ரீவரலக்ஷ்மி' என்னும் ஸ்ரீராக க்ருதியிலும் 'ஸ்ரீ ஸாரஸபதே, ரஸபதே, ஸபதே, பதே' என்று கோபுச்ச யதியைக் கையாண்டிருக்கிறார்.

கொடுமையாகத் தோன்றுவதான அப்படிப்பட்ட உத்தரவைப் போடவும் அவனுக்கு 'ரைட்' இருந்தது; ந்யாயம் இருந்தது என்று தெரிகிறது.

கடைசியில் தேடிப் பிடித்து, கவிபாடத் தெரியாமலிருந்த ஒருத்தனே ஒருத்தனான ஒரு சேணியனை – துணி நெய்கிற வனை ஸபைக்கு இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

'உனக்குக் கவி பாட வராதா?' என்று போஜராஜன் அவனைக் கேட்டான்.

ராஜாவைப் பார்த்தான் சேணியன். ஸரஸ்வதி கடாக்ஷம் நர்த்தனம் பண்ணுகிற அந்த முகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே சேணியனுக்குள்ளே கவித்வ சக்தி பாய்கிற மாதிரி இருந்தது. உடனே தன்னையறியாமல்,

காவ்யம் கரோமி நஹி சாருதரம் கரோமி
யத்நாத் கரோமி யதி சாருதரம் கரோமி

என்று கவிதையாகவே பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அதாவது, 'ஓ, கவி கட்டுகிறேனே! ஆனாலும் ரொம்ப நன்றாகக் கட்டுவேன் என்று சொல்ல முடியாது. பரயத்னம் பண்ணிப் பார்த்தேனேயானால் ரொம்ப அழகாகவே கூடக் கட்டினாலும் கட்டிவிடுவேன்' என்று சொன்னான்.

கவித்வ தாரை உள்ளே சுரக்க ஆரம்பித்துவிட்டதென் றாலுங்கூட, முதல் முதலாகக் கவி பண்ணும்போது மிக உயர்வாகப் பண்ண முடியும் என்று சொல்லிக் கொண்டு விடக்கூடாது. அதே ஸமயத்தில் எப்போதுமே ஏதோ ஸுமாராகத்தான் பண்ண முடியும் என்றும் விட்டுக் கொடுத்துவிடாமல் கான்ஃபிடன்ஸோடு, ராஜாவுக்கும் உத்ஸாஹம் தரும்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று இப்படி இரண்டு அடி சொன்னான். இதை நாலடி ச்லோகமாக முடிக்க வேண்டுமென்று அடுத்த இரண்டடியை ஆரம்பித்தவுடனேயே ப்ரதிபா சக்தி பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. 'ஹை க்ளாஸ் பொயட்ரி' என்னும்படியாகவே அந்தப் பின்பாதி அமைந்து

விட்டது.

பூபால-மௌலி மணிரஞ்ஜித-பாதபீட
ஹே ஸாஹஸாங்க கவயாமி வயாமி யாமி ॥

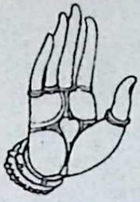
என்று ப்ராஸம், கீஸம் போட்டுத் தடதடவென்று முடித்து விட்டான். 'அனேக ராஜாக்களின் கிரீடங்களிலுள்ள ரத்னங் களின் ஒளியால் சிவப்பாகச் செய்யப்பட்ட பாத பீடத்தை உடையவனே! (அதாவது இதர ராஜாக்கள் போஜனின் அடியில் தங்கள் முடி படக் கிடக்கிறார்களாம்!) 'ஸாஹஸச் செயல்களே ஸஹஜமாகிவிட்டவனே! நான் 'கவயாமி': கவி பாடுகிறேன், 'வயாமி'; நெசவு பண்ணுகிறேன். ('வயனம்' என்றால் நெய்வது; Weaving என்பது இதே தாதுவில் உண்டா னதுதான். 'யாமி'; போய்விட்டு வருகிறேன் என்று கிளம்பி விட்டான்.

'கவி பாடாவிட்டால் ராஜ தண்டனை கிடைத்திருக்கும். நல்லவேளை, ஏதோ அத்ருஷ்ட வசத்தால் பாடியாய்விட்டது. தண்டனைக்குத் தப்பினோம். இன்னம் பாடச் சொன்னால் வருமோ வராதோ? அதனால் ஸம்மானத்துக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்காமல் முதலில் திரும்பிப் போய்ச் சேருவோம்' என்றுதான் 'யாமி – போறேம்பா'* என்று கிளம்பி விட்டான்.

இங்கே 'கவயாமி வயாமி யாமி' என்பது கோபுச்சம்.

---

* அள்ளித்தரும் போஜனின் ஸம்மானமின்றியே செல்ல வேண்டியிருப்ப தில் அந்தச் சேணியனுக்கு இருந்திருக்கக்கூடிய தாபம் அவ்வளவும் த்வனிக்க ஸ்ரீ பெரியவர்கள் இந்த 'போறேம்பா' சொன்னதை இங்கே தெரிவிக்க முடியாவிட்டாலும் வார்த்தையிலாவது 'போகிறேனப்பா'வைப் 'போறேம்பா'வாகத் தருகிறோம்.

இரு பொருளில் ஒரே சொல்

ஒரே வார்த்தைக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அர்த்தமிருப்பதை வைத்துப் பலவிதமான ச்லேஷை (சிலேடை)க் கவிதைகள் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன.

நம்முடைய ஆசார்யாளே இப்படி ஒன்று செய்திருக்கிறார். பவானி என்ற வார்த்தை பெயர்ச் சொல்லாயிருக்கிறபோது அம்பாளின் பேர் – அதே 'பவானி' என்பது வினைச் சொல்லாயும் இருக்கிறது. இங்கே 'பவானி' என்பதற்கு 'ஆகிறேன்' என்று அர்த்தம். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் வைத்து விளையாடி ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் 'பவானி த்வம் தாஸே' என்று ச்லோகம் செய்திருக்கிறார்.*

ஆசார்யாளையே அவருடைய சிஷ்யரான தோடகர் 'பவ எவ பவான்' என்று ஸ்துதிக்கிறார். இங்கே 'பவான்' என்றால் 'தாங்கள்', 'பவ' என்றால் சிவபெருமான். 'தாங்கள் சிவபெருமானே' என்று அர்த்தம்.

புதுக்கோட்டையில் பவானி நாயக் என்று ஒரு திவான் இருந்தார். மஹாராஷ்டிர பிராமணர். மிகவும் தர்ம சீலர். முக்யமாக வித்வான்களை விசேஷமாக ஆதரித்தவர். அவர் நடத்தின வித்வத்ஸதஸில் 'மன்னார்குடிப் பெரியவாள்' என்றே மரியாதையாகச் சொல்லப்பட்ட ராஜு சாஸ்திரிகள்கூடக் கலந்து கொண்டிருக்கிறார். 'சாடு என்பதாகத் தனி மனுஷ்யர்களின் குணங்களைச் சிறப்பித்து ச்லோகங்கள் சொல்வதுண்டு. இம்மாதிரி பவானி நாயக்கை ஸ்தோத்ரிக்கும் ஒரு ச்லோகத்திலும் 'பவானி' என்பதை noun ஆகவும் verb ஆகவும் இரண்டு அர்த்தத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'பவானி உத்தம புருஷன்

★ இவை குறித்த மேலும் விவரங்களுக்கு அருள் உரை 16-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'பவானித்வம்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

என்பதற்குப் பெரிதாக வ்யாகரண விதி செய்து ஸ்தாபிக்க வேண்டியதில்லை. இந்த பவானியைப் பார்த்தாலே போதும்' என்று பொருள் தரும்படி அந்த ச்லோகம் இருக்கிறது.

தன்மை, first person என்று ஒருத்தன் தன்னையே நான் என்று சொல்வதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'உத்தம புருஷன்' என்பார்கள். 'நீ' என்கிற முன்னிலை, second person என்பதை 'மத்யம புருஷன்' என்பார்கள். 'அவன்' என்கிற படர்க்கை, third person-ஐ 'ப்ரதம புருஷன்' என்பார்கள். உத்தம புருஷன் என்றால் உசந்த குணங்களுள்ளவனென்றும், மத்யம புருஷன் என்றால் ஸாமான்ய ஆஸாமியென்றும் இன்னொரு அர்த்தம் இருக்கிறதல்லவா? இதை வைத்து word play பண்ணியிருக்கிறது! 'பவானி: ஆகிறேன்' என்பது உத்தம புருஷனான first person தானே?

இதேபோல இன்னொரு ச்லோகம். வேங்கடராம சாஸ்த்ரி என்று நூற்றைம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி வித்வான் ஒருத்தர் இருந்தார். ஸாதாரணமாக (நான் சொல்வதைத் தப்பாக நினைக்கக் கூடாது) வித்வான்களென்றால் வாங்கிக் கொள்பவர்களாகத் தானிருப்பார்களே தவிர, கொடுப்பவர்களாக இருப்பதில்லை! பல பேரைப் பற்றிக் கேள்வியும் படுகிறோம்: 'என்னவோ தான தர்மம் என்று ப்ரமாதமாக உபன்னியாஸம் செய்கிறார்! இப்படிப் பண்ணியே எவ்வளவோ பங்களா, டெபாஸிட் எல்லாம் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகும், பிறத்தியாருக்குத்தான் உபதேசம் செய்கிறாரே தவிரத் தான் ஒரு காசுகூட ஒரு தர்மத்துக்கும் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாரே' என்று சொல்லுகிறார்கள். நம் காலத்தில் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்த ஒரு சில பேர்களில் தேதியூர் (ஸுப்ரஹ்மண்ய) சாஸ்திரிகளை முதலில் சொல்ல வேண்டும். இவர் மாதிரியே ஒரு எக்ஸெப்ஷனாக அந்த நாளில் வேங்கடராம சாஸ்திரிகள் இருந்திருக்கிறார்.

அவர் இருந்தது இருக்கட்டும். இப்போது கொஞ்சம் grammar சொல்லித் தருகிறேன்: 'தேஹி' என்ற வார்த்தை அனேகமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். 'கொடு' என்று யாசிக்கிற வார்த்தை. ஸெகன்ட் பெர்ஸனாக உள்ள ஒருத்தரைப் பார்த்துக் கேட்பது 'தேஹி' அதாவது இது

மத்யம புருஷன். 'தத்' 'தா' என்பது இதற்கு 'ரூட்'. To give என்று அர்த்தம். 'நீ கொடு' என்பதற்கு 'தேஹி'. '(நான்) கொடுக்கிறேன்' என்பதற்கு இதே ரூட்டிலிருந்து 'தத்யாம்' என்று சொல்ல வேண்டும். இது ஃபர்ஸ்ட் பெர்ஸன் என்கிற உத்தம புருஷன்.

வேங்கடராம சாஸ்திரிகள் மற்ற வித்வான்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் நிறைய ஸம்மானம் செய்து ஆதரித்தவர். அதனால் அவர்களில் ஒருவர் அவரைப் பற்றிப் புகழ்ந்து ஒரு ச்லோகம் செய்தார். அதிலே நான் மேலே சொன்ன 'க்ராமர்' ஸமாசாரங்களை ரஸமாகச் சேர்த்திருக்கிறார். என்ன சொல்கிறாரென்றால் ஸரஸ்வதி இதுவரை ரொம்பவும் வ்யாகூலப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். எதற்காக? 'தான் வெறும் ஸாதாரண மனுஷ்யர்களான மத்யம புருஷர்களையே ஆச்ரயிக்க வேண்டியிருக்கிறதே' என்றுதான் வியாகூலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாளாம். வித்வான்களை ஸரஸ்வதி ஆச்ரயிப்பதாகவும், தனிகர்களை லக்ஷ்மி ஆச்ரயிப்பதாகவும் சொல்வது வழக்கம். 'நடுத்தரப் பேர்வழிகளையே நாம் அடைய வேண்டியதாயிருக்கிறதே, என்று இதுமட்டும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஸரஸ்வதி இப்போதுதான் கவலை போய் ஸந்தோஷம் அடைந்திருக்கிறாள். ஏனென்றால் இப்போது அவள் ஆச்ரயிப்பவர்களில் வேங்கடராம சாஸ்த்ரிகள் என்ற உத்தம புருஷர் ஒருத்தர் இருக்கிறாரல்லவா?' என்று சொல்கிறார்.

'தேஹி, தேஹி, தேஹி' என்றே போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள் மத்யம புருஷ வாக்யத்தைச் சொன்னவர்கள்; அப்படிப் போய்க் கொண்டிருந்த பண்டித ஸமூஹத்திலே வாரிக் கொடுப்பவராக 'நான் கொடுக்கிறேன்; வாங்கிக் கொள்ள வாருங்கள்' என்று 'தத்யாம்' சொன்னவர் வேங்கடராம சாஸ்த்ரி. உத்தம புருஷ வாக்யத்தைச் சொன்னவர் இவர்தான்!

அவரவர் சொன்ன வார்த்தைக்கு 'க்ராமர்'படி இருக்கிற பேரே அவரவருடைய குணத்தையும் காட்டுவதாக இருக்கிறதென்பதை வைத்து இந்த ச்லோகம் சமத்காரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஏதாவந்தமநேஹஸம் பகவதீ பாரத்யநைஷீதஹோ
யா தேஹீதிஹி மத்யமேந புருஷேணாத்யந்தகிந்நா ஸதீ I
ஸ்ரீமத் வேங்கடராம நாமக ஸுதி தௌரேய-மாஸாத்யஸா
தத்யாமித்யதுநோத்தமேந புருஷணோநந்தமாவிந்ததி II

ஏதாவந்தம் அநேஹஸம் பகவதீ பாரதி அநைஷீத் அஹோ
யா தேஹி இஹி மத்யமேந புருஷேண அத்யந்த
கிந்நா ஸதீ I
ஸ்ரீமத் வேங்கடராம நாமக ஸுதீ தௌரேயம் ஆஸாத்யஸா
தத்யாம் இதி அதுநா உத்தமேந புருஷணே அநந்தம்
ஆவிந்ததி II

அஹோ – அய்யோ பாவம்! ஏதாவந்தம் அநேஹஸம் – இந்தக் காலம் வரையில்; தேஹி இதி – 'தேஹி' என்கிற; மத்யமேந புருஷேண – மத்யம புருஷர்களால்; அத்யந்த கிந்நா ஸதீ – ரொம்பவும் மனக்லேசம் கொண்டவளாகி; பகவதீ பாரதி – ஸரஸ்வதி தேவி; அநைஷீத் – தளர்ந்து depressed ஆகியிருந்தாள். (ஹி என்பது ஓர் அபிப்பிராயத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கிற ஒற்றையெழுத்து வார்த்தை.) அதுநா – இப்போது ஸ்ரீமத் வேங்கடராம – மரியாதைக் குகந்த வேங்கடராமர் என்னும்; நாமக – பெயர் அபித – கொண்ட; ஸுதீ – ஸத்வித்வானை; தௌரேயம் – (ஸரஸ்வதியானவள்) தன்னைத் தாங்கும் ஆச்ரயமாக; ஆஸாத்யஸா – அடைந்து; தத்யாம் இதி – 'தத்யாம்' என்கின்ற; உத்தமேந புருஷேண – உத்தம புஷனால்; ஆநந்தம் – ஆனந்தத்தை; ஆவிந்ததி – அனுபவிக் கிறாள்.

த்ரிபுர ஸம்ஹார ச்லோகம்:

நாலீகாஸநம் ஈச்வர; சிகரிணாம் தத்-கந்தரோத்தாயிநோ
கந்தர்வா; புநர்-ஏதத்-அத்வ-பதிகௌ சக்ரே ச தத்-தரரக; I
பத்ரீ-தத்-ப்ரபு-வைரிணாம் பரிப்ருடே ஜீவா ச யஸ்யாபவத்
ஜீவாந்தே வஸதாம் ரிபு-க்ஷய-விதௌ தேவாய
தஸ்மை நம- II

இப்படியாகப் பரமேச்வராம்சமான அப்பைய தீக்ஷிதர் பரமேச்வரனின் த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்தைப் பற்றி ச்லோகம்

செய்திருக்கிறார்.

என்ன அர்த்தமென்றால்: 'ஜீவாவின் சிஷ்யர்களுடைய விரோதிகளின் ஸம்ஹாரத்தின்போது எந்தத் தேவனுக்கு சிகரங் களின் ஈச்வரன் நாலீகாஸனமாகவும், அதன் (நாலீகாஸனத் தின்) கண்டத்திலிருந்து வெளிவந்தவை கந்தர்வர்களாகவும் அவர்களுடைய (கந்தர்வர்களுடைய) மார்க்கத்தில் செல்லும் இரண்டு யாத்ரிகர்கள் சக்ரமாகவும், அதை (சக்ரத்தை)த் தரிக்கிறவர் பத்ரீயாகவும், அந்தப் பத்ரீக்கு ப்ரபுவின் சத்ருக் களுடைய தலைவன் ஜீவாவாகவும் பயனாயிற்றோ அந்தத் தேவனுக்கு நமஸ்காரம்' இப்படி அர்த்தம்.

அர்த்தமாவது? ஒரு அர்த்தமும் ஆகவில்லையே! ஜீவாவா வது, நாலீகாஸனமாவது, பத்ரீயாவது! ஒன்றுக்கொன்று என்ன ஸம்பந்தம்? ஜீவா சிஷ்யர் ஸம்ஹாரத்தில், பத்ரீ சத்ருத் தலைவன் ஜீவாவாக ஆவதாவது? மஹா பெரியவராகச் சொல்லப்படும் அப்பைய தீக்ஷிதரா இப்படித் தலைகால் புரியாமல் பண்ணியிருக்கிறார்?

இரண்டு அர்த்தமுள்ளதாகப் பல வார்த்தைகள் இருக்கின்றன அல்லவா? இவற்றை உபயோகித்து வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணுவதில் அப்பைய தீக்ஷிதர் ரொம்ப நெருடலாகச் செய்த ச்லோகமே இது. வேதாந்தத்துக்கு மூலப்ரமாணமாக இருக்கப் பட்ட 'ப்ரஹ்மஸூத்ர'த்தின் ஆரம்ப பாகத்துக்கு அவர் 'ந்யாய ரக்ஷாமணி' என்று வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதிலே 'தத்-ஹேது வ்யபதேசாச்ச' (1.1.14) என்று வரும் ஸூத்ர விரிவுரையிலே இந்த ச்லோகம் வருகிறது. எதற்காக என்பதைப் புரிய வைப்பது இப்போது அவசியமில்லை. ஏதோ ஒரு intellectual exercise. இதிலும் குஷி இருக்கிறது, என்றுதானே சமத்கார ச்லோகங்களைப் பார்க்கிறோம்? அப்படிப்பட்டதான ச்லோகத்தைப் பற்றி மாத்திரம் சொல்கிறேன்.

இதில் ஒரு வார்த்தையை முதலில் பெயர்ச் சொல்லாகச் சொல்லியிருக்கும். உடனே 'அதன்' 'அதற்கு', என்கிறாற் போல relative pronoun, adjectival pronoun என்பதாகவெல்லாம் அதே வார்த்தையைப் பற்றி 'தத்' 'ஏதத்' என்று மறுபடி வரும். இப்படி மறுபடி அந்த வார்த்தை வரும்போது, வார்த்தை

அதுவேதான் என்றாலும் அர்த்தம் வேறாக இருக்கும்.

இப்படி ஐந்து வார்த்தைகளை இரண்டு அர்த்தத்தில் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'நாலீகாஸநம்' என்பது ஒன்று. நாலீகம் என்றால் பாணம், தாமரை என்று இரண்டு அர்த்தம். அதனால் பாணத்தை வைத்து இழுக்கிற ஆஸனமா யுள்ள தனுஸுக்கு நாலீகாஸநம் என்று பேர். தாமரையில் உட்கார்ந்திருக்கும் பிரம்மாவுக்கும் நாலீகாஸநர் என்று பேர். 'கந்தர்வ' என்பது இரண்டாவது வார்த்தை. அதற்கு தேவ ஜாதியான கந்தர்வர் என்பதோடு, குதிரை என்றும் ஒரு அர்த்தம். 'சக்ரம்' என்பது மூன்றாவது வார்த்தை. அது தேர் சக்ரத்தையும் இன்னொரு அர்த்தத்தில் விஷ்ணுவின் கையிலுள்ள சக்ராயுதத்தையும் குறிக்கும். நாலாவது வார்த்தை 'பத்ரீ' என்பது. இதற்குப் பாணம் என்றும் பக்ஷி என்றும் இரண்டு அர்த்தம். இரண்டு அர்த்தமுள்ள ஐந்தாவது வார்த்தை 'ஜீவா' என்பது – நாண்கயிற்றுக்கு ஜீவா என்று பெயர்; தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதிக்கும் 'ஜீவ' என்று ஒரு பெயர்.

இரட்டை அர்த்த வார்த்தைகளைத் தவிர ஒற்றை அர்த்தமுள்ளதிலேயே புரியாததாயிருக்கிவற்றைப் பார்ப் போம். சிகரங்களின் ஈச்வரன் என்பது மேரு பர்வதம். நாலீகாஸனத்தின் கண்டத்திலிருந்து வெளிவந்தவை என் பது பிரம்மாவின் வாக்கிலிருந்து வந்த வேதங்கள். கந்தர் வர்களுடைய மார்க்கம் என்பது ஆகாச வீதி. அதிலே யாத்ரை பண்ணும் இருவர் ஸூர்ய சந்த்ரர்கள்.

சக்ரத்தைத் தரிப்பவர் மஹா விஷ்ணு, பத்ரீக்கு ப்ரபு பக்ஷிகளின் ராஜனான கருடன். அந்த ப்ரபுவின் சத்ருக்கள் ஸர்ப்பங்கள். ஆகையால் சத்ருக்களின் தலைவன் என்பது ஆதிசேஷனை. தமிழில் அர்த்தம் சொல்லும் போது முதலில் 'ஜீவாவின் சிஷ்யர்கள்' என்று சொன்னது ச்லோகத்தில் கடைசி யில் வருகிறது. இது ப்ருஹஸ்பதியின் சீடர்களான தேவகணத் தைக் குறிக்கும். இவர்களுடைய விரோதிகளின் ஸம்ஹாரம் என்பது த்ரிபுராஸுரர்களின் ஸம்ஹாரத்தைத்தான்!

இந்த அர்த்தங்களை ஞாபகமாக மனஸில் வைத்துக் கொண்டு, இரண்டு அர்த்தமுள்ள ஐந்து வார்த்தைகளில்

ஒவ்வொன்றும் இரண்டு இடங்களில் வரும்போது முதலில் ஒரு அர்த்தத்தையும், மறுபடி வருகையில் இன்னொரு அர்த்தத்தையும் எடுத்துக் கொண்டால் இந்த Puzzle பண்ணுகிற ச்லோகத்துக்கு 'மீனிங்' வரும். 'ஜீவா என்கிற பிருஹஸ்பதியின் சீடர்களான, தேவர்களின் சத்ருக்களான த்ரிபுரரின் ஸம்ஹாரத்திலே எந்தத் தேவனுக்கு (மஹாதேவன் எனப்பட்டவனுக்கு) மேரு பர்வதம் நாலீகாஸனம் என்னும் வில்லாகவும், நாலீகாஸனர் என்ற பெயரையே கொண்ட பத்மாஸனரான பிரம்மாவின் கண்டத்திலிருந்து வந்த வேதங்கள் 'கந்தர்வ' என்று பொருள் படும் குதிரைகளாகவும், கந்தர்வ ஜாதியின் மார்க்கமான ஆகாசத்தில் செல்லும் இரு யாத்ரிகர்களான சந்த்ர-ஸூர்யர்கள் தேர்ச்சக்ரமாகவும், சக்ராயுதபாணியான மஹாவிஷ்ணு பத்ரீ என்னும் பாணமாகவும், பத்ரீ என்றே பெயர் கொண்ட பக்ஷிகளின் ராஜாவான கருடனின் சத்ருக்களுக்குத் தலைவன் ஆதிசேஷன் ஜீவா என்னும் நாண்கயிறாகவும் பயனாயினவோ அந்த மஹாதேவனுக்கு நமஸ்காரம்!

அர்த்தமாகிவிட்டதல்லவா? த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்திலே ஈச்வரனுடைய ரத சக்கரங்கள் ஸூர்யனும் சந்த்ரனுமே! அந்த ரதத்தில் வேதங்களையே அச்வ ரூபத்தில் பூட்டியிருந்தது. ஈச்வரன் அப்போது மேரு பர்வதத்தை தனுஸாக்கி அதற்கு நாண்கயிறாக ஆதிசேஷனைப் பிடித்துக் கட்டி, ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவையே அம்பாகத் தொடுத்திருந்தார்.

இந்தப் புராண விஷயங்களை வேதாந்த வ்யாக்யான புஸ்தகத்தில் தர்க்க வ்யாகரண ரீதியாக தத்துவத்தையும் வார்த்தையையும் விளக்கும் பொருட்டுச் சமத்காரக் கவிதையாகத் தீக்ஷிதர் கொடுத்திருக்கிறார். கவிதை என்பது இத்தனை சாஸ்திரங்களையும் இணைத்து, அவற்றுக்குக் கைகொடுக்கிறது!

வேற்று பாஷைகளில் ஒரே சொற்றொடர்

ஒரு பாஷையில் இரண்டர்த்தம் த்வனிக்க ஒரு வார்த்தையைச் சொல்வதே இரு சொல்லலங்காரம் என்கிறோம். மந்த்ர, தந்த்ர சாஸ்திரங்களில் மிகுந்த வ்யுத்பக்தியுடன் விளங்கியவரும், அம்பாளை நினைத்த மாத்திரத்தில் தர்சிக்கும் சக்தி பெற்றவரும், 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாம'த்துக்கு அந்த ஸஹஸ்ர நாமம் உள்ளளவும் ப்ராகாசிக்கக் கூடிய பாஷ்யத்தை எழுதியவருமான பாஸ்கரராயர் இரண்டு வேறு பாஷைகளில் ஒரே சொற்றொடர் வேவ்வேறு பொருள் கொடுப்பதை வைத்து ஹாஸ்யமாக ஒரு கவிதை செய்திருக்கிறார். புதிர் போடுகிற மாதிரி நம்மையே விடை கேட்டிருக்கிறார்.

ந ஸ்யாத் சேத் இதி வாக்யஸ்ய
கோ (அ)ர்த்த: கஸ்மிந் பிக: ப்ரம: I
ஆந்த்ரீ கீர்வாண பாஷாப்யாம்
ஏகமேவோத்தரம் வத II

'தெலுங்கு பாஷையில் 'இல்லையானால்' என்று அர்த்தம் கொடுக்க வேண்டும்; ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'எதனிடத்தில் குயில் என்ற பிரமை உண்டாகுமோ அது' என்று அர்த்தம் கொடுக்க வேண்டும்; இவ்வாறு இரண்டு பாஷைகளில் இரண்டு அர்த்தம் கொடுக்கக்கூடியதாகவுள்ள ஒரே வார்த்தையைச் சொல்லு' என்று ச்லோக ரூபமாகக் கேள்வி கேட்கிறார்.

நீங்களே யோசித்துப் பதில் சொல்லுங்கள் என்று நான் quiz நடத்தப் போவதில்லை. அதனால் நானே அவர் சொன்ன பதிலையும் சொல்லி விடுகிறேன்!

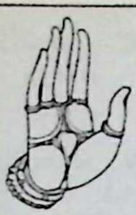
'காகபோதே' என்பதே பதில்.

'இல்லாவிட்டால்', 'இல்லையானால்' என்பதற்குத் தெலுங்கில் 'லேகபோதே', 'காகபோதே' என்று சொல்வார்கள்.

குயில் காக்காய்க் கூட்டிலே கொண்டு போய்த் தன் முட்டையை வைத்துவிடும். காக்காய் அதைத் தன் முட்டை என்றே நினைத்துக் குஞ்சு பொரித்துவிடும். அந்தக் குஞ்சும் காக்காய்க் குஞ்சு போலத்தான் இருக்கும். அது சத்தம் போட ஆரம்பிக்கிறபோதுதான் வித்யாஸம் தெரியும். முட்டையை வைத்துவிட்டு வந்த குயில் அது பொரிந்ததா என்று பார்ப்பதற்காக அப்புறம் போய்ப் பார்க்கும். கூட்டிலே காக்காய் முட்டை, குயில் முட்டை இரண்டும்தான் கலந்து பொரிந்து குஞ்சுகள் வெளிவந்திருக்கும். அதிலே எது காக்காய், எது குயில் என்று வித்யாஸமே தெரியாது. அதனால் குயில் காக்காய் குஞ்சையே தன்னுடையது என்று தப்பாக நினைத்துவிடும். இப்படித் தப்பாக நினைப்பதுதான் ப்ரமை என்பது!

'காகபோதே' என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் சொன்னால் 'காக்காயின் குஞ்சிடத்தில்' என்று அர்த்தம். 'காகம்' என்றால் காகம், 'போதம்' என்றால் குஞ்சு.

குயில் என்ற ப்ரமை எதனிடத்தில் உண்டாகும் என்று கேட்டால் இதற்குப் பதில் என்ன? 'காக்காய்க் குஞ்சிடத்தில்' என்பதுதான். அதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் சொன்னால் 'காகபோதே'. அந்த 'காகபோதே' என்ற வார்த்தைக்கே ஆந்த்ர பாஷையில் இல்லாவிட்டால் என்று அர்த்தம்.

ஏகாம்ரர்-எண்களில்

ரொம்ப விசித்ரமாய் கவி பாடுவதில் காளமேகப் புலவரைத் தமிழில் தலைமை ஸ்தானத்தில் வைத்திருக்கி றார்கள். 'இம் என்பதற்கு முன்னே எழுநூறு - எண்ணூறு என்று கவிதைகளைக் கொட்டிவிடுவேனாக்கும். நிறைய ஜலம் முட்டிக் கொண்டு கறுப்பாயிருக்கிற ஒரு காளமேகம் மழை யைக் கொட்டுவது போல - கவிதைகளை கொட்டுகிற காள மேகமாக்கும் நான்' என்று அவரே சொல்லிக் கொண்டிருக் கிறார்.

நினைத்தே பார்க்க முடியாதபடி நூதன நூதனமாக எதையாவது சொல்லி அந்தக் கருத்துக்கு இசைய இவர் கவிபாட வேண்டும் என்று மற்ற கவிகள் பந்தயம் வைத்திருக்கிறார்கள். கொஞ்சங்கூடச் சளைக்காமல் அத்தனை பந்தயத்திலும் அவர் ஜயித்திருக்கிறார்!

நமக்கு இந்தக் காஞ்சீபுரம், இதிலே 'ஒரு மா' என்பதாக ஒரே ஒரு மாம்பழத்தைப் பழுக்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஏகாம்ரம் (ஏக-ஒரு; ஆம்ரம்-மா) என்றால் கிட்டின உறவு மாதிரி. அதனால் அது ஸம்பந்தமாக ஒரு காளமேகக் கவிதை பார்க்கலாம்.

'ஒரே ஒரு மா' என்கிற போது அதைவிடக் குறைச்ச லில்லை என்று ரொம்பச் சின்னதாக ஒன்றைச் சொன்னாற் போலிருக்கிறது. நான் சொல்லப்போகிற கவிதையிலோ எல்லா ஒன்றுக்கும் சின்ன நம்பர்களாக வரும்.

'ஒன்றைவிடச் சின்ன பின்னங்களாக, முக்கால், அரை, கால், அரைக்கால், இருமா, மாகாணி, ஒரு மா, கீழரை என்று இருக்கிற எண்ணிக்கைகளை யெல்லாம் குறிப்பிட்டு

ஏகாம்ரநாதர் ஸம்பந்தமாக ஒரு வெண்பா பண்ணிக் காட்டும்' என்று மற்ற கவிகள் சாலஞ்ஜ் செய்தார்கள்.

'ஆசு கவித்வம்' என்பதாக உடனுக்குடன் கவி பாடும் வல்லமையை அகிலாண்டேச்வரியின் அனுக்ரஹத்தால் பெற்றிருந்த காளமேகம் கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் பாடிவிட்டார்.

> முக்காலுக் கேகாமுன் முன்னரையில் வீழாமுன்
> அக்கா லரைக்கால்கண்(டு) அஞ்சாமுன் – விக்கி
> இருமா முன் மாகாணிக் கேகாமுன் கச்சி
> ஒருமாவின் கீழரைஇன் றோது.

இதிலே முக்காலிலிருந்து, கீழரை வரை உள்ள எல்லா எண்களும் வந்துவிடுகின்றன. ஆனால் எல்லாம் வேறே அர்த்தத்தில்!

•

வ்ருத்தாப்யமும், யம பயமும், வியாதியும், சாவும் வருவதற்கு முன்பு கச்சி ஏகம்பனை இப்போதிலிருந்தே ஸ்தோத்ரம் பண்ணு; 'இன்று ஓது' என்பது வெண்பாவின் தாத்பர்யம்.

'முக்காலுக்கு ஏகா முன்' என்றால் இரண்டு காலோடு மூன் றாவது காலாகக் கழியைப் பிடித்துக்கொள்ளும் காலம் வருவ தற்கு முந்தி என்று அர்த்தம். 'முன்னரையில் வீழா முன்' என்றால் 'முன்னுச்சி மயிரில் நரை ஏற்படுவதற்கு முந்தி'. 'முன்னரை' என்பதில் 'நரை'. 'அரை' இரண்டும் வந்து விடு கின்றன. 'அக்காலரைக்கால்கண்டு' என்பதில், கால், அரைக் கால் இரண்டும் வருகின்றன. 'அந்தப் பொல்லாத காலனின் அடிச்சுவடியைக் கண்டு' என்பது இதற்கு அர்த்தம். 'யமன் வருகிற தடயத்தைப் பார்த்து பயப்படுவதற்கு முன்' என்று தொடர்ந்து போகிறது. வயோதிகத்தில் கபம், ச்லேஷ்மம் என்று விக்கலும் இருமலும் ஏற்படும். 'அதற்கு முன்' என்கி றார் – 'விக்கி இருமாமுன்'. இங்கே 'இருமா' என்ற எண் ணிக்கை வந்து விடுகிறது. மாகாணி என்பதும் ஒரு எண். காணிப் பரப்புக்கும் பெரிசாக ஊருக்கு வெளியிலே ருத்ரபூமி (மயானம்) என்று விட்டிருப்பார்கள். அதைத்தான் 'மாகாணி'

என்று கவி சொல்கிறார். 'மாகாணிக்கேகா முன்' – ருத்ர பூமிக்குப் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னாலே. 'ஒருமா' என்ற இலக்கத்தையே ஏக ஆம்ரமான ஒருமா ஆக்கிக்கொண்டு விடுகிறார். காஞ்சீபுரத்தில் இந்த 'ஒரு மாவின் கீழே வஸிக்கிறவரை'த்தான் 'கச்சி ஒரு மாவின் கீழரை' என்கிறார். அவரை, இப்பவே பிடித்து ஸ்தோத்ரம் செய்: 'இன்றோது'.

ஏகத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட நம்பர்களால் ஏகாம்ரரைப் பற்றிய நினைப்பில் கொண்டு சேர்த்து விடுகிறார்!

காஞ்சீபுரத்தில் வரதராஜா 'பேரருளாளப் பெருமாள்' என்று விசேஷமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பற்றி பிரஸித்தமாக இரு-சொல்லலங்கார ஹாஸ்யத் துணுக்கு இருக்கிறது.

'கஞ்சி வரதப்பா!' என்று காஞ்சீபுர வரதராஜாவை நினைத்து, வியாதியில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருத்தர் வாய்விட்டு அரற்றினாராம்.

பக்கத்திலே ஒரு சாப்பாட்டு ராமன் இருந்தான். அவனுக்குக் கொஞ்ச நாளாக ஜ்வரம். டாக்டர் சாதம் சாப்பிடக் கூடாது. கஞ்சி வேண்டுமானால் கொஞ்சம் குடிக்கலாம் என்று கண்டிப்புப் பண்ணியிருந்தார். 'கஞ்சி எப்போ வரும்? எப்போ வரும்' என்று அவன் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதனாலே, பக்கத்திலே இருந்தவர், 'கஞ்சி வரதப்பா' என்று சொன்னதை 'கஞ்சி வருகிறது அப்பா' என்று அவர் சொல்லுகிறாரென்று நினைத்து விட்டான். ஆள் யாரும் வரக்காணோமே என்பதால், 'எங்கே வரதப்பா?' என்றானாம்!

காஞ்சீபுர மத்தியில் ராணியாக இருக்கிற அம்பாளையும் கஞ்சி ஸம்பந்தப்படுத்தி ஓர் இரு – சொல்லலங்காரக் கவிதை இருக்கிறது.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது அதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால்: காமாக்ஷியம்பிகை கஞ்சி குடிக்க

மாட்டாள். ஏதோ கம்பைப் பொங்கிச் சோறாகப் போட்டாலும் சாப்பிட மாட்டாள். காய்கறி, அவியல், கூட்டு, ஊறுகாய் என்று ஏதாவது வியஞ்ஜனங்களையாவது இஷ்டப்பட்டு சாப்பிடுவாளா என்றால் அதுவும் மாட்டாள். அஞ்சு தலைப் பாம்புக்கு (பாம்புக்கு மரியாதை கொடுத்து 'பாம்பார் என்று சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் செய்யுளில் 'அரவம்' என்றில்லாமல் 'அரவார்' என்று வருகிறது. இப்படிப் பட்ட ஐந்து தலைப் பாம்புக்கு அம்பாள்) ஆறாவது தலையாக மானஸிகமாக ஆகிறாளாம்!

கஞ்சி குடியாளே கம்பஞ் சோறுண்ணாளே
வெஞ்சினங்க ளொன்றும் விரும்பாளே - நெஞ்சுதனில்
அஞ்சுதலை யரவாருக்(கு) ஆறுதலை யாவாளே
கஞ்சமுகக் காமாட்சி காண்.

கஞ்ச முகம் என்றால் தாமரைப் பூப்போலவுள்ள முகம், அம்பாள் முகம் அப்படி இருக்கிறது! கஞ்சி குடிக்காதவள், எதுவும் சாப்பிடாமல் கஞ்சத்தனமாயிருக்கிறாள் என்கிற மாதிரியும் த்வனிக்கிறது.

ஸரி, அம்பாளைப் பற்றி இப்படி ஏதோ அல்ப விஷயங்களைச் சொல்லி அப்புறம் ஆறுதலைப்பாம்பு என்று விஷமமாக முடித்தால் என்ன அர்த்தம்?

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் உங்களுக்கே புரிந்துவிடும் - சிலதாவது!

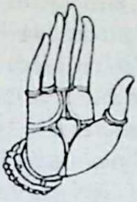
'கஞ்சி குடியாள்' என்றால் காஞ்சீபுரத்தில் குடி கொண்டிருப்பவள் என்று அர்த்தம். 'கம்பஞ்சோறு உண்ணாள்' என்றால் ஏகம்பன் என்றும் கம்பன் என்றும் சொல்லப்படும் ஏகாம்ரநாதனுக்கு நைவேத்யமாகிற சோற்றை உண்ணாதவள் என்று அர்த்தம். சிவாலயங்களில் முதலில் ஈச்வரனுக்கு நைவேத்யம் பண்ணிவிட்டு அப்புறம் அதையேதான் அவன் பிரஸாதமாக அம்பாள் முதலான மற்ற எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் நைவேத்யம் செய்வார்கள். மதுரையிலே மட்டும் மீனாக்ஷிக்கு முதலில் செய்துவிட்டு அப்புறந்தான் ஸுந்தரேச்வரர் உள்பட மற்ற

எல்லோருக்கும்! காஞ்சீபுரத்திலே நூற்றெட்டு சிவாலயங்கள் இருந்தபோதிலும் ஒன்றிலாவது அம்பாள் ஸன்னிதியில்லாமல், அந்தப் பராசக்தி எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் மேற்பட்ட பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணியாக காமாக்ஷி என்று தனிக்கோயிலில் வாஸம் செய்கிறாள்.★ அங்கே அவளுக்கென்றே தயார் செய்கிற நைவேத்யம்தான் அவளுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறது. ஏகாம்ரேச்வரர் நைவேத்யம் அவளுக்கு வருவதில்லை. இதனாலே அவள் 'கம்பஞ்சோறுண்ணாளே!'

அவள் பரம ப்ரேமையே ஒரு ரூபமாக ஆனவள். நாம் பண்ணுகிற தப்புகளுக்கு, அபசாரங்களுக்கு நம் மேல் அவளுக்கு எத்தனையோ கோபம் கோபமாக வர வேண்டும். ஆனால் அவளுக்குக் கோபித்துக் கொள்வது என்றால் கொஞ்சங்கூடப் பிடிப்பதில்லை. 'வெஞ்சினங்கள் ஒன்றும் விரும்பாளே' என்றது இப்படி வெம்மையாக, அதாவது ரொம்ப உஷ்ணமாக, சினம் கொள்வதில் அவளுக்கு இஷ்டமே இல்லை என்று, அவளுடைய தயையை—க்ஷமையை (மன்னித்தருளும் மனப்பான்மையை) தெரிவிக்கிற வாசகமாக ஆகிறது. வயஞ்ஜனம் என்பதைத் தமிழ்ச் செய்யுளில் 'வெஞ்சினம்' என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொல்லும்போது காஞ்சி காமாக்ஷிக்கு வியஞ்ஜனமில்லாமல் சுத்தான்னம் மட்டும் நிவேதிக்க வேண்டுமென்று இருக்கிற அபிப்ராயத்தை இந்தப் பாட்டு சொல்லுவதாகவும் ஆகும். அரவார் என்றால் ஹரனான சிவனைச் சேர்ந்த அடியார் என்று அர்த்தம். சிவபெருமானுக்கு ஐந்து முகங்கள் உண்டு. அதனால் அவர் 'அஞ்சுதலை அரன்' ஆகிறார். அவரை மனஸிலே வைத்து உபாஸிக்கிறவர்கள் 'நெஞ்சுதனில் அஞ்சுதலை யரவார்'. 'ஆறுதலையாவாள்' என்றால் 'ஆறுதலை அளிக்கிறவள்', 'ஆறுதலாக இருப்பவள்' என்று அர்த்தம். நெஞ்சத்தில் ஈச்வரனை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸாரக் கஷ்டம் தெரியாமல் ஆறுதலாக இருப்பவள் அம்பாள்!

'நெஞ்சுதனில் அஞ்சுதலை அறிவார்க்கு' என்கிற பாடத்தை வைத்துக் கொண்டால் 'மனஸிலே பயத்தை உடையவருக்கு' அம்பாள் அதைப் போக்கி ஆறுதல் தருகிறாள் என்று ஆகும். 'அஞ்சுதலை' — அஞ்சுதல், அச்சப்படுதல் என்பதை!

★ இதற்கான விருத்தாந்தத்தை அருள்உரை 15-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ***காமாக்ஷியின் சரிதை*** என்ற உரையில் காணலாம்.

தாளும் கோளும்

காமாக்ஷி ஸகல கஷ்டத்தையும் நிவ்ருத்தி பண்ணிப் பரமானந்தத்தை அளிக்கிறவள். நமக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்கு ஜ்யோதிஷ ரீதியில் நவக்ரஹங்களைத்தானே காரணமாகச் சொல்கிறார்கள்? இந்த நவக்ரஹ பாதிப்பு எதுவும் அவள் பாதத்தை ஸ்மரிக்கிறவருக்கு ஏற்படாது என்று பொருள் படுமாறு 'மூக பஞ்சசதி'யில் வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணி ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது.

'மூகபஞ்சசதி' என்பது ஞானம், பக்தி, சாக்த சாஸ்த்ர தத்வங்கள், காவ்ய ரஸம் எல்லாம் சேர்ந்ததாகக் காமாக்ஷியைப் பற்றி மூகர் என்பவர் அனுக்ரஹித்துள்ள ஐநூறு ச்லோகம் கொண்ட ஸ்தோத்ரம். இவற்றிலொன்றுதான் நவக்ரஹங்களில் ஒவ்வொன்றின் தன்மையையும் அம்பாளின் சரணாரவிந்தத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லும் சுலோகம்.

ததாநோ பாஸ்வத்தாம் அம்ருதநிலயோ லோஹிதவபு:
விநம்ராணாம் ஸௌம்யோ குருரபி கவித்வம் ச கலயந் ।
கதௌ மந்தோ கங்காதர – மஹிஷி காமாக்ஷி பஜதாம்
தம: கேதுர் – மாத:ஸ்தவ சரணபத்மோ விஜயதே ॥

(பாதார விந்த சதகம் – 59.)

ப்ரகாசிப்பதாலே 'பாஸ்வத்தாம்' என்று அந்தப் பாதத்தைச் சொல்கிறார். நவக்ரஹங்களில் முதலில் வரும் ஸூர்யனின் தன்மை இதுதானே? 'பாஸ்கரன்' என்றே அவனுக்கு ஒரு பேர். அம்பாள் சரணத்திலிருந்து அம்ருதம் கொட்டுகிறது. இதை 'அம்ருத நிலய' – என்கிறார். யோகிகள் சிரஸின் உச்சியில் அவளுடைய பாத பத்மத்தின் அம்ருதம் பெருகுவதில் அப்படியே 'உச்சி குளிர்ந்து' இருப்பார்கள். 'சரணாம்ருதம்'

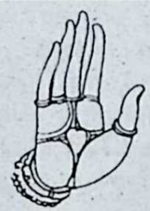
என்றே சொல்வது வழக்கம். இதேபோல அம்ருதம் பெருக்கு கிற தன்மை சந்த்ரனுக்கு உண்டு. அதனால்தான் 'ஸுதாகரன்' என்று பெயர். 'லோஹிதவபு' என்று ச்லோகத்தில் இருப்ப தற்குச் 'சிவந்த ரூபமுள்ளது' என்று அர்த்தம். சிவப்பாயிருப் பதுதான் செவ்வாய். 'விநம்ராமாணாம் ஸௌம்ய:' – அந்தப் பாதத்திலே போய் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அது ஸௌம்யமாயிருக்கிறது. மனஸுக்குப் பரம ஹிதமாக, ம்ருது வாக, சாந்தமாக இருப்பதெல்லாம் ஸௌம்யம். உக்ரதேவதை என்பதற்கு ஆப்போஸிட்டாக ஸௌம்ய தேவதை என்கிறோம். நேர் அர்த்தம் என்ன – 'ஸோம' என்ற சந்திரனிலிருந்து உண் டானதே 'ஸௌம்யம்'. நிலவு போலக் கோமளமாக, சாந்தமும் ஹிதமும் தருவதாக இருப்பதையெல்லாம் இதனால் ஸௌம் யம் என்கிறோம். ஸோமனுக்குப் புத்ரனாக உண்டானவன் புதன். அதனால் அவனுக்கு ஸௌம்யன் என்று பேர். அம்பாள் பாதம் 'குருரபி' – 'குரு: அபி' என்கிறார். 'குருவானதும்கூட' என்கிறார். குரு என்றால் குணவிசேஷத்தால் பெரியது என்று அர்த்தம். அதோடுகூட அந்தப் பாதம் க்ஷணகாலம் பட்டு விட்டால் திருவடி தீக்ஷையினாலே ப்ரஹ்மஞானமே ஸித்தித்து விடும்.

இப்படி ஞானம் தருவதாலும் அது குருவாயிருக்கிறது. குரு என்றால் வியாழன். குருவாரம் என்றே அந்தக் கிழமைக்குப் பேர். 'கவித்வம் ச கலயந்' – கவித்வத்தையும் அனுக்ரஹித்து விடுகிறது அம்பாள் பாதம். அம்பாளுடைய பாத தீர்த்தம் மூகனையும் (ஊமையையும்)கூட மஹாகவியாக்கிவிடுகிற தென்று ஆசார்யாளே சொல்லியிருக்கிறார்.★ இப்படி அவள ருளால் அருட்கவியாகி, ஒரு காலத்தில் தாம் மூகனாயிருந்ததை லோகமெல்லாம் அறிய வேண்டுமென்பதால் 'மூகர்' என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டவர்தான் இந்த ச்லோகத்தைப் பண்ணியிருப்பவரே! நவக்ரஹங்களில் கவித்வகாரன் வெள்ளிக் கிழமைக்குரிய சுக்ரன். குரு என்று வெறுமே சொன்னால் எப்படி அது தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதியைத்தான் குறிக் குமோ, அப்படியே 'கவி' என்று வெறுமே சொன்னால் அது அஸுர குருவான சுக்ராசாரியாரைத்தான் குறிப்பிடும். கவித்வ சக்தி அருளுவதால் அம்பாளின் பாதம் சுக்ரனாக இருக்கிறது.

★ 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' – ச்லோகம் – 98

'கதெள மந்த:' மிக மெதுவான நடை உள்ளது அம்பாள் பாதம். 'மந்தன்' என்று சனிக்கு ஒரு பேர். அது ரொம்ப மெதுவாக ஸஞ்சாரம் செய்யும் க்ரஹம். 'சனீச்வரன்' என்று சொல்வது தப்பு. மற்ற க்ரஹம் எதற்கும் இல்லாத ஈச்வரப் பட்டம் இதற்கு மட்டும் வருவதற்கு நியாயமில்லை. 'சனைச் சரன்' என்பதே சரியான வார்த்தை. 'சனை' – மெதுவாக 'சர' – ஸஞ்சரிப்பவன். அதைச் சுருக்கி சனி என்கிறோம். 'பஜதாம் தம: கேது:' – அம்பாள் பாதம் தன்னை பஜிக்கிறவர்களின் தமஸுக்கு உலை வைக்கும் தூமகேதுவாக இருக்கிறது. தமஸ் என்றால் இருட்டு, துக்கம், அஞ்ஞானமெல்லாம்தான் பெரிய இருட்டு. தமஸ் என்று ராஹுவுக்குப் பெயர். கேது என்பது ஒன்பதாவது க்ரஹமென்று எல்லோருக்கும் தெரியும்.

ச்லோகத்தில் ராஹுவின் தன்மை மாத்திரம் நேரே அம்பாள் பாதத்துக்கிருப்பதாகச் சொல்லாமல், ஆனாலும் 'தமஸ்' என்ற வார்த்தையையும் வைத்து, மற்ற எட்டு க்ரஹங் களையும் நேரே அந்தச் சரண ஸம்பந்தப்படுத்திச் சொல்லி யிருக்கிறது.

கோசுவும் கேசவனும்

லோகத்திலே ஒரு விஷயம் பாக்கியில்லாமல் எல்லாவற் றையும் பற்றி இப்படி அனேகக் கவிதைகள் சமத்காரமாக இருக்கின்றன. பரமாத்மாவிலிருந்து ஆரம்பித்து ஒரு சின்னக் கொசுவரையில் எதைப்பற்றியும் அர்த்த சித்ரமாகவும் சப்த சித்ரமாகவும் கவிகள் வினோத வினோதமாகப் பண்ணியிருக் கிறார்கள்.

பரமாத்மா, கொசு இரண்டையும் குறிப்பிடுவதாகச் சிலேடை, செய்துகூடக் கவிதை இருக்கிறது. ஒரு அர்த்தப்படி

ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறிக்கும்; இன்னொரு அர்த்தப் படி கொசுவைக் குறிப்பிடும்.

சக்ர – ப்ரமண – கரத்வாத்
குத்ருஷ்டிபிர் – தூரவர்ஜ்யமாநத்வாத் I
ச்ருத்யந்த – கேலநத்வாத்
மசக த்வாமேவ மாதவம் மந்யே II

'*சக்ர ப்ரமண கரத்வாத்*' – சுற்றிக் கொண்டேயுள்ள சக்ரத்தைக் கொண்ட கரத்தை உடையவர் மஹாவிஷ்ணு. சக்கரவட்டமாகச் சுற்றும் காரியத்தை ஓயாமல் செய்வது கொசு. 'கர' என்பது விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்போது 'கை' என்று பொருள்படும். கொசுவைக் குறிப்பிடும்போது 'செய் வது' என்று பொருள்படும்.

'குத்ருஷ்டிபி: தூர வர்ஜ்யமாநத்வாத்' கெட்டநோக்குடையவர்களால் நெருங்க முடியாமல் தூரத்தில் விலகியிருப்பவர் பகவான். 'குத்ருஷ்டிபி:' என்றால் கண் வ்லிக்காரர்கள் என்றும் இன்னொரு அர்த்தம். கொசு என்றாலே கண்நோவுள்ளவர்கள் தூர ஓடி விடுவார்கள்.

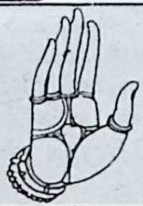
'ச்ருத்யந்த கேலநத்வாத்' – 'ச்ருதி' என்றால் வேதம். 'ச்ருத்யந்தம்' என்றால் வேதாந்தமாகிற உபநிஷத். உபநிஷத்திலே பகவான் ஆனந்தமாக விளையாடுகிறார். கொசுவைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது 'ச்ருதி' என்றால் காது. காது நுனி 'ச்ருத்யந்தம்'. கொசு நம்முடைய காதோரத்தில் வந்து 'ஒய்ங்' என்று சப்தம் பண்ணிக்கொண்டு விளையாடி ஹிம்ஸை பண்ணுகிறது!

'*மசக! த்வாம் ஏவ மாதவம் மந்யே*' – 'ஏ கொசுவே! உன்னையே நான் மாதவனாக நினைக்கிறேன்' என்று முடிக்கிறார்.

'சக்ர ப்ரமணம் பண்ணுவது, குத்ருஷ்டிக்காரர்களை தூரப் போகப் பண்ணுவது, ச்ருத்யந்தத்தில் விளையாடுவது என்ற காரியங்களை நீ செய்கிறபடியால் ஏ கொசுவே, உன்னையே மஹா விஷ்ணுவாக நினைக்கிறேன் – *மசக! த்வாமேவ மாதவம் மந்யே!*'

இப்போது இங்கேயும் கொசு பாட ஆரம்பித்துவிட்டது. எல்லாருக்கும் தூக்கமும் வந்துவிட்டது. இது வரையில் வேடிக்கை கேட்டதில் இரண்டும் தெரியவில்லை. இப்போது தூங்க வேண்டும் என்று படுத்துக் கொண்டால் கொசு ஹிம்ஸைதான் தெரிய ஆரம்பிக்கும். அனந்த சயனமாகப் படுத்துக் கொண்டு தூங்குகிற பகவான்தான் அந்தக் கொசு ரூபத்தில் வந்து காதிலே ரீங்காரம் பண்ணுகிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டால் கொஞ்சம் ஹிம்ஸையை மறக்கலாம். கொசுத் தொல்லையில் தூக்கம் வராவிட்டால் இந்தக் கவித்வ விசித்ரங்களை நினைத்துக் கொண்டு கொஞ்சம் நிம்மதி பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

தெய்வ தத்வம்; தெய்வங்கள்

ஈசனின்றி இயற்கை இயங்குமா?

இதோ நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற மணையைப் பார்த்தவுடன் இதைப் பண்ணின ஒருத்தன் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறீர்கள். அதோ அங்கே, இதே மரத்தால் ஆனதுதான் – 'ஆனது' என்ன? மரத்திலிருந்தே விழுந்ததுதான் – ஒரு கிளை கிடக்கிறது. அதைப் பார்த்தவுடன் ஒரு தச்சன் பண்ணியிருப்பதாக யாரும் நினைப்பதில்லை. ஏன்? இந்த மணையை ஒரு சீராக, ரெக்டாங்கிளாக (நீள் சதுரமாக) இழைத்திருக்கிறது. பூமியின் தூசு தும்பு படாதபடி பூச்சி பொட்டு ஏறாதபடி இதிலே கீழே கட்டைகள் அடித்திருக்கிறது. இம்மாதிரி இதிலே ஓர் ஒழுங்கு ஏற்பட்டிருப்பதாலும் உட்கார உபயோகமாகணும் என்ற பர்பஸில் (நோக்கத்தில்) இந்த மணையில் இந்த ஒழுங்கை உண்டாக்கியிருப்பதாலும் இதற்கு

ஒரு கர்த்தா இருக்கணும் என்று முடிவு செய்கிறோம். ஜடமான ஒரு மரப் பீஸ் தானாகத் தன்னை ரெக்டாங்கிளாக இழைத்துக்கொண்டு, கட்டை அடித்துக்கொண்டு மனுஷ்யாள் உட்காரணும் என்ற பர்பஸை ஃபுல்ஃபில் பண்ணும்படியாக (நோக்கத்தை நிறைவேற்றுதாக) ரூபம் கொள்ள முடியாது என்பதால் புத்தியுள்ள ஒரு ஜீவன்தான் இதைச் செய்திருக்கணும் என்று தீர்மானிக்கிறோம்.

அங்கே கிடக்கிற கிளையோ முண்டும் முடிச்சுமாக இருக்கிறது. இந்த மணையில் இருக்கிற 'ஆர்டர்' அதில் இல்லை; அது எந்தப் பர்பஸையும் ஃபுல்ஃபில் பண்ணவுமில்லை. அதனால் அதிலே ஒரு ஜீவனின் புத்தி விலாஸத்தை நாம் நினைப்பதில்லை.

அந்த மரத்துக்கு அடியிலே மாவடு அதுபாட்டுக்கு ஆர்டருமில்லாமல், பர்பஸுமில்லாமல் உதிர்ந்து கிடந்தால், யாரோ அதைக் கொட்டினதாக நாம் நினைப்பதில்லை. தானே விழுந்திருக்கிறது என்றே புரிந்து கொள்கிறோம். அதுவே, அந்த மாவடுவையெல்லாம் அங்கே குவித்து வைத்திருந்தால், குவிப்பு என்ற ஆர்டரில் மாவடுக்களை அமைத்த ஒருவன் இருந்தாகணும்; அவன் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டு போவது, அல்லது விலைக்கு விற்பது அல்லது ஃப்ரீயாக வினியோகிப்பது என்ற ஏதோ ஒரு பர்பஸுக்காக குவித்திருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறோம்.

ஆர்டர் இல்லாமலேகூட பர்பஸ் இருப்பதுண்டு. ஒரு வீட்டில் துணிமணி, பாத்திரம், பண்டம், புஸ்தகம் கிஸ்தகம் எல்லாவற்றையும் வாரி இறைத்து ஒரே டிஸ்-ஆர்டராக இருந்தாலும், திருடிவிட்டு ஓட்டம் பிடிக்க வேண்டும் என்ற பர்பஸுக்காகத் திருடர்கள் இப்படிப் பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

மொத்தத்தில் ஆர்டரோ, பர்பஸோ இரண்டுமோ இருந்து விட்டால் அது புத்தியுள்ள ஒரு ஜீவ சக்தி பண்ணின காரியம்; ஜடமே பண்ணிக் கொண்டதில்லை என்று இன்ஃபர் (அனுமானம்) செய்கிறோம்.

இப்போது யாரும் பண்ணினதாகத் தோன்றாத அந்தக்

கிளை, அதற்கு மூலமான தாவர வர்க்கம் பற்றிக் கொஞ்சம் ஆலோசிக்கலாம். முண்டும் முடிச்சுமாயிருக்கிற அந்தக் கிளைக் குள், நமக்குள் ரத்தக் குழாய் ஓடுகிற மாதிரி பூமிக்குள்ளிருந்து ஜலத்தை உறிஞ்சி எடுத்துக்கொண்டு போகிற அதி நுட்பமான குழாய்கள் ஆச்சரியமான ஒழுங்கோடு, அதாவது ஆர்டரோடு, நேற்றைக்கு அது மரத்தில் அங்கமாயிருந்த வரையில் வேலை பண்ணிக் கொண்டிருந்தன – மரம் வளர வேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காக. இந்த முண்டு முடிச்சிலே ஸில்க் மாதிரித் துளிர் உண்டாகிறது. இலையில் ஓடுகிற நரம்புகளில் எத்த னையோ ஆர்டர்; அது 'க்ளோரோஃபில்' என்கிற பச்சைய மான ஜீவ ஸத்தை உண்டு பண்ணும் பர்பஸையும் ஸெர்வ் பண்ணுகிறது. முண்டு முடிச்சிலேதான் பரம மிருதுவான புஷ்பம் உண்டாகிறது.

தாவர வர்க்கத்தில் பூச்செடி, பழமரம் என்று இரண்டு சொல்கிறோம். பூச்செடி பழம் கொடுக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் பழ மரத்துக்குப் பூ இல்லாமலில்லை. அத்தி, பலா மாதிரி அபூர்வமான வனஸ்பதி ஜாதி தவிர.

இந்தப் பூச்செடி, பழ மரம் என்ற இரண்டும் எத்தனை ஸாமர்த்தியமாகத் தங்கள் தங்கள் இனத்தை விருத்தி பண்ணிக் கொள்கின்றன என்று பார்த்தால் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. பூச் செடியில் அழகாகப் புஷ்பம் உண்டாகிறது. அதன் டிஸைன் களில் அலாதி ஆர்டர். அதுமட்டுமில்லை; பர்பஸும் இருக் கிறது. மனுஷ்யனின் ரஸிக உணர்ச்சியைப் பூர்த்தி செய்வதோடு செடிக்கே பயன் தருகிற பெரிய பர்பஸ்! இந்த அழகிலேதான் தேனீ வசீகரமாகி வந்து தேன் குடிக்கிறது. அதற்கு ஆஹாரம் கொடுக்கிற பர்பஸுக்குள்ளேயே ரஹஸ்யமாக, அதைவிடப் பெரிய இன்னொரு பர்பஸும் ஃபுல்ஃபில் ஆகிறது. தேனீ செய்கிற மகரந்தப் பரிவர்த்தனையினால்தான் இந்தச் செடி இனவிருத்தி பெறுகிறது. இப்படி இதிலே ஜட வஸ்து பண் ணவே முடியாததான, ரொம்பவும் புத்திபூர்வமான 'ட்ரிக்' வேறே இருக்கிறது!

இன்னொரு வேடிக்கைகூட: ரொம்பவும் வர்ண விசித்திர மில்லாத பூவாகச் சிலது உண்டாகின்றன; அவை தேனீயை ஆகர்ஷணம் பண்ணுவதற்காக ஏகப்பட்ட வாஸனைய்யை வைத்

துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஸுகந்தம் நிறைய இருக்கிற மல்லிகை, மகிழம், சம்பங்கி, மனோரஞ்சிதம் மாதிரிப் புஷ்பங்களில் கலர் விசித்ரம் இல்லை. கலர் விசித்திரம் நிறைய இருக்கும் கனகாம்பரம், துலுக்க சாமந்தி, காகிதப்பூ வகைகள் முதலியவற்றில் வாஸனை இல்லை. தேனீயை இழுக்க ஏதோ ஒரு ட்ரிக் போதும், இரண்டும் வேண்டாம் என்று இதிலே ஒரு எகானமி (சிக்கனம்) வேறே! (ரோஜா மட்டும் விதி விலக்கு) ஜட வஸ்து இப்படியெல்லாம் கெட்டிக்கார ப்ளான் போட்டு அதன் பிரகாரம் பண்ண முடியுமோ?

இன்னொரு வேடிக்கை கூட! நேச்சர் - இயற்கை என்று சொல்வதில் நிறைய 'வெரைய்டி', தினுசுதினுசாகப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற காவிய புத்தி யதேஷ்டமாகத் தெரிகிறது. வாஸனைப் பூ-கலர்ப்பூ வித்யாஸம் போலவே கார்த்தாலே பூக்கிறது - ராத்திரி பூக்கிறது என்று ஒரு வித்யாஸம். இதிலே ராத்திரி பூக்கிறதுதான் அந்த வேளையில் கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாக வெள்ளை வெளேரென்று மல்லிகை ஜாதிகள், பன்னீர்ப்பூ, ராமபாணம் என்கிற நில சம்பங்கி, இப்படி இருக்கின்றன!

ஓர் அணுவுக்குள் மத்ய ந்யூக்ளியஸைச் சுற்றிப் பரமாணுக்கள் பஹு வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து ஸூர்யனைச் சுற்றி க்ரஹங்கள் ஓடுகிறவரை ஒவ்வொன்றும் மாறுதலில்லாமல் விதி ப்ரகாரம் நடப்பதைப் பார்க்கும்போது வெறும் ஜட சக்தியான ஒரு இயற்கையால்தான் இதெல்லாம் ஆகிறதென்று தோன்றிவிடுகிறது. ஆனால் இப்படி அணுவிலிருந்து அண்ட கோளங்கள்வரை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக, வெவ்வேறாகத்தானே விதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன? இப்படி எத்தனை வெரைட்டியான விதிகள்? அது மாத்திரமில்லை. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திற்கும் ஒரே விதி என்று இருக்கும் போதுகூட, அதற்குள்ளேயே விதிவிலக்கு என்று ஒவ்வொன்று மாறுதலாகவும் இருந்து விடுகிறதே! த்ருஷ்டாந்தமாக இப்போது சொன்ன வ்ருக்ஷ வர்க்கத்திலேயே ஒரு மாறுதலாகப் பூ இல்லாமல் காய்க்கிற வனஸ்பதி வகையும் இருக்கிறதே! இதையெல்லாம் ஆலோசிக்கும்போது இயற்கை என்பது ஏதோ ஜட சக்தி இல்லையென்றும், ரஸ வைசித்ரியத்தில்

குதூஹலிக்கிற ஜீவனுள்ள ஒரு மஹா பெரிய புத்தி சக்திதான் என்றும் தெரிகிறதோல்லியோ?

பழமரம், பூச்செடி என்று இரண்டு சொல்லி, பூச்செடி எத்தனை ஸாமர்த்தியமாக ஸந்ததியை விருத்தி பண்ணிக் கொள்கிறதென்று சொன்னேன். பழமரத்தில் மனுஷ்யனுக்கு ருசி யான பழம் கிடைக்கிறது. இது ஒரு பர்பஸ். இதற்குள் திரிசம னாக இன்னொரு பர்பஸ். இதே மாதிரிப் பழம் பின் ஸந்ததிக் கும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற நம்முடைய ஸ்வய ஸம்பந்த லாபத்துக்காகப் பழத்துக்குள் இருக்கிற கொட்டையை நடுகி றோம்; இதிலேயே அந்த மரம் தன் ஸந்ததியை விருத்தி பண்ணிக்கொள்கிற அதன் ஸ்வய லாபமான பெரிய பர்பஸூம் ஃபுல்ஃபில் ஆகிறது.

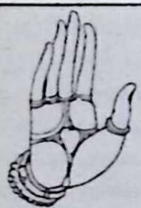
இப்படி ஆலோசித்துப் பார்த்ததில் என்ன தெரிகிறது? ‘ஜடவஸ்து தானாக ஒழுங்கை (Order), நோக்கத்தை (purpose) ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியாது; அதனால் மரத்தை மணை யாகப் பண்ண ஒரு தச்சன் இருக்க வேண்டும்’ என்ற நம்முடைய Premises-ன் (அடிப்படைக் கொள்கையின்) படியே, அந்த மரத் தைப் பண்ணவும் ஒரு மஹா பெரிய தச்சன் இருந்தாக வேண்டும் என்று தெரிகிறது! நாம் பண்ணுவதை விட இன்னும் பெரிய ஆர்டரோடு, இன்னம் பெரிய பர்பஸ்களுக்காக இந்த மரம் இருக்கிறதால், நம்மைவிட மஹா கெட்டிக்காரனான தச்சன் அவன் என்றும் தெரிகிறது! நாம் செய்கிறதையெல்லாம் அப்பட்டமாகக் காட்டி, டெமான்ஸ்ட்ரேட் பண்ணுகிறோ மென்றால் நம்மைவிடப் பரமாத்புதங்களைப் பண்ணும் அவனோ இத்தனையையும் பரம ரஹஸ்யமாகப் பண்ணித் தன் னுடைய ஸூக்ஷ்மமான ரஸானுபவத்தைக் காட்டுவதோடு, பண்ணுகிற தன்னையே ஒளித்துக் கொண்டு நம்முடைய கெட்டிக்காரத்தனத்தையெல்லாம் அசட்டுத்தனமாக்கி விடுகிறான்!

மனுஷ்யன் தின்னாத வேப்பம் பழம் என்றால் அதைத் தின்ன ஒரு காக்கா ஜாதியை அதோடு பிணைக்கிறான். அந்தக் காக்கா மனுஷ்யனைப் போலக் கொட்டையை நட்டு அந்த விருக்ஷத்தின் இன விருத்தியை செய்யாது என்பதால் அது எச்சமிட்டே கொட்டை வேறே இடத்தில் (இந்த மரத்தின்

நிழலில் வாடாமலிருப்பதற்காக வேறே இடத்தில்) முளைக்கும் படிப் பண்ணுகிறான்.

நாம் வெளியே விடுகிற கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடை மரம் உள்ளே இழுத்துக் கொள்வது; அது பதிலுக்குத் தருகிற தித்திப்புப் பழத்தை நாம் சாப்பிடுவது; அதையே நாம் எருவாக மாற்றி மறுபடி அதற்குத் தருவது என்றிப்படிப் பல இனங்களை, ஜீவ-ஜடங்களை, ஒன்றுக்கொன்று உபயோக மாகக் கோத்து வைத்திருக்கிறான்.

இப்படியே எண்ணி முடியாத மர வர்க்கங்கள், மலைகள், ஸமுத்ரங்கள், லோகங்கள், நக்ஷத்ரங்கள், க்ரஹங்கள் எல்லாமும் அத்யாச்சரியமான ஒழுங்கோடு ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்து ஏராளமான உத்தேசங்களைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொண்டிருப்பதை நினைத்துப் பார்த்தால், இயற்கை, இயற்கை என்று ஜடமாகச் செயல்படுவது ஜீவ சைதன்யமான ஈச்வர லீலைதான் என்று எப்படித் தெரியாமல் போகும்!

நவநீத க்ருஷ்ணன்; வடபத்ரசாயி

'நவநீதம்' என்றால் புதுசாக எடுத்தது என்று அர்த்தம். 'நவ' - புதுசாக; 'நீதம்' - எடுக்கப்பட்டது. புத்தம் புதுசாகக் கார்த்தால வேளையில் பசும் பாலில் உறைகுத்தி ஸாயங் காலமே அந்தத் தயிரைச் சிலுப்பி எடுக்கிற வெண்ணெய்தான் நவநீதம். முதல் நாள் ராத்ரி உறை குத்தி மறுநாள் வெண்ணெய் எடுக்கிறது 'பழம்பற்று' என்கிற மாதிரிதான். ராவேளையில் ஸூர்யனுடைய பரிசுத்தி செய்கிற வெளிச்சம் இல்லாத தாலேயே ராத் தங்கின பண்டம் அவ்வளவு ச்லாக்யமில்லை என்பது.

நாமெல்லாம் பசுக்கள். நம் மனஸு வெள்ளை வெளே ரென்று பாலாக இருக்கணும். அப்போதுதான் கன்னங்கரே

லென்று இருக்கிறதால் கிருஷ்ணன் என்றே பேர் வைத்துக் கொண்டவன் நம்மிடம் வருவான். அது வெறுப்பைத் தருகிற கறுப்பு அல்ல; மோஹத்தை உண்டாக்குகிற மேகத்தின் கறுப்பு: கனச்யாம், கனச்சயாம் என்கிறபோது 'கன என்றால் 'மேகம்' என்றே அர்த்தம். 'கார்வண்ணன்' என்று சொல்வார்கள். மேகம் எத்தனைக்கெத்தனை கறுப்போ அத்தனைக்கத்தனை அதிக ஜலத்தைக் கொட்டும். அந்த ஜலம் கறுப்பாகவா இருக்கிறது? இப்படிப் பரம பிரேம தாரையைப் பிரவாஹ மாகக் கொட்டுகிறவனே கிருஷ்ணன். அடர்ந்த மேகத்திலிருந்தே மஹா ஜ்யோதிஸ்ஸான மின்னல்கள் தோன்றுகிற மாதிரி, ஞானப்பிரகாசம் பளிச்சுப் பளிச்சென்று வெட்ட கீதாசாரியனாக இருக்கிறான் அந்தக் கொண்டல் வண்ணன். இப்படியே அவன் வெளியே கபடும், சூதும், மாயமுமாகத் தெரிந்தாலும் நாம் மனஸைப் பால் வெளுப்பாக்கிக் கொண் டால் பரம சுத்தமான ப்ரேமையோடு நம்மைப் பாலிக்க, கோபாலனாக வருவான்.

அப்படியே அந்தப் பாலை எடுத்துக் குடிப்பதில்லை அவன். அது தயிராகி அதிலிருந்து புத்தம் புது வெண்ணெய் எடுத்தாகணும். அந்த நவநீதத்தை உண்ணத்தான் வருவான்; அதுவும் திருட்டுத்தனமாக!

பக்தி தாபத்திலே வெள்ளை மனஸைக் காய்ச்சினால் அது பொங்கும். அப்புறம் இந்த உணர்ச்சி வேகம் அடங்க அதைக் கொஞ்சம் ஆற்றி சாந்தத்தை உறை குத்தணும். பால் ஓடுகிறது போல, ஆடுகிறது போலத் தயிர் ஓடுவதில்லை, ஆடுவதில்லை. அப்படியே கெட்டியாக, சாந்தமாக இருந்து விடுகிறது. அவனுக்குச் சாந்தமும் வேணும்; லீலையின் சலனமும் வேண் டும். அப்போதுதான் முடிவிலே சாந்தத்திலேயே எல்லா சலனமும் அடங்கியிருப்பதும், அத்தனை சலனத்துக்கும் அடிப் படையாக சாந்தமே இருந்து கொண்டிருப்பதும் தெரியும். உபநிஷத்தே 'ச்யாமாத் சபளம், சபளாத் ச்யாமம்' என்று இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்கிறது.★

அதனால் ஓடாமல் ஆடாமல் சாந்தமாக இருக்கிற தயிரைப் போட்டுக் கடை கடை என்று கடைய வேண்டியிருக்கிறது. ஹ்ருதயப் பானைக்குள் இருக்கிற தயிரில் ஸத்யத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை (இதை ஞான விசாரம்

★ சாந்தோக்யம் 8.13.1

ஆத்ம விசாரம் என்பார்கள்) மத்தாகப் போட்டு, ஒருமுக சிந்தனை என்ற கயிற்றால் கடைந்தால் பூர்ணத்வம் என்ற வெண்ணைய் வரும். அதைத் துளிக்கூடப் பழசாகிவிடாமல், அது நவநீதமாக இருக்கிறபோதே வந்து எடுத்துக் கொண்டு விடுவான். பூர்ணத்வம் இந்த நம்முடைய சரீரப் பானைக்குள் எப்படி இருக்க முடியும்? அதனால் பூர்ணனான அவனிடமே போய்விடும். தனியாக நாம் என்று ஒன்று இல்லாமல் அவனுக்குள் அவனாகவே போய்விடுவோம் என்று அர்த்தம்!

திருட்டுத்தனமாக எடுத்துக் கொள்கிறான் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? பகவான் ஸாதாரண அதிதி மாதிரி வந்தால் அவனை வேறேயாக வைத்து ராஜோபசாரம் பண்ணி 'conscious ஆகத்தானே (புத்தி பூர்வமாகத்தானே) வெண்ணெயைத் தருவோம்? அப்படிப் புத்தி பூர்வமாக நம்மை அவனிடம் சரணாகதி பண்ணிக்கொள்ள நமக்கு அப்போது புத்தி வருமோ, வராதோ? 'சரணாகதி பண்ணுகிறேன்' என்கிற போதே அப்படிச் சொல்கிற ஒரு 'நான்' தனியாக வந்துவிடுகிறதே! இதனால்தான் நமக்குத் தெரியாமல் நாம் unconscious ஆக இருக்கிறபோதே நம்மை எடுத்துக் கொண்டால்தான் உண்டு என்று திருடனாக வருகிறான்!

வெண்ணெய் பரப்பிரம்மம் மாதிரி. சுத்த ஸத்வ வெளுப்பாக இருப்பது. துளி உருக்கினால், அந்த வெளுப்பும் போய் ஸ்படிகம் மாதிரி colourless ஆகிவிடுகிறது. 'வெண்ணெய் என்பதில் 'வெண்' என்கிற அடையாளமும் போய் 'நெய்' மாத்திரம் நிற்கிற நிலை. எந்தக் கலரிலும் அது சேராது. அதன் ருசியும் இப்படித்தான். மதுரம், மதுரம் என்று சொன்னாலும் வெண்ணெய் வாஸ்தவத்தில் தித்திப்பு இல்லை – சர்க்கரை, தேன் மாதிரி இல்லை. ஷட்-ரஸம் என்கிற ஆறு சுவைகளில் அது எதுவும் இல்லை. அதன் கலர், ருசி எல்லாம் சாந்தம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஸம்ஸார ஆட்டம் போக, எதிர்த் திசையில் பலவிதமான ஸாதனைகளில் அழுகை, மயிர்க்கூச்சு, பாட்டு, நர்த்தனம் என்று ஒரே ஆட்டமாக ஆட்டிச் சிலுப்பிய பின் உண்டாகிற இந்தப் பரம சாந்தத்தை நாம் அடைகிறபோது நம்மைத் தனக்குள்ளேயே கொண்டு போய் வைத்துக்கொள்கிற பரமாத்மாதான் கிருஷ்ணன்.

வெண்ணெய் ஜலத்திலிருந்து கொண்டே அதில் ஒட்டாம லிருக்கிற மாதிரி – பால் ஜலத்தோடு அப்படியே கலந்துவிடும்; அப்படியில்லாமல் வெண்ணெய் தனியாக மிதக்கிறதே, அந்த மாதிரி – நாம் லோகத்திலிருந்து கொண்டே அதில் ஒட்டாம லிருந்தால் நம்மை அவன் எடுத்து அப்படியே முழுங்கித் தனக்குள் வைத்துக் கொண்டு விடுவான். ஆக நம் உள்ளம்தான் அவனுக்கு வேண்டிய வெண்ணெய். 'நவநீத சோர், சித்த சோர்' என்று இரண்டு விதமாயும் அவனையே சொல்வதால் என்ன ஏற்படுகிறது? நம் சித்தம்தான் அவன் அபஹரிக்கக்கூடிய நவநீதமாக மாற வேண்டும் என்றே ஏற்படுகிறது.

இப்படி ஒரே திருட்டு விளையாட்டு, பரக்கப் பரக்க ஒவ்வொரு இடைச்சி வீட்டுக்குள்ளும் ஓடி, உறியிலே ஏறி தாழி உடைத்து நிர்தூளி பண்ணுகிற விளையாட்டு செய்கிறவனே ஸா...துக் குழந்தையாக ஆலிலை மேலே படுத்துக் கொண்டி ருக்கிறது! கோகுலத்திலா இப்படி ஆலிலைப் படுக்கைபோட்டு வைத்திருந்தது? இல்லை. க்ருஷ்ணனாக மதுராவிலே அவதாரம் பண்ணி நடத்தின கதையில் அவன் ஆலிலைப் படுக்கையில் படுத்துக் கொள்ளவில்லை. வேறே எப்போதோ மார்க்கண்டே யருக்குத் தன் மாயா விலாசத்தைக் காட்டுவதற்காக ப்ரளயத் தைக் காட்டினான். அந்தப் ப்ரளய வெள்ளத்திலே தான் ஒரு ஆலிலை மேலே படுத்துக் கொண்டு குழந்தையாகத் தர்சனம் தந்தான்.

ஆல மரத்தின் கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு ஞானோபதேசம் பண்ணுகிறவர் பரமேச்வன்; வட வ்ருக்ஷ மூல நிவாஸி. மஹாவிஷ்ணு ஆலிலை மேலே படுத்துக் கொண்டு ஞான உபதேசத்துக்கு நேர் ஆப்போஸிட்டாகத் தோன்றும் மாயா விலாஸத்தைக் காட்டுகிற வட பத்ரசாயி. மாயா விலாஸத்தைக் காட்டியே ஞானம் கொடுத்து விடுகிறார்! ப்ர-லயம் என்பதாக அத்தனை மாயா லோகமும் ஸ்ருஷ்டியும் தன்னிலே லயித்துப் போய் விடுவதைத்தானே காட்டுகிறார்! மாயையிலிருந்து நம்மை விடுவித்து முக்தி தரவே இப்படித் தர்சனம் தருகிறார். அதனால்தான் இந்த அவஸரத்திலே (ரூப பேதத்திலே) அவரை 'முகுந்தன்' என்பது. 'முகுந்தன்' என்றால் முக்தி தருகிறவன் என்று அர்த்தம்!

கராரவிந்தேந பதாரவிந்தம் முகாரவிந்தே விநிவேசயந்தம் I
வடஸ்ய பத்ரஸ்ய புடே சயாநம் பாலம் முகுந்தம்
மநஸா ஸ்மராமி II

'தாமரைப் பூ மாதிரி இருக்கிற கால் கட்டை விரலைத் தாமரைப் பூ மாதிரியே இருக்கிற கையினால் பிடித்திழுத்து தாமரைப் பூ மாதிரி இருக்கிற வாய்க்குள்ளே போட்டுக் கொண்டு ஆலிலை மேல் சயனித்திருக்கும் குழந்தை முகுந்தனை முழு மனஸோடு ஸ்மரிக்கிறேன்' என்று அர்த்தம்.

கால் கட்டை விரலை எதற்காக வாயில் போட்டுக் கொண்டு சப்ப வேண்டும்?

மாந்தாதா என்று ஸூர்ய வம்சத்தில் ராமருக்கு ரொம்பவும் முந்தி ஒரு ராஜா இருந்தார். அவர் நேராக அவருடைய தகப்பனாரிடமிருந்து பிறந்துவிட்டார். அதனால் அவருக்குப் பால் கொடுப்பதற்கு அம்மா இல்லை. அந்த ஸமயத்தில் இந்த்ரனே, 'நான் கொடுக்கிறேன் – மாம் தாதா' என்று சொல்லிக் குழந்தையின் கைக் கட்டை விரலை எடுத்து அதன் வாய்க்குள் வைத்தான். மனுஷ்ய சரீரத்தில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் ஒரு தேவதை வஸிப்பதில், கைக்கு உரிய தேவதை இந்த்ரன்தான். தான் சாப்பிட்டிருக்கிற அம்ருதம் இந்தக் கையின் கட்டைவிரலால் குழந்தையின் வாய்க்குப் போகும்படி இந்த்ரன் அனுக்ரஹித்தான். அனேகக் குழந்தைகள் வாயில் விரல் போட்டுக் கொள்வது அதனால்தான்.

ஆனால் இங்கே பகவான் வாயில் போட்டுக் கொண்டிருப்பது கைக் கட்டை விரல் அல்ல; கால் கட்டை விரல். அவர் சரீரத்தில் இன்ன இடமென்றில்லாமல் தலையோடு கால் அம்ருத மயமானவர். 'அம்ருதவபு:' என்றே (விஷ்ணு) ஸஹஸ்ர நாமத்தில் பெயரிருக்கிறது. அதனால் இந்திராதி தேவர்கள் கையால் செய்வதைத்தாம் காலால் செய்ய முடியும் என்று காட்டுகிறாற் போலக் கால் விரலைச் சப்பிக் கொண்டிருக்கிறார். 'சாப்பிடுவது ப்ரம்மம், சாப்பிடப்படுவதும் ப்ரம்மம், சாப்பாடு போடுவதும் ப்ரம்மம்' என்பது மந்த்ரம். அந்த உண்மையையும் நிரூபித்துக் காட்டுகிறார். தன் விரலைத் தானே வாயில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சாப்பிட்டும் கொள்கிறார்.

அப்படியே சாப்பிடவில்லை; சப்புகிறார்; சப்பிடுகிறார்!

இடது கால் கட்டை விரல்தான் அவர் சப்புவது. நடராஜா வின் தூக்கிய திருவடியும் இடதுதான்.

பகவானைப் போல சரீரம் பூரா அம்ருதய மயமாக நாம் இல்லாவிட்டாலும் நமக்கும் இடது பக்கத்தில் சந்த்ரநாடி என்று ஒன்றை அவர் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார். சந்த்ரன் அமிரு தம் பெருக்குகிறவன். அனுஷ்டானம், யோக ஸாதனை செய் தால் சந்த்ர நாடியிலே அம்ருதம் ஓடுவது தெரியும். அதைக் காட்டவுந்தான் இடக்கால் கட்டை விரலை ருசி பார்க்கிறார்!

கால் மட்டமானது, இடது பக்கம் மட்டமானது என்றெல் லாமில்லாமல் எல்லாம் உசத்தி, எல்லாம் அம்ருதம் என்று காட்டுகிறார்.

இப்படி அவருக்குள்ளேயே அம்ருதம். அவரே அம்ருதமாயி ருந்தும் வெளியேயிருந்து வெண்ணெயைத் திருடிச் சாப்பிட்டு விட்டு அடி வாங்கிக் கொண்டு அதற்காகப் பொய் சொல்லிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறாரென்றால், இது மட்டத்திலும் மட்ட மான நம்முடன் விளையாடி லீலாம்ருதமும் ப்ரேமாம்ருதமும் கொடுக்க வேண்டும் என்ற க்ருபாம்ருத ஸாகரமாக அவர் இருப்பதால்தான்!

எப்போதோ ப்ரளயத்தில் வடபத்ரசாயியாக வந்தவனை நவநீத க்ருஷ்ணனாக எப்படிச் சொல்லலாம்? யோசித்தால் இதற்குக் காரணம் தெரிகிறது. மஹா விஷ்ணுவுக்கும் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கும் துளிக்கூட வித்யாஸமே சொல்லப்படாது. 'அவதாரம்' என்று சும்மாவுக்காகத்தான் சொல்லுகிறது; அவர் அசல் மஹா விஷ்ணுவேதான். 'க்ருஷ்ணஸ்து பகவாந் ஸ்வயம்'●. இன்னம் சொல்லப் போனால், மஹாவிஷ்ணு என்று சொல்வதும் கூட அவரைக் குறுக்குவதுதான்! அவரே தம்மை★ 'ஆதித்யானாம் அஹம் விஷ்ணு: – ஆதித்யர்களுக் குள் நான் விஷ்ணு' என்கிற மாதிரி 'ருத்ராணாம் சங்கரச்

● பாகவதம் 1.3.28
★ கண்ணனின் இம்மொழிகளை கீதையின் விபூதியோகம் பத்தாம் அத்யாயத்தில் காணலாம்.

சாஸ்மி' 'ருத்ரர்களில் நான் சங்கரன்' என்று சிவ ரூபமாகவுந் தான் சொல்லிக் கொள்கிறார். 'ராமன், ஸ்கந்தன் எல்லாமே நான்தாண்டா' என்கிறார். 'நான் நான்' என்று எல்லோர் ஹ்ருத யத்தில் இருப்பதும் தான் தான் என்றே ஆரம்பிக்கிறார். 'என்னையன்றி சராசரம் எதுவும் கிடையாது' என்று ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவேதான் தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள் கிறார்.★ – அதனால்தான் கிருஷ்ண பரமாத்மா என்றே அவரைச் சொல்வதும் 'பூர்ணம் ப்ரஹ்ம்ம ஸநாதநம்' என்பதும்.

ஆகையால் பால ரூபத்திலே வந்து மனஸைக் கொள்ளை கொள்வது முக்கியமாக க்ருஷ்ணருடைய கார்யமாயிருப்பதால், இப்படிப் பச்சைக் குழந்தையாய் அவர் பச்சையிலை மேலே மனமோஹனமாக மிதக்கிறபோது அவரை க்ருஷ்ணனாகவே நினைக்கிறோம்!

அம்ருதத்தை உண்டு காட்டுவதாலேயே, நமக்குள்ளே, அவர் அம்ருதத்தை ஊட்டி விடுவதால் நாம் சாவிலிருந்து விடுபட்டு அமரத்தன்மை பெறுகிறோம். அதனாலேயே அவரை இந்த ரூபத்திலே அமரமான முக்தி தரும் முகுந்தனாகச் சொல்லுவது. இந்த முகுந்த நாமாவும் முக்யமாக க்ருஷ்ணனுக்குத் தானுண்டு.

'பீஷ்ம முக்தி ப்ரதாயகாய நம:' என்று அவருக்கு அஷ்டோத்தர(சத)த்தில் அர்ச்சனை பண்ணுகிறோம். ராமர் கூடத்தான் ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷம் தந்தார். ஆனாலும் முகுந்தன் என்றாலே க்ருஷ்ணன் என்று ஏன் ஆக வேண்டும்? ஏன் அப்படி என்றால் க்ருஷ்ண பரமாத்மாதான் அதி பால்யத் திலே அவரை மனஸறிந்து கொல்லணும் என்று வந்த பூதனை அப்புறம் கடைசியிலே, அவருடைய அவதார காரியம் பூர்த்தியான முடிவு கட்டத்திலே, அவர்மேலே அறியாத்தனத் தால் அம்பு போட்டு அவர் சரீர யாத்ரையை முடிக்கும்படிப் பண்ணின ஜரா என்கிற வேடன்; இரண்டுக்கும் நடுவிலே அவரைப் பொது ஸபையில் வாயில் வந்தபடியெல்லாம் தூஷித்த சிசுபாலன் ஆகியவர்களுக்குக்கூட முக்தி அளித்த பரம க்ருபா மூர்த்தி.

ஒரு அவஸரத்திலே வெண்ணெய் தின்கிறார் – ம்ருக வர்க்கத்திலே மிக உயர்ந்த பசு தருகிற பால் காய்ந்து

(அதாவது முதிர்ந்து) தயிராகி அப்புறமும் கனிந்து முதிர்ந்து கடைசியில் நவநீதமாகிறது. இதை ஆஹாரம் பண்ணுகிறார். ஆஹாரம் மாதிரியே சயனமும் ஒரு ஆதாரத் தேவை. இவற்றை அசனம், சயனம் என்பார்கள் அசனம் நவநீதம். சயனம் ஆலிலை (இப்போதும் அசனத்தை விடாமல் கால் கட்டை விரலை ருசி பார்க்கிறான்!)

மிருக வர்க்கத்தில் பசு போல தாவர வர்க்கத்தில் ஆல் உயர்ந்தது. 'ந்யக்ரோதம்' என்பதும் 'வடவ்ருக்ஷம்' என்பது போல அதற்குப் பெயர். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'நயக்ரோதன்' என்பது மஹாவிஷ்ணுவின் பெயராக வருகிறது. கயா ச்ராத்தம் என்று முக்யமாகச் சொல்லி 'அக்ஷய வடம்' என்று ஆலமரத் துக்குக் கீழே பிண்டம் போடுவதையே விசேஷித்திருக்கிறது. இது கர்ம காண்டம். மௌனத்தினால் ஆத்மாவை அனுபவிக் கும்படி அனுக்ரஹிக்கின்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியும் அந்த மரத்தின் கீழேதான் இருக்கிறார். இது ஞானகாண்டம். இப்படி இரண்டி லும் முக்யமுள்ளதாயிருக்கிறது. கர்மா எத்தனை உசத்தியானா லும் மாயா ஸம்பந்தமானது. அதனால்தான் மார்க்கண் டேயருக்கு மாயா தர்சனமும் பண்ணுவித்து, பரம ஞானத்தை யும் கொடுக்கிறபோது பகவான், இரண்டுக்கும் பொதுவான வடவ்ருக்ஷத்தின் பத்ரத்திலே வந்து படுத்துக்கொண்டார். ஆதிசேஷனின் மேலே லக்ஷ்மிநாயகனாகப் பிரம்மாவின் பிதாவாக சயனிப்பவர் ஆலிலை மேல் பாலனைப்போல வந்தார்.

பசுவின் முதிர்ந்த ஸாரத்தை இவனுடைய ஆஹாரமான வெண்ணெய் காட்டுகிறதென்றால், ஆல விருக்ஷத்தின் ஆரம்ப ஸ்தானத்தை இலைகாட்டுகிறது. முதலில் இலை. அப்புறம்தான் பூப்பது காய்ப்பது பழுப்பது எல்லாம். ஆலுக்குப் பூ கிடை யாது. நேரே காய்தான். அது வனஸ்பதி வர்க்கம். அந்த டிஸ்கஷன் இப்போது வேண்டாம்.

ஸாரஸாரமாக முதிர்ந்த நவநீதத்திலிருந்து இளசான வடபத்ரம் வரை எல்லாம் அவருடைய ரேஞ்ஜில் இருப் பவைதான் - தான் நிறைந்திராத லெவலே இல்லை - என்று காட்டுகிறார்.

ஆலிலைக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. அதிலே ஜீவ்ஸாரம் ரொம்ப அதிகம். அதனால்தான் அது எத்தனை வாடினாலும் மற்ற இலைகள் மாதிரி வற்றிப்போய் நொறுங்குவதில்லை. சருகாகிறபோதுகூட மெத்தென்றே இருக்கும். அதனாலேயே பகவான் குழந்தையாக வருகிறபோது மேலும் ஸொகஸாக உள்ள தனக்கு மெத்தையாக அதை 'சூஸ்' பண்ணிக் கொண் டிருக்கிறான். மரத்திலிருந்து வாடி உதிர்ந்த ஓர் ஆலிலையின் மேல் கொஞ்சம் ஜலத்தைத் தெளித்தால் போதும், மறுபடி அது பசுமை பெற்றுவிடுவதைப் பார்க்கலாம்.

அவன் எப்போதும் வாடாத வதங்காத ஆத்மா. 'ப்ரணவம்' என்றாலும் எப்பவும் 'நவம்', சாப்பிடுவது 'நவநீதம்'! பகவான் ஜரா மரணம் கடக்கப்பண்ணி எப்பவும் யௌவனமாக வைத் திருக்கும் அம்ருத நிலையைக் கட்டை விரலைச் சப்பிக் காட்டு வதால் மாத்திரமின்றி, ஸூக்ஷ்மமாய் இந்த வட பத்ர சயனத் தாலேயே சூசிப்பித்து விடுகிறான். வட வ்ருக்ஷ மூலத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் மாறாத யௌவனமும் அஜர, அமரத் தன்மையைக் காட்டுவதுதான். அதைவிட இளைய குழந்தையாகவே ஆலங் கொழுந்தைப் போலவே தானும் கொழுந்துப் பிராயமாக, 'ஆயர்தம் கொழுந்தே!' என்று (தொண்டரடிப் பொடி ஆழ்வாரால்) பாடப்பட்டவன் இருக்கிறான். வேர் ஆடாமல் அசையாமலிருப்பதுபோல, 'வருக்ஷ இவ ஸ்தபத!' என்று ச்ருதி சொன்னபடி* ஞான காம்பீர்யத்தோடு தக்ஷிணாமூர்த்தி இருக்கிறார். இவனோ ஒரு இலை கொஞ்சம் காற்றினால்கூட சலசல என்று ஆடுகிறது போல ஒரே விளையாட்டாய் விளையாடிக்கொண்டு ப்ரேம ஸௌகுமார்யத்தோடு இருக்கிறான்.

ஆல விருக்ஷத்துக்கு எத்தனையோ உபயோகங்கள். ஒரு பெரிய ஸைன்யமே அதன் கீழே தண்டு இறங்கலாம். பரோப காரத்துக்கு அது ஒரு ரூபகம். அத்தனாம் பெரிய மரத்துக்கு இத்தனூண்டு விதை. இந்த அணு மாத்ர விதையில் அந்தப் பெரிய மரமே இருப்பது, அணுவில் அணுவாயுள்ள பரமாத் மாவே அகண்ட ப்ரமாண்டமாயும் இருக்கிறார் என்பதை நினைப்பூட்டுகிறது. எல்லா மரத்துக்கும்தானே இப்படி

---

* மஹா நாராயணோபநிஷத் 12.3.3.

என்றாலும் மற்ற மரங்களை விடவும் விஸ்தாரமாக வளர்கிற ஆலுக்குத்தான் அவற்றின் விதைகளைவிடவும் சின்ன விதையாயிருக்கிறது. மற்ற மரம் போல ஆலுக்கு எவரும்விதை ஊன்றுவதில்லை. அதுவாகவே எப்படியோ முளைத்துக் கொள்கிறது.

இது ஈச்வரன் ஸ்வயம்பு, தான்தோன்றி என்ற தத்வ விளக்கமாய் இருக்கிறது. தானே விழுதுவிட்டுத் தன்னைத் தாங்கிக் கொண்டு, அந்த பலத்தில் மேலும் மேலும் விஸ்தாரமாகிக் கொண்டே போகிறது. அடையாறில் ஆலமரத்தைப் பார்க்கவே கூட்டம் கூட்டமாகப் போகிறது. ஈச்வரன் பிறர் தாங்குதல் வேண்டாத நிராலம்பன் என்பதற்கு இது எடுத்துக் காட்டு போல் இருக்கிறது. ஒரு பாகம் பட்டுப் போனாலும் மற்ற விழுதுகள், விழுதிலிருந்து தோன்றும் விழுதுகள் என்று பிற பாகங்கள் பசுமையாக இருந்துகொண்டே இருப்பதால் ஈச்வரனின் நித்யத்வத்தையும் காட்டியதாகிறது. ஒரே தாயும் தந்தையுமான அவனிடமிருந்தே ஸகல ஜீவ ஜகத்துகளும் விஸ்தாரமாயிருப்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் போல வடவ்ருக்ஷமானது ஒரே தாய்மரத்திலிருந்து விஸ்தாரமாகிக் கொண்டே போகிறது.

இப்படியாக ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அலை பாய்கிற நமக்கு ஆலிலையைக் காட்டி நிலையான நித்யத்வத்தை, நிராலம்பத் தத்வத்தை உணர்த்துகிறான் வடபத்ரசாயி.

மரத்தைவிட எத்தனையோ அகன்ற அகண்ட தத்வம் அவன். அந்த மரம் எத்தனை பெரிசாயிருந்தாலும், எத்தனை காலமிருந்தாலும் அதன் பரப்புக்கு எல்லை உண்டு, அதன் காலத்துக்கும் முடிவு உண்டு. அவனோ முடிவேயில்லாத அகண்டன், அனந்தன். ஆனாலும் இந்த மஹா ப்ரபாவத்தை மறைத்துக் கொண்டு, நாம் அவனை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சுகிற விதத்தில் ஸரள ஸ்வபாவத்துடன் கூடிய குழந்தையாக இருக்கிறான். 'ஒண்ணும் கவலைப் படாதேயப்பா! என் மாதிரிக் குழந்தை உள்ளத்தோடு, இரு. ஸம்ஸார வெள்ளத்திலேயே அப்போது நீ அலையில் அடி படாமல் உன் பாட்டுக்கு ஆனந்தமாக, அதை ஒரு விளையாட்டாக எடுத்துக் கொண்டு மிதந்து கொண்டிருக்கலாம்'

என்று சொல்லாமல் சொல்கிறான். சிலுப்புவதாலே கொந்தளிக்கிற மோரிலே வெண்ணெய் பட்டுக் கொள்ளாமல் மிதப்பது போல ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அவனே வெண்ணெய்க் கட்டியாக மிதப்பது நாமும் அப்படி ஆக வேண்டும் என்று நம்மை நினைக்கச் செய்வதற்குத்தான்!

நாம் ஏதோ இருக்கிற அசட்டு ஸ்திதியில் நமக்குத் தெரிந்த அளவில், ஆனால் பக்தி ச்ரத்தா விச்வாஸங்களோடு, அந்தக் குழந்தையை, சவுடால் பண்ணும் திருட்டுக் குழந்தையாகவும், சாந்தமாகச் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆலிலைக் குழந்தையாகவும் ஸ்மரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், ஸ்மரிக்க ஸ்மரிக்க நம் மனஸின் சொர சொரப்பு, வாடல், வதங்கல் எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போய் வட பத்ரம் மாதிரி எப்போதும் பசுமையாய், எப்போதும் மிருதுவாய் ஆவோம். அப்போது அவனே வந்து இந்த மனஸிலும் சயனித்துக் கொண்டு விடுவான். வட பத்ர சாயி, க்ஷீராப்தி சாயி, ஸ்ரீரங்கசாயி, என்றெல்லாம் கூப்பிட்டு, 'ரமதாம் மநோ மே' என்று பிரார்த்தனை செய்கிறபோது அவனை நம் மனஸிலே வந்து சயனித்துக் களிக்கும்படியாகத்தான் வேண்டுகிறோம். அதனால்தான் '*ஸத்-சித்த சாயி*' – ஸாது ஜனங்களின் சித்தத்தில் சயனிப்பவன் – என்று ஆரம்பித்திருக்கிறது★ – அந்தக் குழந்தையின் மெத்து உடம்பு, மாறாத பால்ய சரீரம் நம் மனஸிலே பட்டால் இதுவும் அப்படி ஆகிவிடும். இதன் அழுக்கும், கெட்ட ருசி எல்லாமும் போய் வெள்ளை வெளேரென்று சாந்த மதுரமான வெண்ணெயாகிவிடும். இப்படி நம்மைத் தன்னுடைய ஸ்மரணையால் குழைத்துக் குழைத்து ('குழைத்த பத்து' என்றே மாணிக்கவாசகர் பண்ணியிருக்கிறார்) தொண்டைக்குக் கொஞ்சங்கூட ச்ரமம் தராமல் விழுங்கக் கூடிய வெண்ணெயாக ஆக்கினபின் அவன் அப்படியே உட்கொண்டு விடுவான். அவனுக்குள்ளேயே போய் ஸ்வஸ்தமாய் இருந்துவிடலாம்!

★ *ஸச்சித்த சாயி புஜகேந்த்ர சாயி நந்தாங்க சாயி கமலாங்கசாயி I க்ஷீராப்தி சாயி வடபத்ர சாயி ஸ்ரீரங்க சாயி ரமதாம் மநோ மே II* – ஆசார்யாள் அருளியதாகக் கருதப்படும் ஸ்ரீ ரங்கநாதாஷ்டகம், கடைசி ச்லோகம்.

முதலிலே பண்ண வேண்டியது அவன் ஸ்மரணை. அதனால் நம்முடைய உள்ளத்தை வெளுப்பான பாலாக்கிக் கொண்டால், பால் ஸமுத்ரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருப் பவனே, நம்முடைய பிரேமை அலை மோதும் உள்ளத்தில் தானே வெண்ணெய்க் கட்டியாக வந்து மிதப்பான். அப்புறம் நம்மை வெண்ணெயாக்கித் தனக்குள் வைத்துக் கொண்டு விடுவான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

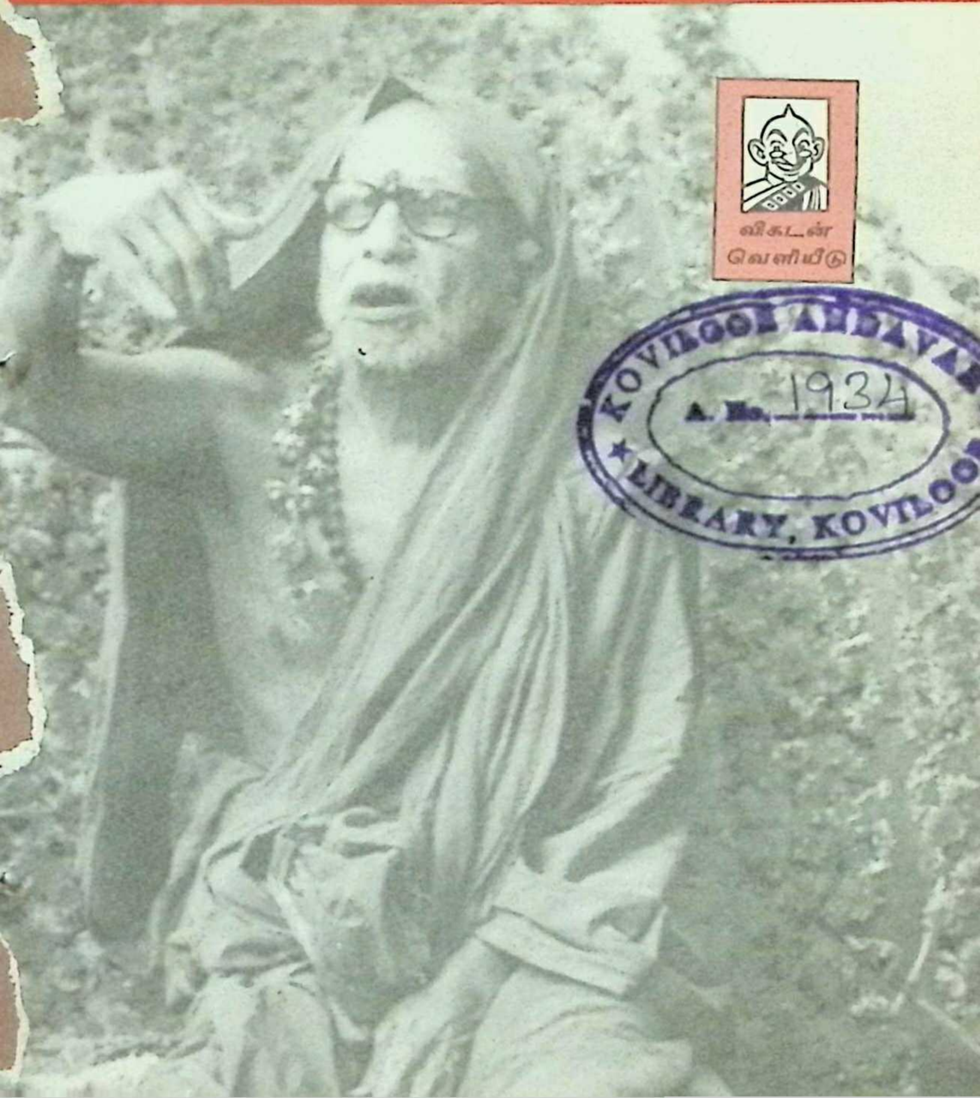
தெய்வதத்வம்; தெய்வங்கள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்கிற தலைப்பிலும் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

திருவானைக்காவல் ஸ்ரீ வல்லப கணபதி

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

59

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

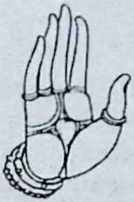
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்று மற்றும் நான்காம் பகுதிகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

தெய்வ தத்வம்; தெய்வங்கள்

சிவ நாம மஹிமை
சிவன் தரும் மஹிமை

சிவ நாமாவைச் சிறப்பித்து சைவமான புராண ஆகமங்களிலோ தேவாரத் திருவாசகங்களிலோ சொல்லியிருந்தால் அதில் பெரிய விசேஷமில்லை. வைஷ்ணவ நூலில் சொல்லியிருந்தாலே விசேஷம். சிவமஹிமையைத் தீவ்ர வைஷ்ணவர் சொல்லியிருந்தால்தான் விசேஷம்!

இந்த இரண்டு விசேஷங்களும் சிவனுக்கும் சிவ நாமத்துக்கும் இருக்கின்றன.

விஷ்ணுவின் மஹிமைகளை, சரித்ரங்களை எல்லாவற்றுக்கும் மேலானவை என்று ஸ்தாபிக்க ஏற்பட்டது பாகவதம். அதில் நடுவிலே தாக்ஷாயணியின் கதை வருகிறது. அந்தக் கதைக்கு நடுவிலேதான் தாக்ஷாயணியின் வாக்கிலேயே சிவ நாமாவின் மஹிமையைச் சொல்லியிருக்கிறார், பாகவதத்தை அனுக்ரஹித்துள்ள சுகாசார்யாள். அவர் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். சுகப்ரஹ்மம் எனப்படுபவர். அவர் இப்படி எடுத்துச் சொல்வதற்குத் தனி மதிப்பு உண்டு. அவர் இப்படிச் சொல்வதற்கு மூலமாக இந்த மஹிமையைச் சொன்னவளோ தாக்ஷாயணியாக வந்த ஸாக்ஷாத் பராசக்தி! அதுவும் எப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் சொன்னாள்?

தகப்பனார் தக்ஷன் யஜ்ஞம் செய்கிறான் என்ற அபிமானத்

தால் அவன் அழைக்காமலே அதற்கு வந்தாள், அவனுடைய புத்ரியானதால் தாக்ஷாயணி என்று அழைக்கப்பட்ட தேவி. ஸதி என்பதுதான் அவளுடைய (இயற்) பெயர். ஹிமவானின் புத்ரியான பார்வதியாக வருவதற்கு முன்னால் அம்பாள் எடுத்த அவதாரம் இது. பரமேச்வரன், 'அழையா விருந்தாளி யாகப் போக வேண்டாம்' என்று நல்ல வார்த்தை சொல்லியும் கேட்காமல் தாக்ஷாயணி தகப்பனாரின் யாகத்துக்கு வந்தாள்.

பரமேச்வரன் யாரையும் மதிப்பதுமில்லை, அவமதிப்பது மில்லை என்று தன்பாட்டில் ஞானியாக விலகியிருந்தவர். 'ப்ரஜாபதி' என்று ஜனங்களுக்கு நாயகர்களாக ப்ரம்மா ஸ்ருஷ்டித்த ப்ரம்ம புத்ரர்களில் தக்ஷன் ஒருவன். அவனுக்கு எப்போதும் தன் ஆஃபீஸ், அதாரிடிகளைப் பற்றிய கர்வ முண்டு. எல்லோரும் தனக்கு நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பான். மற்றவர்கள் பண்ணவும் பண்ணினார் கள். ஈச்வரன் பண்ணவில்லை. அதனால் அவரை இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் ப்ரம்மாவின் வாக்குக்குக் கட்டுப்பட்டு ஸதியை அவருக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து அவளைக் கைலாஸத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான். அதோடு பெண்-மாப்பிள்ளை உறவைக் கத்தரித்து விட்டான். பெரிய யாகம் செய்தபோதுகூட ஒரு தேவர் பாக்கியில்லாமல் முப்பத்து முக்கோடி பேரையும் கூப்பிட்டவன் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் இன்வைட் பண்ணவில்லை.

யஜ்ஞவாடத்தில் ஈச்வரனைத் தவிர அத்தனை பேரையும் கூப்பிட்டு உட்கார்த்தி வைத்திருப்பதைப் பார்த்தவுடனேயே மஹா பதிவ்ரதையான தாக்ஷாயணிக்கு 'ஏண்டா வந்தோம்?' என்று பொங்கிப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. அதற்கப்புறம் தக்ஷன் அவளைப் பிரியமாய் வரவேற்காததோடு, சிவ த்வேஷமாகவே நிந்தை பண்ணிப் பேச ஆரம்பித்தவுடன் அவளால் துக்கத்தையும் கோபத்தையும் தாங்கவே முடிய வில்லை!

'இங்கேயிருந்து போய்விடலாமா? போவது என்றால் எங்கே? பதியின் க்ருஹத்தைத் தவிர பத்னிக்கு வேறே இடம் ஏது? அங்கே போகலாமா? ஏன், என்ன யோசனை? போக வேண்டியதுதானே? போனால், 'நான் சொல்லச் சொல்லப்

போய் உனக்கும் அவமானத்தை தேடிக்கொண்டு எனக்கும் அவமானம் வாங்கி வைத்துவிட்டு இங்கே ஏன் திரும்பி வந்தாய்?' என்று பரமேச்வரர் கோபிப்பாரோ என்பதால் யோசனையா? இல்லை. அவர் அன்பே ஒரு ஸ்வரூபமாக வந்திருப்பவர். என்னிடம் பரிவு தவிர எந்த உணர்ச்சியும் காட்டத் தெரியாதவர். அவர் இப்படிக் கேட்க மாட்டார். ஆனால் என் மனஸே கேட்கும். குத்திக் குத்திக் கேட்கும். இன்னொன்று, அவர் எதுவும் நடக்காதது போல ஹாஸ்யமாக, பரிஹாஸமாக, என்னிடம் ஸல்லாபம் செய்யும்போதே நடுவில் 'தாக்ஷாயணி' என்று என்னைக் கூப்பிட்டுவிட்டால்? அதைவிட ஒரு தண்டனை வேண்டுமா? சிவநிந்தை செய்யும் பாபியின் பெண்ணாயிருப்பதால் ஏற்பட்ட பேரல்லவா அது? அவருடைய நாமம் எத்தனை உத்க்ருஷ்டமானதோ அத்தனை நிக்ருஷ்டமான இவனுடைய பேரைச் சொல்லி, இவனுக்குப் பெண்ணாய் நான் பிறந்தேனென்பதை ஞாபகப்படுத்தும் இந்தப் பேரை நான் வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருப்பதைவிடப் பெரிய தண்டனை இல்லை. அதைவிட, இவனால் ஏற்பட்ட இந்த சரீரமே போய்விடட்டும். எங்கே போவது என்று யோசித்தோமே! இந்த சரீரத்தையே விட்டுவிட்டு போய் ஆத்மாவாகிய அவரிடம் கலந்து விடுவோம்' என்று தியாக ஸங்கல்பம் பண்ணிக் கொண்டு விட்டாள்.

யஜ்ஞ குண்டத்துக்குப் பக்கத்திலேயே அம்பாள் ஈச்வர த்யானம் பண்ணிக் கொண்டு யோகாக்னியில் சரீரத்தை அர்ப்பணம் செய்து முடிந்து போய்விட்டாள் என்பது பாகவதக் கதை. சைவ புராணங்களில் யஜ்ஞ குண்டத்திலேயே விழுந்து பஸ்மீகரமாக்கிக் கொண்டு விட்டாளென்று இருக்கிறது.

இப்படிப் பாதிவ்ரத்யத்துக்காக, அம்பாள் ப்ராணத் தியாகம் செய்கிறதற்கு முந்தி கோபாக்னி கொழுந்து விட்டெரிய தக்ஷனைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் பேசினதாக பாகவதத்தில் வருகிறது. அதன் நடுவில்தான், 'சிவன் என்றாலே இவன் கரிக்கிறானே!' என்று நினைத்து அவனிடம் அந்த நாம மஹிமையை அம்பாள் சொல்வது வருகிறது.

அம்பாள் வாக்கு என்பதாலேயே அதற்கு மிகுந்த ஏற்றம்

உண்டு. அதுவும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலே சொன்னது என்பதால் இன்னமும் மேலே, இதற்குமேல் ஒன்றில்லை என்ற உச்சிக்கு அந்த வாக்கு போய்விடுகிறது.

முன் காலத்தில் யாராவது உடன்கட்டை ஏறினால் அவளுடைய வஸ்த்ரம் எரியாமலே இருக்கும். ப்ரத்யக்ஷத்தில் பார்த்துப் பலபேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த 'வஸ்த்ரத்தை வைத்து ஆராதனை செய்வார்கள். இப்படிப் பல வீடுகளில் தலைமுறைகளாக அந்த வஸ்த்ரம் வந்திருக்கிறது. தன்னையே த்யாகம் பண்ணிக் கொள்வதால் அந்த ஸ்திரீகள் ஆத்ம ஞானியின் நிலையிலிருப்பவர்கள், அம்பாளின் அம்சம் பெற்ற வர்கள் என்று பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். அப்படியானால் அந்த அம்சங்களுக்கெல்லாம் மூலமான அம்பிகையே, பதியை நிந்தை செய்தவனுடைய புத்ரியாக ஏற்பட்ட பெயரும் தேஹமும் இருக்கப்படாது என்ற தீவ்ரமான பதிவ்ரதா பா வத்தில் தன் தேஹத்தை பரித்யாகம் பண்ணிக்கொள்கிற நிலையில் சொன்ன வாக்கு ஸஹகமனம் செய்கிறவர்களின் வஸ்திரத்தைவிட எத்தனை மேலானது?

அம்பாள் இங்கே ஸஹகமனம் செய்யாவிட்டாலும் அப்படிச் செய்வதற்கே suttee என்றுதான் அவள் பேரை வைத் திருக்கிறது. 'பாதிவ்ரத்யத்துக்காகச் சரீரத்தைப் பொசுக்கிக் கொண்டு விடுவது' என்ற கொள்கை இரண்டுக்கும் பொது வாயிருப்பதால் இவ்வாறு பேர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸதி-பதி என்பதாகவே தம்பதியைச் சொல்வதும் 'ஸதி' என்றாலே ஐடியல் பத்னி என்ற அபிப்ராயத்தில்தான். ஆசார் யாள் ஸதி ஸதீநாம் அசரமே என்கிறார்.★ 'பதிவ்ரதைகளுக் குள் முதன்மை ஸ்தானம் கொண்ட ஸதியே!' என்று அர்த்தம்.

அப்படிப்பட்டவள் ப்ராணத்யாகம் பண்ணுகிற ஸந்தர்ப் பத்தில் சொன்னதைவிடப் பெரிய ஸத்யமில்லை. அந்த ஸத்யத் துக்கு விலையே இல்லை! என்ன சொன்னாள்?

★ 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' – ச்லோகம் – 96

யத்-த்வயக்ஷரம் நாம - கிரேரிதம் ந்ருணாம்
ஸக்ருத் ப்ரஸங்காத் அகம் ஆசு ஹந்தி தத் I
பவித்ர கீர்த்திம் தம் அலங்க்ய-சாஸநம்
பவாந்-அஹோ த்வேஷ்டி சிவம் சிவேதர: ★ II

கடைசி வார்த்தை 'சிவேதர:' – சிவனுக்கு இதரமானவர். அதாவது சிவனாக இல்லாமல் அதற்கு மாறுபட்டவராக இருக்கிறவர். இப்படி 'சிவேதரன்' என்று அம்பாள் சொல்வது தக்ஷனைத்தான். 'பவாந்' – 'தாங்கள்' என்று ரொம்ப மரியாதை த்வனிக்கிறாற் போலவே அவனைக் கூப்பிடுகிறாள். ஈச்வரனே தனக்கு மரியாதை பண்ண வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பவனாதலால் பரிஹாஸமாக 'பவாந்' என்று சொல்லி அவனை 'சிவேதரன்' என்கிறாள். இதில் நிரம்ப அர்த்த புஷ்டியிருக்கிறது.

'சிவ' என்பதற்கு மங்களமாக – சுபமாக இருக்கிற அத்தனையையும் அர்த்தமாக, synonym-களாக (ஸம்ஸ்க்ருத 'நிகண்டுவான) அமர (கோச)த்தில் சொல்லியிருக்கிறது. **ச்வ: ச்ரேயஸம், சிவம், பத்ரம், கல்யாணம், மங்களம், சுபம்.** அந்த சிவத்துக்கு இதரனாக ஒருத்தன் இருக்கிறானென்றால் அவன் ஒரு ச்ரேயஸுமில்லாதவன், அமங்கள அசுப ஸ்வரூபம் என்று தானே அர்த்தம்?

அப்பைய தீக்ஷிதர் எழுதியுள்ள அத்வைத க்ரந்தமொன்றுக்குப் 'பரிமளம்' என்று பேர். அத்வைதத்தை ஆக்ஷேபிக்கிற ஒருவர் இதற்குக் கண்டனம் பண்ணி எழுதினார். இந்த விஷயத்தை அப்பைய தீக்ஷிதர் கேட்டவுடன் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டாராம். பரிமளம் என்றால் நல்ல வாஸனை. அதற்கு மாறாக ஒரு புஸ்தகம் என்றால் அதற்கு மூக்கைப் பிடித்துக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

சிவம் – அதாவது பரம மங்களம் – பிடிக்காது என்று தக்ஷன் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டால் அவன் ஒரே அமங்களன், அகல்யாணன் என்றுதானே அர்த்தம்? தாக்ஷாயணி என்ற பேரே தண்டனை என்று நினைத்தவள் தக்ஷனுக்கு 'சிவேதரன்' என்று பேர் வைத்தே தண்டிக்கிறாள்!

★ *பாகவதம் -4.4.14*

'ஐயையோ ('அஹோ') இப்படி சிவனை த்வேஷிக்கிற சிவேதரனாயிருக்கிறாயே! ஒரு தப்புக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் பரம பவித்ரமாயுள்ள கீர்த்தி பொருந்தியவரல்லவா அவர் (பவித்ர கீர்த்திம்)? அவருடைய கட்டளையாலல்லவா ஸகல தேவதைகளும் தங்கள் தங்கள் காரியத்தைச் செய்கிறார்கள்? யாரும் அவர் கட்டளையை மீறினதில்லையே! (அலங்க்ய சாஸனம்)! நீதான் அதிசயமாக அவரை மீறிப்போகப் பார்க்கிறவன்' இப்படியெல்லாம் அம்பாள் சொல்கிறாள். இது ச்லோகத்தின் பின்பாதி. முன்பாதியில்தான் சிவ நாமாவின் பெரிய பெருமையைச் சொல்கிறாள்!

யத் – த்வயக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம்
ஸக்ருத் ப்ரஸங்காத் அகம் ஆசு ஹந்தி...

'**த்வயக்ஷரம் நாம** – இரண்டே இரண்டு அக்ஷரம் உள்ள சிவ நாமா. பஞ்சாக்ஷரமாக அதற்கு முன்னாடிப் ப்ரணவம், பின்னாடி 'நம:' சொல்லணுமென்றுகூட இல்லை. அவ்வளவு ச்ரமம் வேண்டாம். இரண்டெழுத்தைச் சொன்னாலே போதும். சிவ சிவ என்கிலர் தீவினையாளர் – என்றுதான் 'திருமந்திரத்தில்'கூட இருக்கிறது. பஞ்சாக்ஷரமாகச் சொல்லவில்லை. 'த்வயக்ஷரம் நாமகிரா' என்றால் இரண்டே அக்ஷரமுள்ள நாமமான வார்த்தை'. இந்த வார்த்தையானது மனிதர்களால் சொல்லப்பட்டால் ('ந்ருணாம் ஈரிதம்'– மனுஷ்யர்களால் சொல்லப்பட்டால்)

எப்படிச் சொல்ல வேண்டும்? ஸ்நானம் பண்ணி மடி பண்ணிக் கொண்டு, மூச்சை கீச்சை அடக்கி ரொம்பவும் நியமமாகச் சொல்ல வேண்டுமா?

ஊஹூம், அதெல்லாம் வேண்டியதில்லை. ஸக்ருத் ப்ரஸங்காத் – ஏதோ ஒரு தடவை பேச்சுக்கு நடுப்புற (நடுவிலே) ஸக்ருத் – ஒரு தடவைதான். ப்ரஸங்காத் – எத்தனையோ அரட்டை அடிக்கிறபோது...

சிவனை நினைத்து, மனஸைச் செலுத்தி, புத்தி பூர்வமாக, 'அவன் பேர்' என்று சொல்ல வேண்டியதுகூட இல்லை. அகஸ்மாத்தாக ஏதோ பேச்சுக்கு நடுப்புற அந்த இரண்டெழுத்து வந்துவிட்டால்கூடப் போதும். 'சிவப்பு 'அரிசி

வடாம்' என்கிற மாதிரி எதையோ சொல்லிக் கொண்டு போகும்போது இந்த இரண்டெழுத்து வந்துவிட்டால்கூடப் போதும்...

இவ்வாறு அது அகஸ்மாத்தாக ஒருதரம் சொல்லப்பட்டால் கூட என்ன பண்ணிவிடுகிறது?

அகம் ஆசு ஹந்தி

'அகம்' – பாபத்தை; ஆசு – உடனே, தத்க்ஷணமே: ஹந்தி – அழித்துவிடுகிறது.

பேச்சுக்கிடையே ஏதோ ஒரு தரம் 'சிவ' என்ற இரண்டு அக்ஷரத்தைச் சொல்லிவிட்டால் அது ஸமஸ்தப் பாபத்தையும் போக்கிவிடும்.

ஸத்தியங்களுக்கெல்லாம் மேலான ஸத்யமாக ப்ராணத்யாக ஸமயத்திலே ஸாக்ஷாத் பரதேவதை சொன்னதாக சுகாசார் யாள் வாயினால் வந்திருக்கிற வாக்யம் இது.

சிவசிவ என்று சொல்லாதவன் தீவினையாளன் என்றால் துஷ்கர்மா பண்ணினவன், அதாவது பாபி என்று அர்த்தம். அப்படியானால் சிவ நாமா சொல்லிவிட்டால் பாபம் போய் விடும் என்றுதானே அர்த்தம்?

தெரிந்தும் தெரியாமலும் எவ்வளவோ பாபம் பண்ணி விட்டோம். அதுதான் மேலே போக முடியாதபடி பெரிசாகத் தடை செய்கிறது. சிவநாமா சொல்லிவிட்டால் அந்தத் தடை போய்விடும். அப்புறம் மோக்ஷ பர்யந்தம் எல்லாம் ஸித்தியாகி விடும்.

மற்ற மதஸ்தர்களில் சிலர், உங்கள் மதத்தில் பாவத்தைப் பரிஹரிக்க வழி இல்லை. எங்களிடம் இருக்கிறது. கொஞ்சம் தீர்த்தம் தெளிக்கிறோம். பாபமெல்லாம் போய்விடும். ஆகை யால் எங்களிடம் வாருங்கள்' என்கிறார்கள்.

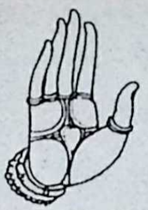
நம் மதத்தில் பாபப் பரிஹாரத்துக்கு வழி சொல்லாதது மாதிரி இவர்கள் கூப்பிடுகிறார்கள். நமக்கும் ஒன்றும் மத

விஷயம் தெரியாததால் இங்கேயிருந்து அங்கே போகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்திலோ நம்முடைய மதத்தில் இத்தனை கர்மானுஷ்டானம் விதித்திருப்பது பாபம் போகத் தான். *மமோபாத்த ஸமஸ்த துரித க்ஷயத்வாரா* என்றுதான் எந்தக் கர்மாவுக்கும் முதலில் ஸங்கல்பம் பண்ணுகிறோம். 'துரிதம்' என்றால் பாபம்தான். பக்தி மார்க்கம் பாபத்தைப் போக்கத்தான். பக்தி முதிர்ந்து ப்ரபத்தி (சரணாகதி) ஆகும். பகவான் கீதையைப் பூர்த்தி பண்ணும்போது, 'சரணாகதி பண்ணு; உன்னை ஸகல பாவங்களிலிருந்தும் விடுவித்து விடுகிறேன்: *ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று ஸத்யம் பண்ணித் தந்திருக்கிறார். அவரை நம்பாமல் நாம் இன்னொருத்தரிடம் போக வேண்டியதில்லை.

தர்மம், ஞானம் எதுவானாலும் பாபத்தைப் போக்குவதே. *தர்மேண பாபம் அபநுததி* என்று (மஹா நாராயண) உபநிஷத்தே சொல்கிறது (79.7). அந்த உபநிஷத்திலுள்ள ஸூக்தங்களில் அனேகம் பாப நிவ்ருத்தியைத்தான் திரும்பத் திரும்பப் ப்ரார்த்திக்கின்றன: 'பாபிகளில் நீ மஹாபாபியானாலும் ஞான ஓடத்தினால் அந்தப் பாபத்தைக் கடந்து விடுவாய்' என்று கீதையில் (4.36) பகவான் சொல்கிறார்.

கர்மானுஷ்டானம், தர்மானுஷ்டானம், ப்ரபத்தி, ஞான ஸாதனை எல்லாவற்றையும்விடப் பரம ஸுலபமாக, நாம் தெரிந்தும் தெரியாமலும் ஜன்மாந்தரங்களாகப் பண்ணியுள்ள பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள இங்கே பாகவதம் வழி சொல்லிவிட்டது. சிவ நாமோச்சாரணம்தான் அது!

அதனால் இனிமேல் 'உங்கள் பாபத்தைக் கழுவி விடுகிறோம்' என்று நம்மைக் கூப்பிடுபவர்களிடம், 'எங்களிடம் பாபப் பரிஹாரத்துக்கு இருக்கிறது போன்ற ஸுலபமான உபாயம் யாரிடமுமே இல்லை. அதனால் முதலில் நீங்கள் எங்களைக் கூப்பிடும் பாபத்தைப் பரிஹாரம் பண்ணிக் கொண்டுவிட்டு அப்புறம் வாருங்கள்' என்று சொல்லுவோம்.

வேதத்தில் சிவநாமத்தின் ஸ்தானம்

விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று நம்மிடமிருந்தால் வீட்டிலே எங்கே வைப்போம்? வாசல் புற ரூமில் வைப்போமா? தோட்டத்தைச் சேர உள்ள ரூமில் வைப்போமா? ரொம்பவும் காபந்தாக மத்தியில் இருக்கிற ரூமில் இரும்புப் பெட்டியில்தான் வைப்போம். அப்படியே வேதத்தில் ஜீவரத்னமான சிவ நாமத்தை ரொம்பவும் ஜாக்ரதைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. நாலில் மத்தி இரண்டாவது. நாலு வேதங்களில் இரண்டாவது யஜுஸ். அதர்வ வேதத்தைச் சேர்க்காமல் ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்றை மட்டும் 'த்ரயீ' என்பதுண்டு. அப்போதும் ரிக்குக்கும் ஸாமத்துக்கும் நடுவில் வருவது யஜுஸே. யஜுஸுலேயே சுக்ல யஜுஸ், கிருஷ்ண யஜுஸ் என்று இரண்டு இருப்பதால் நாலு வேதத்தை ஐந்து என்று ஆக்கினாலும் ரிக், சுக்ய யஜுஸ், கிருஷ்ண யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம் என்ற ஐந்தில் நட்ட நடுவாக வருவது மூன்றாவதான கிருஷ்ண யஜுஸ்தான். இந்தக் கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில் (தைத்ரீய க்ருஷ்ண) மத்ய பாகம் அதன் நாலாவது காண்டம். அந்தக் காண்டத்தின் மத்யம் ஐந்தாவது ப்ரச்னம். இதிலேதான் நடுவில் ஸ்ரீருத்ர ஸூக்தம் எனப்படுவதில் நடுநாயகமாக பஞ்சாக்ஷரம் வருகிறது. அந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கும் மையமாக 'சிவ' என்ற த்வயக்ஷரம் இருக்கிறது.

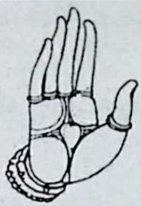
உடம்பை மெய் என்கிறோம். அதிலே இருக்கிற பரமாத்மாவை மெய்ப்பொருள் என்பார்கள். ஸத்வஸ்து என்று வேதாந்தத்தில் சொல்வதைத் திருவள்ளுவர் அப்படியே தமிழில் 'மெய்ப்பொருள்' என்கிறார். வேதங்களையெல்லாம் ஒரு சரீரமாக – மெய்யாக – வைத்துக் கொண்டால் அதில் உயிராக, மெய்ப்பொருளாக இருப்பது சிவநாமா. உயிர் என்னும் பரமாத்மா இருக்கும் ஸ்தானம் ஹ்ருதயம் என்றால், அந்த

ஹ்ருதயம் சரீர மத்தியில்தான் இருக்கிறது. இதைத்தான் ஞான ஸம்பந்தரும் சொல்கிறார்!

வேத நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாத(ன்) நாமம் நமச்சிவாயவே!

வீட்டுக்கு நடுவே காபந்தாக இருக்கும் ரத்னம் போல வேத சரீரத்தின் நடுவே அதன் ஜீவரத்னமாக உயிர் கொடுத்துக் கொண்டு சிவ நாமாவாகவே பரமாத்மா இருக்கிறார். இந்த அபிப்ராயத்தையே அப்பைய தீக்ஷிதர் ப்ரஹ்ம தர்க்க ஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 27) *'யஜ்-ஜீவ ரத்நம் அகிலாகம லாலநீயம்'* என்கிறார்.

அவ்வைப் பாட்டி செய்திருக்கிற நூல்களில் *'நல்வழி'* என்பது ஒன்று. என்ன ஜாதி, என்ன மதம் என்றெல்லாம் கேட்காமல் மனுஷ்யராகப் பிறந்த எல்லாருக்குமான நீதிகளை அதில் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நூலில், *'சிவாய நம என்று சிந்தித்திருப்போர்க்(கு) அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை'* என்று வருகிறது. அதனால் சிவநாமம் ஸகல ஜனங்களுக்கும் ஏற்பட்டது என்று தெரிகிறது. ஜாதி ப்ரஷ்டம் பண்ணி வைக்கப்பட்ட சண்டாளன்கூட சிவநாமம் சொல்ல வேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஸ்ரீருத்ரத்தில் பரமேச்வரனை நாய், நாய் தின்னுகிறவன் உள்பட எல்லாமாகச் சொல்லியிருப்பதாலேயே அவனுடைய நாமா எல்லோருக்கும் ஸொத்து என்று தெரிகிறது!

வைஷ்ணவர் கூறும் பெருமை

ஸ்ரீமத் விஷ்ணு பாகவதத்தில் சிவ நாமாவின் பெருமை வந்திருப்பது போலவே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ரொம்பவும் போற்றி மரியாதை செய்கிற ஒருவரும் அந்த நாமாவுக்கு உரிய வரான பரமேச்வரனின் உயர்வைச் சொல்லியிருப்பதாக எனக்கு ஒரு அபிப்ராயம். அவர் என்னமோ சிவனை மட்டந்தட்டின தாகத்தான் கதை சொல்கிறவர்கள் சொன்னாலும், எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை.

அவர் ராமானுஜாசார்யாருக்கு மிகவும் முக்யமாக இருக்கப் பட்ட சிஷ்யர்களில் ஒருவர். கூரத்தாழ்வார் என்று பேர். பேர் என்றால் அப்பா - அம்மா வைத்தது இல்லை. ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்பதே அவர் பேர். தமிழில் திருமறுமார்பன் என்பார்கள். காஞ்சீபுரத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள கூரத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் கூரத்தாழ்வார் என்று பெயர் வந்தது.

ராமானுஜர் காலம் வரையில் அனேகர் சிவன், விஷ்ணு இருவரையும் உபாஸிப்பவர்களாக இருந்தார்கள். ஓர் ஊர் என்றாலே அதில் 'ஈசான்யம்' என்கிற வடகிழக்கில் ஈச்வரன் கோயிலும் மேற்கில் பெருமாள் கோயிலும் இருக்க வேண்டு மென்று விதி. அப்படியிருப்பதில் அனேகமாக எல்லாரும் கார்த்தாலே பெருமாள் கோவில், ஸாயரக்ஷை சிவன் கோவில் என்று போவார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சம் தீவ்ரமாக சிவனையே சொல்கிறவர்கள், விஷ்ணுவையே சொல்கிறவர்கள் என்று இருந்தாலுங்கூட ஒன்றை இழிவு பண்ணி ஒதுக்கி இன் னொன்றை மாத்திரம் உயர்த்தி வைக்க வேண்டும் என்கிற அபிப்ராயம் இல்லாமல் இருந்தது. இப்படி இருக்கிறபோது ராமானுஜர் 'விஷ்ணுவைத் தவிரக் கடவுள் இல்லை; தேவதாந் தரமே கூடாது' என்பதை ஒரு மதமாகவே பண்ணி, சிவன்

கோயிலுக்குப் போகப்படாது என்று பிரசாரம் செய்ய ஆரம் பித்தார்.

அப்போது ஆட்சி பண்ணிய சோழ ராஜாவும் வித்வான் களும் இதைப்பற்றி ஆலோசித்தார்கள். ராமானுஜர் சொல்வ தற்கு என்ன சாஸ்த்ர ஆதாரம் என்று அவரையே கூப்பிட்டுக் கேட்போம் என்று முடிவு பண்ணினார்கள். இதற்காக வித்வத் ஸதஸ் கூட்ட ஏற்பாடாயிற்று. அப்போது தலைநகராயிருந்தது கங்கைகொண்ட சோழபுரம். கும்பகோணத்துக்கு வடக்கே பத்து மைலில் இருப்பது. ராமானுஜாசாரியார் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்தார். இங்கிருந்து, அங்கே ராஜா ஆள் அனுப்பினான்.

ஆள் போய் விஷயத்தைச் சொன்னான். அப்போது ராஜானுஜரோடு கூட இருந்த கூரத்தாழ்வார், 'ஸ்வாமி! ராஜவோ சைவன்; சிவாலயங்கள் கட்டியிருப்பவன். தாங்களா னால் சிவன் கோயிலுக்குப் போகப்படாது என்கிறீர்கள். அதனால் உங்களை அழைத்து தண்டனை கொடுப்பதற்கே 'வித்வத் ஸதஸ்' என்று சொல்லி ஆள் அனுப்பியிருக்கிறான், வருகிற ஆபத்து எனக்கு வரட்டும்; தங்களுக்கு வேண்டாம். தாங்கள் என்னுடைய வெள்ளை வேஷ்டியைக் கட்டிக்கொண்டு சோழ ராஜ்யத்தை விட்டே போய்விடுங்கள்: தங்களுக்காக நான் தங்களுடைய காஷாயத்தைப் போட்டுக்கொண்டு, நான் தான் தாங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு ராஜாவிடம் போகி றேன்' என்றார்.

அப்படியே செய்தார்கள். ராமானுஜர் ராத்ரியோடு ராத்ரி யாக முதலில் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு இருபத்தெட்டு மைலிலுள்ள திருநாராயணபுரத்துக்கும், அப்புறம் அங்கிருந்து ரொம்ப தூரத்துக்கு அப்பாலுள்ள மைஸூர் திருநாராயணபுரத்துக்கும் போனார். கூரத்தாழ்வார் கங்கைகொண்ட சோழபுர ஸதஸ் ஸுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அங்கே கூடியிருந்த வித்வான்கள், 'சிவன் மாதிரி, சிவனுக்கு ஸமமாக விஷ்ணுவோ, இன்னொரு தெய்வமோ இருக்கிறது' என்று வேண்டுமானால் மற்ற தெய்வங்களை இஷ்ட தெய்வமா கக் கொண்டவர்கள் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும்; ஆனால்

தெய்வங்களுக்குள் உசத்தி - தாழ்த்தி சொல்வதாவது? சிவனை விட விஷ்ணு உசத்தி என்றால் எப்படி? அப்படித்தான் என்றால் சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி நிரூபிக்கட்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். அதனால் 'சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி' அதாவது 'சிவனுக்கு மேலே உயர்ந்த பொருள் இல்லை' என்று ஓலையில் எழுதினார்கள். வித்வான்களுக்கு ஓலையை அனுப்புவது; இந்த அபிப்ராயத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அவர்கள் கையெழுத்துப் போடட்டும்; ஆக்ஷேபித்தால் சாஸ்த்ரம் காட்டி விளக்கட்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

கூரத்தாழ்வாரிடம் ஓலை காட்டப்பட்டது.

அவர் அதிலே என்னவோ எழுதித் திருப்பிக் கொடுத்தார். என்ன எழுதினார் என்றால் கையெழுத்துப் போடவில்லை. 'அஸ்தி த்ரோணம் அத: பரம்' என்று எழுதியிருந்தார்.

'சிவனுக்குமேல் உசத்தியான ஒன்று இல்லை' என்று தானே ஓலையில் முதலில் எழுதப்பட்டிருந்தது 'அதற்கு மேல் த்ரோணம் இருக்கிறது' என்று இவர் இப்போது எழுதின தற்கு அர்த்தம். 'அஸ்தி த்ரோணம் அத: பரம்'' என்றால் 'அதற்கு (சிவனுக்கு) மேலானதாக த்ரோணம் இருக்கிறது' என்று அர்த்தம்.

'சிவ என்பது ஈச்வர நாமா என்பது மட்டுமில்லை. அதற்கு. இன்னொரு அர்த்தம் 'மரக்கால்' என்பது. மரக்கால் – படி – ஆழாக்கு என்பதில் மரக்காலுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'சிவம்' என்று பெயர், மரக்காலைவிடப் பெரிய அளவு ஒன்று உண்டு. தமிழில் அதற்குப் பதக்கு என்று பேர். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இது 'த்ரோணம்' எனப்படும்.

'சிவ' என்பதற்கு இரண்டு அர்த்தமிருப்பதில் இவர் சிலேடையாக 'சிவபெருமான்' என்பதைத் தள்ளிவிட்டு, 'மரக்கால்' என்பதாக எடுத்துக்கொண்டு, 'ஏன் மரக்காலுக்கு மேலே எதுவும் இல்லாமல்? பதக்கு இருக்கே' என்று எடுத்துக்காட்டி எழுதிவிட்டார்.

'ராஜ ஸமூஹம், அனேக வித்வான்கள் கூடியிருக்கிற கௌரவமான ஸதஸ்; அதிலே ஸீரியஸாக சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் காட்டாமல் குறும்பாக 'மரக்காலை விடப் பதக்கு பெரிசு' என்று இவர் எழுதியிருக்கிறாரே' என்று எல்லாருக்குமே இருந்தது. ராஜாவுக்குக் கோபம் வந்து, கடுமையாக சிக்ஷை பண்ணினான் என்று கதை போகிறது.

எனக்கென்ன தோன்றுகிறதென்றால் கூரத்தாழ்வார் குறும்பு பண்ணவில்லை, சிவனே கதி என்று உபாஸிக்கக் கூடியவர்களும், வேதத்திலுள்ள ருத்ர ஸூக்தமுமே ஒப்புக்கொள்ளும்படியான ஓர் உண்மையைத்தான் 'அஸ்தி த்ரோணம் அத பரம்' என்பதில் உள்ளர்த்தமாக வைத்திருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது.

'சிவ' என்பதற்கு அவர் இரண்டர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டதாகத்தான் இதுவரை நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மரக்கால் என்று அர்த்தம் பண்ணினார் என்று நினைத்தே ராஜா சிக்ஷித்தான். எனக்கோ, 'அஸ்தி த்ரோணம் அத: பரம்' என்பதில் 'சிவ' என்பதற்குப் பரமசிவனுக்கு வேறாக இன்னொன்றை (மரக்காலை) அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம்; 'த்ரோணம்' என்பதற்குத்தான் பதக்கு என்றில்லாமல் வேறே அர்த்தம் செய்து கொள்ளணுமென்று தோன்றுகிறது.

என்ன அர்த்தம்?

த்ரோணம் என்றால் தும்பை என்றும் அர்த்தம். பரமேச்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரீதியான பூ அது. பத்ரங்களில் பில்வம் மாதிரி புஷ்பங்களில் எந்தக் கடையிலும் விலைக்கு விற்காததான ஊமத்தை, எருக்கு, தும்பை இதுகள்தான் சிவபெருமானுக்கு ரொம்பவும் உகந்தவை.

அப்பைய தீக்ஷிதரைவிட ஒரு சிவபக்தர் கிடையாது. அவர் 'ஆத்மார்ப்பண ஸ்துதி'என்று செய்திருக்கிறார். இதற்கு 'உன்மத்த பஞ்சாசத்' என்றும் காரணப்பெயர் உண்டு.

அர்க்க-த்ரோண-ப்ரப்ருதி குஸுமை: அர்ச்சநம் தே விதேயம்
ப்ராப்யம் தேந ஸ்மரஹர பலம் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மீ:।

என்கிறார். 'பரமேச்வரா! உன்மேலே எருக்கையும் தும்பையை யும் (த்ரோணத்தையும்) அர்ச்சனை பண்ணிவிட்டால் போதும், அது ஒருத்தனுக்கு மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் என்ற பரம ச்ரேயஸைப் பலனாகக் கொடுத்து விடுகிறது' என்கிறார்.

சிவனுக்கு மேலே தும்பைப் பூ, அர்ச்சனை செய்த பூ, விழுகிறது. அவனுக்கு மேலே போய் அது உட்கார்ந்திருக்கிறது. சிவலிங்கத்தின் உச்சியில் ஒரு தும்பைப்பூவை வைத்து விட் டால், அப்போது அது அவனுக்கு மேலே, அவனைவிட உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கிறது! ஆகையால் 'சிவனுக்கு மேலே உயர்வாக எதுவுமில்லை; சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி' என்றால் எபப்டி ஸரியாகும்? அதுதான் மேலே த்ரோண புஷ்பம், இத்தனூண்டு பூ, வெள்ளை வெளேரென்று பரம நிர்மலமாக, அத்தனை பெரியவனுக்கும் மேலே இருக்கிறதே! 'இருக்கிறது' என்பதை அடித்துச் சொல்லவே 'அஸ்தி' என்று ஆரம்பித்து, 'அஸ்தி த்ரோணம் அத: பரம்' என்றதாகத் தோன்றுகிறது.

'தரம் என்றால் ஒன்றைவிட இன்னொன்று Comparative degree-ல் உயர்ந்தது என்று அர்த்தம். 'சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி' என்றால் சிவனைவிடப் பரமாக (உயர்ந்ததாக) கம்பேரடிவ் டிக்ரியில் சொல்ல எதுவும் கிடையாது என்று அர்த்தம்.

சிவனுக்கு 'மேலே' தும்பை இருக்கிறது என்று வேண்டுமா னால் அது இருக்கும் பொஸிஷனைக் கொண்டு சொல்லலாமே தவிர, சிவனோடு கம்பேர் பண்ணி அதாவது அவருடைய குணத்தோடும் மஹிமையோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து தும்பை அவரைவிட உசத்தி என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

அதுவும் முடியும். வேத மந்த்ரமான ஸ்ரீ ருத்ர வாக்யமே இதற்கு ஆதரவாயிருக்கிறது. அதிலே முடிகிற இடத்திலே இப்படி வருகிறது; 'இதோ என்னுடைய இந்தக் கை இருக் கிறதே, இதுவுமே பகவான்தான், பரமசிவன்தான். இல்லை, பகவானுக்கும் மேலே - *பகவத் தர:* என்று கம்பரேடிவ் 'தர'த்தையே சொல்லியிருக்கிறது!

எப்படி இந்தக் கை பகவானைவிட உசத்தி?

எப்படியா? 'இது அவனை அபிமர்சனம் பண்ணுகிறதோ இல்லையோ, அதனால்தான்' என்று ச்ருதியே சொல்கிறது.

'அபிமர்சனம்' என்றால் நன்றாகத் தொடுவது. பூஜையின் போது அவனை நன்றாகத் தொட்டுத் துடைத்து, சந்தனமிட்டு, அர்ச்சனை பண்ணுவது இந்தக் கைதானே? இப்படி அவனைத் தொட்டுவிட்டால் போதும், அவன் மேலலே போய் விழுந்து விட்டால் போதும், அவன் காலிலே சித்தே (சிறிதே) கிடந்தால் போதும் - அவனுடைய ஸ்பரிசம் படுகிறதே, அப்போது அவன் தன்னுடைய குணம், மஹிமை எல்லாவற் றையும் தானாக இருந்துகொண்டு எவ்வளவு காட்டுகிறானோ அதைவிட ஜாஸ்தியாகவே தன்னை ஸ்பரிசித்துக் கொண்டிருப் பவனுக்குக் கொடுத்து விடுவான்; தான் பகவான், என்றால் தன்னை ஸ்பர்சிப்பது 'பகவத்தரம்' என்று ஆக்கிவிடுவான்!

அதனால் ஒரு தும்பைப்பூ அவனுடைய தலை மேல் ஏறி உட்காரணும் என்றுகூட இல்லை, அவனுடைய காலிலே அர்ச்சிக்கப்பட்டுக் கிடந்தாலுங்கூட சிவத்தன்மையிலே அது சிவனைவிட 'மேல்'; 'சிவாத் பரதரம்'தான்.

இந்த அபிப்ராயங்களை மனஸில் வைத்துக் கொண்டே ஆனாலும் தன்னுடைய ஆசார்யனுடைய அபிப்ராயத்துக்கு வேறேயாக வெளிப்படச் சொல்லக் கூடாது; சொல்லாமல் அவருக்காக என்ன தண்டனையானாலும் வாங்கிக் கொள்வது என்றே கூரத்தாழ்வார் இரண்டு அர்த்தத்தில் 'அஸ்தி த்ரோ ணம் அத: பரம்' என்று சொன்னதாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரு சின்னஞ்சிறிய பூவாக இருந்தால்கூட ஸரி, தன்னிடம் அது வந்துவிட்டது என்றால் அதைத் தன்னிலும் உசத்தியான மஹிமையுள்ளதாகப் பண்ணிவிடுகிற ஔதார்யம் உடையவர் பரமசிவன் என்பது அந்த வைஷ்ணவர் வார்த்தையால் தெரிவ தாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்!

ஆனால் இப்படி அவனை எப்போ பார்த்தாலும் தொட் டுப் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? எல்லோருக்கும் அந்த ஸௌகர்யம் கிடைக்குமா? இந்த ஸாதாரணத் தும்பை

கூட எல்லா மாஸத்திலும் கிடைக்காதே? அதனாலே அவனை ஸ்பரிசித்து, ஒட்டிக் கொண்டு கட்டிக் கொண்டு இருப்பதெல்லாம் வாக்கால்தான் பண்ணியாகணும். இந்த நாக்கிலேதான் அவன் நாமாவை வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு அதன் மூலம் அவனை ஹ்ருதயத்தில் இறக்கிக் கொண்டு அங்கே அவனோடு ஒட்டிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். நாமா சொல்ல எந்த ஸௌகர்யமும் வேண்டாம், உபகரணமும் வேண்டாம், நியமமும் வேண்டாம்.

அதனால், இத்தனை பாவம் பண்ணிவிட்டோமே என்று அழவே வேண்டாம். பாபத்தை ஒரே க்ஷணத்தில் த்வம்ஸம் பண்ணும் வஸ்து இருக்கிறது. அதை எங்கேயோ போய்த் தேடிப் பெற வேண்டியதில்லை. நாமே உண்டு பண்ணிக் கொண்டு விடலாம். கஷ்டமே இல்லை. இரண்டே எழுத்து. தேஹத்தில் உயிர் போலவும், கோயிலில் மஹாலிங்கம் போலவும், வேதங்களின் மத்தியில் ஜீவரத்னமாயிருக்கும் அதை நாம் என்ன பண்ண வேண்டும்? பெரிசாக த்ரவ்யம் சேர்த்து அபிஷேகம் பண்ணணுமா? தினுஸுதினுஸாய் நைவேத்யம் செய்யணுமா? மாலைகள், நகைகள் சாத்தணுமா? ஒன்றும் வேண்டாம். ஓயாமல் வேண்டாத விஷயங்களில் புரண்டு கொண்டிருக்கிற நாக்கைக் கொஞ்சம் அதற்காகப் புரட்டினால் போதும்!

மனுஷ்யனுக்கு மட்டும் இது birth right (பிறப்புரிமை)! வேறு எது எதற்கோ பர்த் - ரைட் சொல்கிறோம்! இதுதான் எல்லாவற்றுக்கும் மேலே! வாக்கு என்று ஒன்றை மனுஷ்யனுக்கு மாத்திரம் தந்திருப்பது இதற்காகத்தான்! இதைச் செய்யாவிட்டால், 'வாக்கால் செய்யக் கூடியதை இவன் செய்யவில்லை; இவனுக்கு இதைக் கொடுத்துப் பிரயோஜனமில்லை' என்று பரமேச்வரன் அதைத் திரும்ப வாங்கிக் கொண்டு அடுத்த ஜன்மாவில் வேறே மாதிரி உருட்டி விடுவார்! இதைச் சொல்லிவிட்டாலோ ஜன்மாவே இல்லை. பாவம் எல்லாம் பறந்து போய்விடும். மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியை இந்த நாமா கொடுத்துவிடும்.

பரமேச்வர ஸ்வரூபத்தை நாம் பார்க்க முடியுமா? விக்ரஹமாக வைத்தால்கூட எப்போதும் பார்க்க முடியுமா? இந்த நாமா இருக்கிறதே. இதுவும் ஸாக்ஷாத் அவனேதான். இதை

நினைத்த மாத்திரத்தில் நம்மிடம் வரும்படிப் பண்ணிக் கொண்டுவிடலாம்.

அதனால் எப்பொழுதெப்பொழுது முடிந்தாலும் 'சிவ' என்ற இரண்டு அக்ஷரங்களைச் சொல்லி லோகமெல்லாம் சிவம், மங்களம், கல்யாணம் தழைக்கச் செய்ய வேண்டும்!

மீனாக்ஷி

அம்பாள் ஸ்தோத்திரங்கள் என்று சொன்னால் உடனே இரண்டு நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒன்று 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாமம்'. மற்றது 'ஸெந்தர்ய லஹரி'.

அம்பாள் ரூபங்களிலே பிரஸித்தமாகக் காஞ்சி காமாக்ஷி, மதுரை மீனாக்ஷி, காசி விசாலாக்ஷி என்ற மூன்றைச் சொல்கிறோம்.

'காமாக்ஷீ, காம தாயினீ' என்று ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வருகிறது. ஸௌந்தர்ய லஹரியில் காமாக்ஷியின் பெயர் வராவிட்டாலும், அதில் த்யான ச்லோகம் மாதிரி அம்பாளை வர்ணிக்கிற *'க்வணத் காஞ்சீ தாமா'* என்ற ச்லோகத்தில் காமாக்ஷியின் ஸ்வரூபத்தைத்தான் – தனுர், பாண, பாச, அங்குசங்களுடன் சதுர் புஜையாகக் காமாக்ஷி எப்படியிருக்கிறாளோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தைத்தான் – சொல்லியிருக்கிறது. பேர் சொல்லாவிட்டாலும் சிலேடையாக ஊரைச் சொன்ன மாதிரி, 'காஞ்சீ தாமா' என்று வருகிறது. 'காஞ்சீ தாமா' என்றால் தங்க ஒட்டியாணம் என்று அர்த்தமானாலும் காஞ்சீபுரத்தின் நினைவும் வருகிறது!

மீனாக்ஷியின் பெயர் ஸஹஸ்ர நாமத்தில் வருகிறதா என்று பார்த்தால் வரவில்லை. 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் நம் ஆசார்யாள் அவளை வர்ணனை பண்ணியிருக்கிறாரா என்று பார்த்

தால், இதையும் காணோம்!

ஏன் இப்படி இருக்கிறது என்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

லோகத்துக்கெல்லாம் பிரஸித்தமாக, வரப்ரஸாதினியாக இருக்கப்பட்டவள் மீனாம்பிகை. காருண்யத்தோடு லாவண்ய மும் ஆதிபத்ய சக்தியும் சேர்ந்திருக்கிறவள் மீனாக்ஷி. ஆறுமா ஸம் தன்னிடம் செங்கோல், ஆறு மாஸம் ஸுந்தரேச்வரரிடம் செங்கோல் என்றிப்படி லோகம் முழுவதற்கும் ராஜ்யபாரம் பண்ணுகிறவள். நித்தியப்படி பூஜை, நைவேத்யம் முதலியவற் றைப் பார்த்தாலோ, ஈச்வரனுக்கு அவள் ஸரிஸமானம் மட்டு மில்லை, அவனைவிட ஒருபடி மேலே என்று தோன்றுகிறது. பூஜை, நைவேத்யம் எல்லாம் முதலில் அவளுக்குப் பண்ணி விட்டு அப்புறம்தான் ஈச்வரனுக்குப் பண்ணுவது என்று மதுரையில் மட்டும் மாறுதலாக வழக்கம் இருக்கிறது.

த்வாதசாந்தம் என்று சாக்த தந்த்ரம் சிறப்பிக்கும் தத்வ ஸ்வரூபமாயிருப்பது மதுரை... இங்கே ஒன்று நினைவு வரு கிறது.

நான் ராமேச்வரத்திலிருந்தபோது, 'த்வாத சாந்தம்' என்று ஒருவர் வந்திருந்தார். அவருடைய தகப்பனார் பிள்ளை பிறக்கணுமென்று மதுரையில் ப்ரார்த்தனை பண்ணி அவர் பிறந்திருந்தாராம். அதனால் அவருக்கு ஊர்ப் பேரே வைத்து விட்டார்கள் - சிதம்பரம், பழனி, திருமலை என்றெல்லாம் வைக்கிற மாதிரி. நான் பக்கத்திலிருந்த பண்டிதரிடம் 'த்வாத சாந்தம்' என்றால் என்ன என்று கேட்டேன். ராமேச்வர சங்கர மண்டபத்தில் ஆசார்யாள் ஸ்தோத்திரித்துள்ள த்வாதச (பன்னிரண்டு) ஜ்யோதிர் லிங்கங்களைச் செதுக்கியிருக்கிறது. பண்டிதர் அதை நினைத்துக் கொண்டோ என்னவோ, 'த்வாதச லிங்கங்களில் தெற்குக் கோடியில் இருக்கும் ராமேச்வர ராம நாதர்தான் 'த்வாதசாந்தம்' என்றார். அது ஸரியில்லை. மூலா தாரத்திலிருந்து பிரம்மரந்திரம் வரை ஷட் சக்ரம்-ஆறு சக்ரம் என்று பொதுவில் சொல்கிறோம். இன்னும் ஸூக்ஷ்மமாக அலசிக்கொண்டு போகிறபோது கடைசியில் வரும் ஆஜ்ஞா சக்கரத்திற்கும் ஸஹஸ்ரார சக்ரத்திற்கும் நடுவிலேயே பன்னி ரெண்டு ஸ்தானங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. அவற்றின் உச்சியில்

ஜீவப் பிரம்ம ஐக்கிய ஸ்தானமாக இருப்பதுதான் த்வாத சாந்தம்.

'த்வாதசாந்தம்' என்று தந்திர சாஸ்திரங்களில், யோக சாஸ்திரங்களில் உச்சி நிலையாகச் சொல்லியிருப்பது மதுரை தான் என்று சொல்லி, மதுரை 'த்வாதசாந்தக்ஷேத்ரம்' என் பார்கள். இங்கே லோகத்தின் ப்ரம்மரந்திரத்தில் ப்ரம்மானந்த ஸ்வரூபிணியாக மீனாக்ஷி இருக்கிறாள்.

பெரிய பெரிய கோபுரங்கள், பிராகாரங்களுடன் வெள் ளைக்காரர்களும் பார்த்துப் பிரமித்துக் கொண்டாடும்படி யான ஆலயம் மீனாக்ஷிக்கே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கே இருக் கிற சிற்பச் செல்வங்களுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. மற்ற க்ஷேத்ரங்களில் ஈச்வரன் பேரிலேயே கோயிலைச் சொல்லி அதில் இன்ன அம்பாள் ஸன்னிதி இருக்கிறது என்பார்கள். ரொம்பவும் சக்தியோடு, ஜீவகளையோடு பாலாம்பாள், கற்பகாம்பாள், மங்களாம்பாள் முதலிய தேவீ மூர்த்தங்கள் இருக்கிற கோயில்களைக்கூட வைத்யநாத ஸ்வாமி கோயில் (அல்லது முத்துக்குமார ஸ்வாமி கோயில்), கபாலீச்வரர் கோயில், கும்பேச்வர ஸ்வாமி கோயில் என்றுதான் சொல்கி றோம். ஆனால் மதுரையில் மட்டும் ஸுந்தரேச்வரர் கோயில் என்று சொல்வதில்லை. மீனாக்ஷியம்மன் கோயில் என்றுதான் சொல்கிறோம். அங்கேதான் ஸுந்தரேச்வரர் அறுபத்திநான்கு திருவிளையாடல்கள் பண்ணியிருக்கிறார். ஸுந்தரேச்வரரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, விபூதி மகிமையாலேயே ஞானஸம்பந்தர் பாண்டிய ராஜாவின் வெப்பு நோயைத் தீர்த்து, அதுவரை ஜைனனாக இருந்த அவனைச் சைவனாக்கினார். இப்படி நம் தேசத்தில் மறுபடி வைதிக மதம் நன்றாக ஸ்தாபிதமாவதற்கே ஸுந்தரேச்வரர்தான் காரணமாயிருந்திருக்கிறார். ஆனாலும் அவர் பெருமையை எல்லாம் ஒன்றுமில்லை என்று பண்ணிக் கொண்டு அம்பாள் மீனாக்ஷியே அங்கே முக்யமாயிருக்கிறாள். மீனாக்ஷியம்மன் கோயில் என்றே சொல்கிறோம்.

காஞ்சி மண்டலத்தில் ஈச்வரன் கோயில்கள் எதிலும் அம்பாள் ஸன்னிதியே இல்லாமல் இருக்கிறது. அதற்கு எதிர் வெட்டாக அம்பாள் மட்டும் ஈச்வரன் இல்லாமல் காமாக்ஷி

கோயிலில் இருக்கிறாள்! அதனால் அதைக் காமாக்ஷியம்மன் கோயில் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. சைவாகமங்களின்படி ஈச்வரனின் ஆலயமாகவே உள்ள மதுரையில் மீனாக்ஷியம்மன் கோயில் என்று பெயர் ஏற்பட்டிருப்பதுதான் விசேஷம்! ஜம்புகேச்வரத்தில் அகிலாண்டேச்வரி ஆலயம் என்று சொல்கிற வழக்கம் இருந்தாலும், ஊருக்கே 'ஜம்புகேச்வரம்' என்பதாக ஸ்வாமி பெயர்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது!

மீனாக்ஷியை ஆதிகாலத்திலிருந்து அனேக மஹான்களும் கவிகளும் ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

'ச்யாமளா தண்டகம்' என்று காளிதாஸன் செய்திருக்கிற பிரஸித்த ஸ்துதியில் சொன்ன ச்யாமளாதான் மீனாக்ஷி. ச்யாமளா, மாதங்கி, மந்த்ரிணி என்றெல்லாமே மந்திர தந்திர சாஸ்த்ரங்களில் மீனாக்ஷிக்குப் பேர். ஸங்கீதத்துக்கு அதிதேவதையாக எப்போதும் மாணிக்க விணையை மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறவள் அவள். கானாம்ருதத்தாலேயே மோக்ஷாம்ருதத்தை ஸாதித்துத் தருகிறவள்!

குறிப்பாக 'ச்யாமளா தண்டக்''த்தில்

மாதா, மரகத ச்யாமா மாதங்கீ மதசாலிநீ I
குர்யாத் கடாக்ஷம் கல்யாணீ கதம்பவநவாஸிநீ II

என்று வருவது, மரகதப் பச்சையாக ஜ்வலிக்கிற மீனாக்ஷியைச் சொல்வதாகவே இருக்கிறது. 'கதம்ப வனம்' என்பதுதான் மதுரை. 'கடம்ப வனம்' என்று தமிழில் சொல்வார்கள்.

'ஓங்கார பஞ்ஜர சுகீம்' என்று ஆரம்பிக்கிற 'நவரத்ன மாலிகை'யிலும் அம்பிகையை ஸங்கீத தேவதையாகத்தான் காளிதாஸன் வர்ணித்திருக்கிறான். 'ஓங்காரம் என்ற கூட்டிலிருக்கும் கிளி' என்று அம்பிகையை வர்ணிக்க ஆரம்பிக்கிறான். மதுராபுரியில் மீனாக்ஷி வீணாதாரிணியாக இல்லாமல், கிளியைத்தான் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்!

'மீநாக்ஷி பஞ்சரத்னம்' என்று ஆசார்யாளும் பண்ணியிருக்கிறார்.

பாதி மாதுட னாய பரமனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டும் - தென்
ஆல வாயில் உறையும் எம் ஆதியே

என்று ஞானஸம்பந்தர் ஈச்வரனைப் பாடுகிறபோதுகூட 'பாதிமாது' என்று முதலில் ஈச்வரனுடைய அர்த்தாங்கியா யிருக்கிற அவளைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படிப் பல கவிவாணர்கள் அம்பாளைப் பாடியிருக்கி றார்கள். குமரகுருபரர் 'மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்' என்று ஸாக்ஷாத் ஜகன்மாதாவைக் குழந்தையாக வைத்து ஸ்தோத்திரித்திருக்கிறார். அதைக் கோயிலிலேயே, அரங்கேற் றம் பண்ணினார்கள். அப்போது ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த திருமலை நாயகரின் அக்ராஸனத்தில் அரங்கேற்றம் நடந்தது. குமரகுருபரர் பாட்டுகளைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போதே திடீரென்று அங்கே அர்ச்சகருடைய பெண் குழந்தை வந்து, திருமலை நாயகரின் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டிருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றிக் குமரகுருபரரின் கழுத்திலே போட்டு விட்டதாம். 'இதென்னடா, இந்தப் பெண் இப்படிப் பண்ணு கிறது?' என்று எல்லோரும் பிரமித்துப் போயிருக்கும்போது அந்தப் பெண் அப்படியே கர்ப்பக்ருஹத்துக்குள் போய் அந்தர்தானமாகி விட்டதாம்! அப்போதுதான் எல்லோருக்கும் மீனாக்ஷியே இந்த ரூபத்தில் வந்து குமரகுருபரருக்கு பகுமானம் பண்ணிவிட்டுப் போயிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தது!

தமிழில் 'அங்கயற்கண்ணி' என்று அம்பாளைச் சொல்வார் கள். 'அம்' என்றால் அழகிய, 'கயல்' என்றால் மீன். மீன் போன்ற அழகிய கண்ணுள்ளவள் மீனாக்ஷி என்று அர்த்தம். 'அங்கச்சி, அங்கச்சி' என்றே மதுரையில் எந்தப் பெண்ணையும் கூப்பிடுவது இதனால்தான்.

இதே திருமலை நாயகரிடத்தில் பிரம மந்திரியாக இருந்த நீலகண்ட தீக்ஷிதர் என்ற பெரியவரும் அம்பாளைப் பற்றி 'ஆனந்த ஸாகர ஸ்தவம்' என்று செய்திருக்கிறார். பரமசிவ அம்ச பூதரான அப்பைய தீக்ஷிதரின் தம்பி பேரர் இந்த நீலகண்ட தீக்ஷிதர். பக்தி, பாண்டித்யம், குணம், சீலம், எல்லாவற்றிலும் பெரியவர். அவர் இந்த ஸ்தோத்திரம்

பண்ணினதைப் பற்றி ஒரு விருத்தாந்தம் உண்டு.

பாண்டிய ராஜாக்களின் காலத்திலிருந்து மீனாக்ஷி கோயிலுக்குத் திருப்பணிகளும், ஏராளமான திருவாபரண ஸமர்ப்பணங்களும் நடந்து வந்திருப்பதைப் போலவே திருமலை நாயகரும் நிறையச் செய்தார். நீலகண்ட தீக்ஷிதரின் மேற்பார்வையில் அப்போது 'புதுமண்டப' நிர்மாணம் நடந்து வந்தது. அதில் வைப்பதற்காக ஸுமந்திர மூர்த்தி ஆசாரி என்ற சில்பி, பத்னிகள் ஸமேதமாக நாயகருடைய சிலையையும் பண்ணினார். பட்டத்து ராணியின் சிற்பத்தைப் பண்ணும்போது வலது முழங்காலுக்கு மேலே ஒரு சில்லு தெறித்துப்போய் விட்டது. என்ன பண்ணினாலும் அந்த மூளி தெரியாமல் மறைக்க முடியாத தினுஸில் இது நடந்துவிட்டது. ரொம்பவும் அழகாக உருவான சிற்பத்தில் இப்படி ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று துக்கப்பட்டுக் கொண்டு ஆசாரி (நீலகண்ட) தீக்ஷிதரிடம் போய் அழுதார்.

தீக்ஷிதர் ஏதோ கொஞ்சம் தீர்க்கமாக யோசனை பண்ணினார். 'அப்பா அழாதே! பண்ணின சிலை தத்ரூபமாக இருக்க வேண்டுமென்றுதான் இம்மாதிரி சில்லு தெறித்துப் போகும்படி அம்பாள் பண்ணியிருக்கிறாள். அதனால் அது இருக்கிறபடியே இருக்கட்டும். அப்படியே மண்டபத்தில் வைத்துவிடலாம்' என்று சொல்லி விட்டார்.

ராணிக்கு அந்த இடத்தில் மச்சம் இருந்திருக்கிறது. தீக்ஷிதருக்கு இது ஸ்புரித்ததால்தான் – flash ஆனதால்தான் அப்படிச் சொன்னார். ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணப்படி உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு இம்மாதிரி மச்சம் இருக்க வேண்டும் 'என்பதன்படியே ராணிக்கும் இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்.

ஆசாரியும் அதேபோலச் சிலையை மண்டபத்தில் வைத்துவிட்டார். இப்போதும் ஏழு பத்தினிகளோடு இருக்கிற திருமலை நாயகர் சிலையில் பட்டமஹிஷியின் சிற்பத்தில் இந்த பின்னம் இருக்கிறது.

வேலைகளை மேற்பார்வையிட நாயகர் வந்தார். ராணியின்சிலையைப் பார்த்துவிட்டு ஆசாரியிடம், 'ஏன் இந்த

மூளியைச் சரி பண்ணாமலே வைத்திருக்கிறீர்?' என்று கேட்டார்.

'அந்த இடத்தில் அம்மாதிரி இருப்பதுதான் சரியென்று ஐயா தீக்ஷிதர் சொன்னதால்தான் அப்படியே விட்டுவிட்டேன்' என்று ஆசாரி சொன்னார்.

நீலகண்ட தீக்ஷிதரை 'ஐயா தீக்ஷிதர்' என்றே ஸகலரும் சொல்வார்கள். தஞ்சாவூரில் நாயக் ராஜாக்களுக்குப் பிரதம மந்திரியாயிருந்த கோவிந்த தீக்ஷிதருக்கு 'ஐயன்' என்கிற பெயர் வழங்கினதுபோல், மதுரையில் மந்திரியாக இருந்த நீலகண்ட தீக்ஷிதருக்கு 'ஐயா' என்ற பெயர் இருந்தது.

ராணிக்கு இப்படி மச்சம் இருப்பது தீக்ஷிதருக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று நாயக்கருக்கு ஸந்தேகம் வந்துவிட்டது. மஹா கோபமும் வந்துவிட்டது. உடனே அவரைக் கைது பண்ணி அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி அவருடைய கிருஹத்துக்கு ஸேவகர்களை அனுப்பினார்.

அப்போது தீக்ஷிதர் கிருஹத்தில் மீனாக்ஷியைத்தான் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். வேளை கெட்ட வேளையில் ராஜ ஸேவகர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்ற உடனேயே அவருக்கு அம்பாள் கிருபையில் என்ன காரணம் என்று புரிந்துவிட்டது.

தீபாராதனைக் கற்பூரத்தை, அப்படியே ஐஸை வைத்துக் கொள்கிற மாதிரித் தம் கண்களில் அழுத்திக் கொண்டு விட்டார்.

ஈச்வரானுக்ரஹத்தில் அப்பர் ஸ்வாமிகளுக்குச் சுண்ணாம்புக் காளவாயே 'மாசில் வீணையும் மாலை மதியமு'மாக இருந்தாற்போல, மீனாக்ஷியின் கருணா கடாக்ஷத்தால் தீஷிதருக்குக் கண்ணைச் சுட்டெரித்துக் கொண்டதும் ஜில்லென்றுதான் இருந்தது!

அப்படியே வாசலுக்கு வந்து, 'ராஜா எனக்கு என்ன தண்டனை தர வேண்டுமென்று நினைத்தாரோ அதை அவருக்குச் சிரமம் இல்லாமல் நானே பண்ணிக் கொண்டு விட்டேன் என்று சொல்லுங்கள்' என்று ஸேவகர்களிடம் சொன்னார்.

அவர்கள் அப்படியே போய்ச் சொன்னவுடன் நாயக்கர், 'இத்தனை பெரிய மஹானைத் தப்பாக நினைத்து அபசாரம் பண்ணிவிட்டோமே!' என்று ரொம்பவும் பச்சாத்தாபம் கொண்டார். மாணிக்கவாசகரைத் தண்டித்ததற்காக இதே மதுரையில் அரிமர்த்தன பாண்டியராஜா எத்தனை துக்கப்பட்டாரோ அத்தனை துக்கப்பட்டார் திருமலை நாயக்கர்.

உடனே தீக்ஷிதரின் வீட்டுக்கு ஓடோடி வந்தார். தாம் பண்ணின அபசாரத்துக்கு மன்னிப்பு வேண்டினார்.

உத்தம குணமுள்ள தீக்ஷிதர், 'நீ ஸந்தேஹப்பட்டது நியாயம் தானே? எவருக்கும் ஏற்படக்கூடிய ஸம்சயம்தானே இது?' என்று பெரும்போக்காகச் சொல்லி மன்னித்துவிட்டார்!

'என்னை நீங்கள் மன்னித்தது பெரிதில்லை. ஆனால் நீங்கள் இப்படிக் குருடராக இருக்குமளவும் என் மனஸ் எப்படி ஸமாதானப்படும்? அது என்னை உறுத்திக் கொண்டேதான் இருக்கும். எப்படியாவது நீங்கள் மறுபடியும் கண் பார்வை பெற்றால்தான் எனக்கு நிம்மதியாகும்' என்று நாயக்கர் ரொம்ப மன்றாடினார்.

அப்போதுதான் தீக்ஷிதர் இந்த 'ஆனந்த ஸாகர ஸ்தவ'த்தைப் பாட ஆரம்பித்தார். பரம துக்கமான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் லோக ஜனங்களின் ப்ரதிநிதியாகத் துக்கத்தோடு ப்ரலாபிக்கும்போதே உள்ளே அம்பாளுடைய அருள் என்கிற ஆனந்த ஸாகரத்தில் மிதந்துகொண்டு பாடினார். கர்மம், பக்தி, ஞானம் முதலான எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக 'அவள் விட்ட வழி' என்று பிரபத்தி (சரணாகதி) பண்ணுவதையே அதிலே விசேஷமாகச் சொல்லியிருக்கும். அம்பாளை எதிரே வைத்துக் கொண்டு பேசுகிற மாதிரி இருக்கும். திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம் போல ஓரிடத்தில், '*சரணம் ப்ரபத்யே மீநாக்ஷி விச்வ ஜநநீம்; ஜநநீம் மமைவ*' (ச்லோகம், 32) என்று வரும். 'ஸகல லோக மாதா எனக்கும் கூட மாதா' என்று வினயமாகச் சொல்கிறார். 'அவளே கதி என்று சரண் அடைகிறேன்' என்கிறார்.

நூறுக்கு மேல் ச்லோகமுள்ள இந்த ஸ்துதியில் முதல் பாதியில் இப்படி பிரபத்தி தர்மத்தை விளக்கிவிட்டு, 'ஸௌந்

தர்ய லஹரி'யில் முதல் பாதியில் சாக்த தத்வங்களைச் சொல்லி விட்டு இரண்டாம் பாதியில் தேவியைக் கேசாதிபாதம் வர்ணிக்கிற மாதிரி தீக்ஷிதரும், அம்பாளைப் பாதாதி கேசம் வர்ணிக்கிறார். இந்த வர்ணனை ஆரம்பத்தில்தான், 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் அதன் தலைப்பு வருகிறது போலவே, 'ஆனந்த ஸாகரம்' என்ற இந்தத் தலைப்பும் வருகிறது.

இதிலே ஓர் இடத்தில், *'த்ரஷ்டாஸ்மி கேந தத்ஹம் து விலோசநேந?'* '(உன் சரணங்களை எனக்குக் காட்டினாலும் கூட) அதை நான் எந்தக் கண் கொண்டு பார்ப்பேன்?' என்று வருகிறது (ச்லோகம் 61). மேலே சொன்ன விருத்தாந்தம் நிஜம் என்பதற்கு இது internal evidence (உட்சான்று).

இப்படிப் பாடி முடித்ததும் அம்பாள் அவருக்குப் பார் வையைக் கொடுத்துவிட்டாள். திருஷ்டி விசேஷத்தினாலேயே 'மீனாக்ஷி' என்று பெயர் பெற்றிருப்பவள், தீக்ஷிதருக்கு மீளவும் திருஷ்டியை அனுக்ரஹம் பண்ணிவிட்டாள்.

ஆனாலும் அதோடு ராஜ ஸேவகம் போதுமென்று அவர் ராஜினாமா பண்ணிவிட்டுத் தாம்ரபரணி தீரத்தில் பாலாமடைக்குப் போய்ச் சிறிது காலம் வாஸம் செய்துவிட்டு ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு ஸித்தியாகிவிட்டார். அதனால் அவ்வூருக்கு 'நீலகண்ட ஸமுத்ரம்' என்ற பெயர் ஏற் பட்டிருக்கிறது. அந்த நீலகண்டரே அனுபவித்த ஸமுத்ரம், ஸாகரம், ஆனந்த ஸாகரம் எதுவென்றால் மீனாக்ஷியின் அனுக்ரஹம்தான்.

இப்படி இருக்கிறது மீனாக்ஷியின் பெருமை. மிகவும் உயர்ந்தவர்களாக இருக்கிற குமர குருபரர், நீலகண்ட தீக்ஷிதர் ஆகியவர்களுக்கு மட்டுமில்லாமல், 'இந்த அம்பாளுக்கு என்ன சக்தி இருக்கிறது?' என்று கேலி பண்ணின ஒரு ★வெள்ளைக் கார கலெக்டருக்குக்கூடப் பரம கருணையோடு அனுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறாள். அந்தத் துரை படுத்துக் கொண்டிருந்த பங்களாவின் மீது இடிவிழ இருந்தபோது தூக்கத்திலிருந்த

★ ரோஸ் பீட்டர்.

வனை எழுப்பி வெளியேறும்படி எச்சரிக்கை பண்ணிக் காப் பாற்றியிருக்கிறாள். அப்புறம் அவன் பரம பக்தனாகி அம்பாளுக்குத் திருவாபரணம், stirrup என்பதான குதிரை மீது ஏற உதவும் அங்கவடி, பண்ணி அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறான்!

இப்படி ஆதியிலிருந்து இன்றுவரை 'மஹிமையோடு இருந்து கொண்டிருக்கிற மீனாக்ஷியை, கண்ணழகை வைத்தே பெயர் பெற்றிருப்பவளை, தேவி ஸ்தோத்திரங்களுக்குள் இரண்டு கண்கள் மாதிரி இருக்கும் ஸஹஸ்ர நாமத்திலும், ஸௌந்தர்ய லஹரியிலும் சொல்லவில்லை என்றால், குறை யாக, ஏமாற்றமாக இருக்கிறது.

ஆனால் நன்றாகக் கவனித்துப் பார்த்தால் குறை நிறையாகி றது. இரண்டிலுமே மீனாக்ஷியை நேராகச் சொல்லா விட்டா லும் ஸூசனையாகச் சொல்லித்தான் இருக்கிறது. உடைத்துச் சொல்லாமல் ஸூசனையாகச் சொன்னதாலேயே அவளுக்கு ஜாஸ்தி விசேஷம் என்று தோன்றுகிறது.

அது எப்படி?

எப்போதுமே ஸ்தூலத்தைவிட ஸூக்ஷ்மத்துக்குத் தானே மதிப்பு ஜாஸ்தி? அதனால் வெளிப்படையாகச் சொல்வதை விட மறைத்துச் சொல்லுவதில்தான் மஹிமை ஜாஸ்தி.

விலை உயர்ந்த ரத்தினம் இருந்தால் அதை எல்லார் கண்ணும் படும்படியாகப் போட்டு வைப்பார்களா? பெட்டிக் குள் வைத்து, அதை இன்னொரு பெட்டியில் போட்டு, வீட்டின் உள்ளறையில்தானே பத்திரப்படுத்தி வைப்பார்கள் அப்படித்தான் மீனாக்ஷியை ஸஹஸ்ர நாமத்திலும், ஸௌந் தர்ய லஹரியிலும் ரஹஸ்யமாகச் சொல்லியிருப்பதாலேயே அவளுக்கு விசேஷ மதிப்புக் கொடுத்ததாகிறது.

ரொம்பவும் பிரியமானவர்கள், ரொம்பவும் மரியாதைப் பட்டவர்கள் ஆகியோரின் பெயரைச் சொல்வதில்லை யல்லவா? இப்படித்தான் பாகவதத்தில்கூட ராதையின் பெயரைச் சொல்லாமலே ஓர் இடத்தில் மட்டும் ஸூசனை யாகக் கோடி காட்டியிருக்கிறது என்று சொல்வதுண்டு. ராதாகிருஷ்ண பக்திக்காரர்கள் கிருஷ்ணனைவிட ராதை ஒரு

படி உசத்தி என்பார்கள். கிருஷ்ணனே அவள் காலில் விழுந்து பிரணய கலஹத்தை (ஊடலை)த் தீர்த்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டுவார்கள். அத்தனை உசந்தவள் பேரை மண்டையிலடித்த மாதிரி சொல்லக் கூடாதென்றுதான் பாகவதத்தில் ஓரிடத்தில் மட்டும் மறைமுகமாகச் சொல்லி அதோடு விட்டிருக்கிறது என்கிறார்கள்.★

இம்மாதிரி மீனாக்ஷியை ஸஹஸ்ர நாமம், ஸௌந்தர்ய லஹரி இரண்டிலும் நேராகச் சொல்லாமல் மறைமுகமாகச் சொல்லியிருப்பதாலேயே அவளுக்கு ஏமாற்றம் கொடுப் பதாகத்தான் ஏற்படுகிறது.

சரி, 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாமம்' மீனாக்ஷியை எங்கே சொல்கிறது? என்ன சொல்கிறது?

ஆரம்பத்தில் அம்பாளை வர்ணித்துக் கொண்டு வரும் போது **வக்த்ர லக்ஷ்மீ பரீவாஹ சலன் மீநாபலோசநா** என்று ஒரு நாமாவைச் சொல்கிறது. 'வக்த்ர லக்ஷ்மீ' என்றால் (அம்பாளுடைய) முக காந்தி. அது ஒரு பெரிய பிரவாஹமாக இருக்கிறது. 'பரீவாஹம்' என்றால் பிரவாஹம். இப்படி முக தேஜஸ் பெருக் கெடுத்து ஓடுகிறது என்றால் நீர்ப் பெருக்கில் மீன் இருக்க வேண்டுமே! இந்த காந்தி ஸமுத்திரத்தில் எங்கே மீன்?

நீண்டு நீண்டு விளங்கும் அம்பாளுடைய நேத்திரம் இருக் கிறதே அதுதான் மீன். லோசனம் என்றால் கண். ('லோகனம்' என்றால் பார்ப்பது. பார்க்கப்படுவதால்தான் 'லோகம்' என்றே பேர். தமிழிலும் 'பார்' என்றால் நோக்குவது, உலகம் என்ற இரண்டு அர்த்தமும் ஏற்படுகிறது. இங்கிலீஷ் look (லுக்) என்பதும் 'லோக' ஸம்பந்தமுள்ளதுதான். மீன் மாதிரி வடிவத் தில் இருக்கிற லோசனம் – **மீநாப லோசனம்**. ரூபத்தில் மீன்

★ கோபியரோடு ஆடிக்களித்த கண்ணன் திடீரென மறைந்தபோது கோபிகள் அவனைத் தேடிச் செல்கையில் அவன் ஒரே ஒரு கோபிகையை மட்டும் உடன் அழைத்துச் சென்றதற்கான தடயத்தைக் காண்கிறார்கள். இவளே ராதை. ஆயினும் நேராகப் பெயர் சொல்லாமல் அவர்கள் 'இவளால் கண்ணன் விசேஷமாக ஆராதிக்கப்படுகிறான்' (அநயா (ஆ)ராதிதோ நூநம்) என்னும்போதே, ராதா நாமத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தி விடுகிறார்கள். *(10.30.28)*.

மாதிரி இருப்பது மட்டுமின்றி, பிரவாஹத்தில் மீன் இருக்க வேண்டும் என்ற நியாயத்தின் படியும் ஸௌந்தர்யப் பிரவாஹ மான அம்பாள் இப்படிப்பட்ட கண்ணை உடையவளாயிருக் கிறாள். 'மீனாக்ஷி' என்று அப்பட்டமாகச் சொல்லாமல் 'மீநாப லோச நா' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆகக்கூடி ஒரு குறை தீர்ந்தது.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் என்ன வருகிறது? அதில் அம்பா ளின் கண்களை வர்ணிக்கும் அனேக ச்லோகங்களில் ஒன்றில் (56) முதலிரண்டு வரிகள்.

தவாபர்ணே கர்ணே ஜபநயன பைசுன்ய சகிதா:
நிலீயந்தே தோயே நியதம் அநிமேஷா சபரிகா:

அபர்ணே–அபர்ணா என்ற பெயருடைய அம்பிகையே! *தவ*–உன், *கர்ணே*–காதில் (காதிடம்); *ஜபநயன*–பேசுவது போன்ற கண்கள்; *பைசுன்ய சகிதா:*– (தங்களைப் பற்றிக்) கோள் சொல்கின்றன என்று பயமடைந்தவையான; *சபரிகா:*– பெண் மீன்கள்; *அநிமேஷா:*–கண் மூடாதவையாக; *தோயே*– ஆற்றுக்குள்; *நிலீயந்தே*–முழுகி விடுகின்றன (என்பது), *நியதம்*–நிச்சயம்.

மீன் ஏன் எப்போதும் ஆற்றின் மேல் மட்டத்தில் நீந்தாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே நீந்திக் கொண்டிருக்கிறது? இதற்கு இங்கே ஆசார்யாள் ஒரு காரணம் கற்பிக்கிறார். காதளவோடும் அம்பாளின் கண்களை மீன்கள் பார்த்தன. லோகத்தில் ஒரு புல் – பூண்டு புழு – பூச்சிகூட விட்டுப் போகாமல் ஜகன்மாதா விழிகளை ஸகல திக்குகளிலும் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது ஒவ்வொரு சமயம் அவை கண்கோடிக்கு வரும் போது காதைத் தொட்டுவிடும் போலிருக்கிறது. அப்போது அவை காதிடம் ரஹஸ்யம் பேசுகிற மாதிரி மீன்களுக்குத் தோன்றுகிறது. என்ன ரஹஸ்யம்? உருவத்தில் இந்த மீன்கள் அந்தக் கண் மாதிரிதான் இருக்கின்றன. ஸமஸ்த லோகானுக் ரஹத்துக்காக, எந்த ஜீவனும் விட்டுப் போய்விடக் கூடாது என்று, அந்தக் கண்கள் ஓயாமல் சஞ்சரிப்பதைப் பார்த்துக் 'காப்பி' அடிக்கிறது போலத்தான் இந்த மீன்களும் ஓயாமல்

ஒழியாமல் சஞ்சரித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இதனால் தான் மீன்களுக்கு பயம் வந்து விடுகிறது. அம்பாளுடைய கண்கள் அவளுடைய காதிடம், 'மீன்கள் என்னோடு போட்டி போடுகின்றன' என்று ரஹஸ்யமாகக் கோள் சொல்கின்ற னவோ என்று பயம்! கண்களுடைய பெடிஷனைக் கேட்டு மஹா பராசக்தியானவள் இந்த அல்ப ஜந்துவான மீன்கள் மேல் ஆக்ஷன் எடுக்க வந்துவிட்டால்? இந்தப் பயத்தினால் தான் நீர் மட்டத்தின் மேல் பரப்பில் நீந்தாமல் அவை உள்ளுக் குள் மறைவாக முழுகிவிடுகின்றன!

தோற்றுப்போன துரியோதனன் மடுவுக்குள் போய் ஒளிந்து கொண்ட மாதிரி, அம்பாளின் கண்ணழகுக்குத் தோற்றுப் போன மீன்கள் ஜலத்தின் உள் மட்டத்துக்குப் போய்விடுகின்றன!

'சபரிகா!' என்றால் பெண் மீன்கள் என்று அர்த்தம். 'பைசுன்ய' என்றால் கோள் சொல்லுவது; 'கோள் மூட்டுவது' என்கிறோமே அது! 'சகிதா' என்றால் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறவை என்று அர்த்தம். 'பைசுன்ய' என்பதற்கு அஸூயை என்று பொருள் கொண்டால், காதளவோடும் கண் களைப் பார்த்து மீன்களே அஸூயை, பயம் இரண்டும் அடைந்தன என்றாகும். அம்பாளின் கண்ணோடு யுத்தம் செய்தால் வடிவழகு, சஞ்சரிக்கும் ஸாமர்த்தியம் இரண்டிலுமே தோற்றுப் போய் விடுவோம் என்றே மத்ஸ்யங்கள் ஜலத்துக் குள் அஜ்ஞாத வாஸம் ஆகிவிடுகின்றன. மதுரையில் மீனாக்ஷி ஆலயப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் மீனே இருப்பதில்லை. காரணம் அவளுடைய கண்ணழகில் வெட்கி அது அங்கே தலைகாட்டுவதே இல்லை' என்று ஒரு வழக்கு ஏற்பட்டிருக் கிறது.

அம்பிகையின் நேத்ரங்களுக்கு மத்ஸ்யத்தை ஒப்புவமை சொல்லி, அது ஒளிந்து கொண்டதாகவும் கூறுகிற 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ச்லோகத்தில் ஆசார்யாள் மீனாக்ஷியைத்தான் ஒளித்து ஸூசனையாகக் குறிப்பிடுகின்றார்!

இரண்டாவது குறையும் தீர்ந்தது. மீனாக்ஷி என்ற அவஸரத்தை பரமோத்தமமான இரண்டு தேவீ ஸ்தோத்ரங்

களும் அறிவிக்கின்றன என்று ஆகிவிட்டது.

ரூபம், சாஞ்சல்யம் (சஞ்சல ஸ்வபாவம்) இவற்றில் கண்ணுக்கும் மீனுக்கும் ஒற்றுமை இருப்பது மட்டுமின்றி அம்பாளின் கண்ணை மீனாகச் சொல்வதில் ஒரு தத்வ விசேஷமும் இருக்கிறது.

ஆடு, மாடு, மனிதர்கள் முதலிய இனங்கள் குட்டிகளை, குழந்தைகளைப் பாலூட்டி வளர்க்கின்றன. Mammal என்று இவற்றைச் சொல்கிறார்கள். பக்ஷிகள் குஞ்சுக்குப் பால் கொடுப்பதில்லை. 'மம்மல்' மாதிரியில்லாமல் இவை முட்டையிட்டு, அடைகாத்து, குஞ்சு பொரிக்கின்றன. அப்புறம் பால் கொடுக்காமல் புழு - பூச்சிகளைக் கொண்டு வந்து ஊட்டி வளர்க்கின்றன. மீன் என்ன பண்ணுகிறது? முட்டைதான் போடுகிறது. ஆனால் அடைகாக்கிறதில்லை. அப்புறம் குஞ்சுக்குப் பால் கொடுப்பதில்லை; வேறு ஆஹாராதிகளைக் கொண்டு வந்து ஊட்டுகிறதுமில்லை. பின்னே என்ன பண்ணுகிறது என்றால்: இதைப் பற்றி Zoology (பிராணி இயல்), Biology (உயிரியல்)-க்காரர்கள் என்ன சொல்லுவார்களோ சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். நீண்ட கால பொது நம்பிக்கைப்படி, கவி மரபுப்படி (poetic tradition படி)-தாய் மீன் தன் கண்ணால் முட்டையைப் பார்த்துப் பார்த்தே குஞ்சு பொரித்துவிடும். அப்புறமும் தன் கண் பார்வையாலேயே அதற்குப் பசியாற்றிப் போஷித்து விடும். தாய் மீனானது இப்படித் திருஷ்டியாலேயே சிசு ரக்ஷணை பண்ணி விடுகிறது என்பது ஐதிஹ்யம் (ஐதீகம்).

ரூபத்தில் மட்டுமில்லாமல், திருஷ்டி மாத்திரத்தால் குழந்தைகளை ரக்ஷிக்கிற குணத்தாலும் அம்பாளின் நேத்திரம் மீனாக இருக்கிறது. அம்பாளின் குழந்தைகள் யார்? எல்லாருந்தான்; எல்லாமுந்தான். ஈச்வரனைக்கூட அவள் குழந்தைதான் என்று ஒரு பாவத்தில், தத்வார்த்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. புல் பூண்டிலிருந்து ஆரம்பித்து பிரம்மாதிகள்வரை எல்லாரை தன் கடாக்ஷ அம்ருதத்தால் நனைத்து நனைத்தே உய்விக்கிற பரம கருணையுள்ள லோக ஜனனிதான் மீனாக்ஷி. மீன் போல் ரூபமுள்ள அவளுடைய கண்ணின் திருஷ்டி பட்ட மாத்திரத்தில், மீன் குஞ்சுக்குத் தாயாரின் திருஷ்டியாலேயே வயிறு நிறைந்துவிடுகிற மாதிரி, நம் மனஸ் நிறைந்து விடுகிறது.

அவளுடைய கடாக்ஷமே ஞானப் பாலாக உயிரை, அறிவை வளர்த்து உய்வித்துவிடுகிறது.

'அநிமேஷா:'–'கண்ணைக் கொட்டாமல்' என்று 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ச்லோகத்தில் மீனைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. (கண் கொட்டுகிற நாழிதான் நிமிஷம் என்பது. அதுதான் மதுரை மருதையாகிறது போல் 'மினிட் ஆயிற்று'.) மீன் தூங்குவதில்லை என்று traditional belief (மரபு வழி நம்பிக்கை). அதற்கே ஆசார்யாள், கண்களின் கோள் பெட்டிஷனைக் கேட்டு அம்பாள் எங்கே தன்னோடு சண்டை போட ஜலத்தின் அடிமட்டத்திற்கும் வந்துவிடுவாளோ என்று தான் அங்கேயும் மீன் கண் கொட்டாமலே alert-ஆக (உஷாராக) இருந்து கொண்டிருக்கிறதென்று காரணம் கற்பிக்கிறார். மீனாக்ஷியும் கண்ணைக் கொட்டுவதில்லை. கொட்டினால் அந்த fraction of a second-ல் (விநாடித் துளியில்) தன் கடாக்ஷாம்ருதம் குழந்தைகளுக்கு இல்லாமல் போய் விடுமோ என்பதால் எப்போதும் விழிப்போடு லோகத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

மீனாக்ஷிக்கும் மீனுக்கும் இன்னொரு ஸம்பந்தம். வைகைக்குப் பூர்வத்தில் க்ருதமாலா என்று ஸம்ஸ்க்ருதப் பேர் இருந்திருக்கிறது, இங்கே இருந்த வைவஸ்வத மனுவுக்காகத்தான் பகவான் மத்ஸ்யாவதாரம் பண்ணியிருக்கிறார். இதைச் சொல்லி நீலகண்டதீக்ஷிதர் 'சிவலீலார்ணவ'த்தில் வேடிக்கை பண்ணியிருக்கிறார். 'மஹா விஷ்ணு மீனாய் அவதரித்துத் தேடித் தேடிப் பாடுபட்டார். மீனாக்ஷியான உன் சரணாரவிந்தத்தையே அந்த வேதமே தேடிக் கொண்டிருக்கிறது' என்கிறார்!

ஆவிஷ்ய கிந்நம் நிகமாந் அசேஷாந்
அமீ ந மீநம் ப்ரதமம் ஸ்மராம: ।
ஆவிஷ்யமானம் நிகமை ரசேஷை:
அம்ப ஸ்நுமஸ்தே வயமாக்ஷி மீநம் ॥

மதுரையிலே வேதம் நிரம்பியிருக்கிறது. 'சேரர் தலைநகரான வஞ்சியில் உள்ளவர்களும், சோழர் தலைநகரான உறையூ

ரில் உள்ளவர்களும் கோழி கூவி எழுந்திருப்பார்களென்றால், பாண்டியர் தலைநகரான மதுரையிலுள்ள நாங்கள் வேத ஒலி கேட்டே விழிப்போம்' என்று 'பரிபாடலி'ல் இருக்கிறது.

நான் மறைக் கேள்வி நவில்குரல் எடுப்ப
ஏம மின்றுயில் எழுதல் அல்லதை
வாழிய வஞ்சியும் கோழியும் போலக்
கோழியின் எழாதெம் பேரூர் துயிலே.

அம்பாள் இங்கே பெரிய கோபுரம் கட்டிக்கொண்டிருக்கி றாள். கோபுரம் என்பதென்ன? ஸனாதன தர்ம விருக்ஷத்தின் பழம். அதற்கு வேர் எது? வேதம்தான். இத்தனை உயர கோபுரப் பழமென்றால் அதற்கேற்ப அத்தனை ஆழ வேத வேரும் போயிருக்கிறது மதுரையில் - அம்பாள் அங்கே வேத ஸ்வரூபிணியாக ஜ்வலிக்கிறாள்! நாத ஸ்வரூபிணியாக, ஸங்கீத ஸ்வரூபிணியாக இருப்பதோடு.

மீனாக்ஷியின் அம்ருத கடாக்ஷம் படுகிற இடமெல்லாம் மதுரமாகிறது. மதுரத்துக்கு, இனிமைச்சுவைக்கு, பெயர் போனது அம்ருதம்தானே? ஜீவஜந்துக்கள் மதுரம் ஆவது என்றால் என்ன? அன்புமயமாவது என்றுதான் அர்த்தம். பரிபூர்ணத்வம் அடைவதே ஜீவனுக்கு மதுரம். கட்டைக் கசங்காய் கடைசியில் பக்குவமாகிறபோது கனிந்து மதுரமா வதுபோல், அனேக துர்குணங்கள் கொண்ட நாம் கனிந்து மாறிக் கொண்ட போய்ப் பக்குவமாகிப் பெறுகிற பூர்ண நிலைதான் நமக்கு மதுரம். அப்படிப்பட்ட பூர்ணத்வ மதுரத்தை நமக்குத் தருவது மீனாம்பிகையின் கடைக்கண். லோகத்தில் இருக்கிறபோதே நிறைவைத் தந்து, அப்புறம் இந்த லோகம், ஸம்ஸார பாசம் இல்லாமல் மோக்ஷானந்தம் தருகிறது.

முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதருக்கு அப்பேர்ப்பட்ட அனுக்ரஹத்தை மீனாம்பிகை செய்தாள். தீபாவளி அமாவாஸ்யை அன்று அம்பாளுக்குப் பூஜை பண்ணிவிட்டு '**மீனாக்ஷி**' என்று அவர் மனமுருகிப் பாடிக்கொண்டே போனார். பச்சைப் பசேல் என்று பரம குளிர்ச்சியாகப் பிரகாசிக்கிற அம்பாளின் ஸ்வரூபத்தை '**மரகதச் சாயே**' என்று சொல்லி, '**மீனலோசனீ**,

பாசமோசனி' என்ற வார்த்தைகளை அவர் கானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறபோதே அவருடைய ஸம்ஸார பாசத்தை அம்பாள் நீக்கித் தன் பாதாரவிந்தத்தில் சாச்வதமாகச் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டாள். ஸங்கீதத்துக்கே அதிதேவதை யாக இருக்கப்பட்ட மீனாக்ஷி தீக்ஷிதரின் நாதோபாஸனைக்குப் பலன் தந்துவிட்டாள்!

இப்படி ஜீவனுக்குப் பூர்ணத்வம் என்ற மதுரத்தைத் தரும் மீனாக்ஷியின் மதுரகடாக்ஷம் விசேஷமாகப் பரவியிருப் பதால்தான் அவளுடைய க்ஷேத்ரத்துக்கே மதுரை என்று பெயர் இருக்கிறது. அம்பாளின் கடைக்கண் அமுது அலை அலையாகப் பரவியிருப்பதால் அது மதுரையாகிறது. அலையடித்துப் பரவுகிறதென்றால் அப்போது அவளுடைய கடாக்ஷத்தை அனுக்ரஹ ஸமுத்ரம் என்று சொல்ல வேண்டும். முதலில், ஸமுத்ரத்தில் மீன் இருக்கிற மாதிரி அம்பிகையின் முக காந்திக் கடலில் கண் மீன்கள் துள்ளுகின்றன என்று பார்த் தோம். இப்போது பார்த்தால் முக லாவண்ய ஸமுத்ரத்துக்குள் இருக்கிற இந்த நேத்திர மீனுக்குள்ளும் ஒரு ஸமுத்ரம் – அருட் கடல் – இருக்கிறதென்று தெரிகிறது!

அவள் எங்கேயோ இருக்கிறாள், கடாக்ஷம் மட்டும் நம் மேலே படுகிறது என்று இல்லை. தாய் தன் மடியில் குழந்தையை அன்பாகப் போட்டுத் தாலாட்டிக் கொண்டிருப் பதுபோல அவளுடைய கடாக்ஷத்திலேயே அவளுடைய மடியில் கிடப்பதான ஆறுதலும், அவளுடைய வாத்ஸல்யம் நிறைந்த வாக் அமுதத்தை கேட்பதான தாபசாந்தியும், குழந்தைகளான நம் இத்தனை பேருக்கும் கிடைக்கிறது. மீனின் கடாக்ஷமே மீன் முட்டைக்குத் தன்னை அடைகாக்கிற அணைப்பு ஸ்பரிசமாகவும், தாயார் ஊட்டும் க்ஷீரமாகவும் இருக்கிற மாதிரி மீனாக்ஷியின் கடாக்ஷமே நம்மை அணைத்து ரக்ஷித்து ஞானப்பால் ஊட்டிவிடுகிறது. அவள் ஒரு மூர்த்தி யாக நிற்க, அவளுக்குக்கிட்டே ஸ்தூலமாக இருக்கும் மதுரை வாஸிகள் பாக்யசாலிகள்!

என்னைத் 'தர்சனம்' என்று எதுவோ ஒன்று பண்ணுவதற் காக மீனாக்ஷி நகரவாசிகளான நீங்கள் இவ்வளவு பேர் வந்து சந்தோஷப்படுகிறீர்களென்றால், அவளுக்குக் கிட்டவே

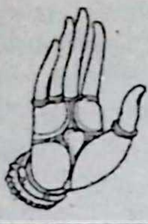
வாழ்கிற உங்கள் இத்தனை பேரையும் தர்சனம் பண்ணுவது எனக்கும் ஆனந்தமாக இருக்கிறது★. இப்படி நாம் பரஸ்பரம் மனம் கனிந்து பிரீதியோடு இருப்பது ஸாக்ஷாத் மீனாம்பிகை வர்ஷிக்கும் பேரானந்தத்தில் ஒரு துளிதான். இது லோகம் முழுக்க, எல்லையில்லாத அவளுடைய மாத்ருவத்தில் அடக்கியுள்ள அத்தனை உயிர்களுக்கும் பரவி, லோகம் முழுவதும் அவளுடைய கடாக்ஷாம்ருதம் பூர்ணமாகப் பொழிந்து, அதனால் எங்கேயும் பேரானந்தம் நிரம்பியிருக்கும் படியாக அவளுடைய சரணாரவிந்தங்களிலேயே பிரார்த் தனை செய்வோம்.

மதுராபுரி நாயிகே நமஸ்தே
மதுராலாப சுகாபிராம ஹஸ்தே ।
மலயத்வஜ பாண்ட்ய-ராஜகந்யே
மயி மீநாக்ஷி க்ருபாம் விதேஹி தந்யே ॥

(மதுராபுரிக்கு நாயகியே! மதுரமாகக் கூவும் கிளியை ஏந்திய எழிலுற்ற கரத்தை உடையவளே! மலயத்வஜ பாண்டிய மன்னன் மகளே! ஸகல ஐச்வர்யமும் நிறைந்தவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். எனக்கு உன் க்ருபையை அருளுவாய்!)

மீனாக்ஷியின் புகழை இப்படிப் பாடிப் பாடியே, லோகம் முழுவதும் அவள் குழந்தைகள் என்பதில் ஒரு பேதம், ஒரு த்வேஷம் இல்லாமல், அத்தனை பேரும் சிந்தனை யிலும் செயலிலும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்க்கையை ஆனந்த மாக நடத்துவோம்.

★ *1961* ஏப்ரலில் மதுரை விஜயத்தின்போது அந்த நகரவாஸிகளைப் பற்றி அருளிய வாசகம்.

ஸீதாராமருக்கும் பக்கபலம்

பலமில்லாதவருக்கு பலம் ஸ்ரீராமசந்த்ரமூர்த்திதான்: '*நிர்பல் கே பல் ராம்*'. ஆபத்து வந்து சாய்கிற ஸமயத்தில் யார் வந்து தாங்கிக் கொண்டு பலம் தர முடியும்? ராமன்தான்! '*ஆபதாம் அபஹர்த்தாரம்*' ★ என்கிறோம். '*அக்ரத ப்ருஷ்ட தச்சைவ பார்ச்வ தச்ச மஹா பலௌ*'• – அதாவது நமக்கு முன்னேயும் பின்னேயும் இரண்டு பக்கங்களிலும் நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஸதாவும் நம்மை ரக்ஷிக்கிற மஹாபலவான் யார்? அந்த ராமன்தான். நமக்குத் துளி ஆபத்து வருகிறதென்றாலும், அம்பை விடுவதற்கு ஸித்தமாகக் கோதண்டத்தின் நாண்கயிற்றைக் காதுவரை இழுத்தபடி நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிறான். அவனை விட்டு விலகாத லக்ஷ்மணனும் அவனோடேயே இருந்து கொண்டிருப்பான். '*ஆகர்ண பூர்ண தந்வாநௌ ரக்ஷேதாம் ராம லக்ஷ்மணௌ*,● ஆனால் இப்படிப்பட்ட புருஷ ச்ரேஷ்டர், வீரராகவன், விஜயராகவன் என்றே பேர் பெற்ற மஹா வீரர் ஆஞ்ஜநேயரைத் தமக்குப் பக்கபலமாகக் கொண்டதால்தான் அவதார கார்யத்தைப் பண்ண முடிந்ததாகக் காட்டியிருக்கிறார்!

மனுஷ வேஷம் ப்ரமாதமாய்ப் போட்டவர் அவர். ஸீதையை ராவணன் கொண்டு போய் எங்கே வைத்திருக்கிறான் என்று தெரியாத மாதிரியே நடித்தார். சொல்லி முடியாத துக்கப்பட்டார். அப்போது அவள் இருக்கிற இடத்தைக் கண்டு பிடித்துச் சொல்லி அவருக்கு உத்ஸாஹமும், தெம்பும், பலமும் தந்தது யார் என்றால் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிதான்.

ஸீதையைப் பிரிந்து இவர் பட்ட துக்கத்தைவிட இவரைப் பிரிந்து ஸீதை பட்ட துக்கம் கோடி மடங்கு. பிரிய பத்னி

★ • ● : '*த்வாதச நாம பஞ்ஜரம்*' உத்தரபாகம்.

பக்கத்தில் இல்லையே, தன்னைப் பிரிந்து அவள் கஷ்டப் படுவாளே என்ற கஷ்டம் மட்டும்தான் ராமருக்கு. ஆனால் அவளுக்கோ இதோடு ராக்ஷஸ ராஜ்யத்தில் மஹா காமுகனால் சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதான மஹா கஷ்டமும் சேர்ந்திருந் தது. 'அபலா' என்றே ஸ்திரீக்குப் பெயர். ஸாக்ஷாத் ஜகன் மாதாவான மஹாலக்ஷ்மி ஸீதையாக வந்து அபலையிலும் அபலையாக அசோகவனத்தில் படாத கஷ்டப்பட்டு, அந்தக் கஷ்டத்துக்கு முடிவு ப்ராணனை விடுவதுதான் என்று சுருக்குப் போட்டுகொள்ள இருந்தபோது அவளுக்கு உத்ஸாஹத்தை, தெம்பை, பலத்தைத் தந்தது – ஆஞ்ஜநேயர்தான்!

அவர் செய்த அரும் செயல்கள் ஒன்றில்லை, இரண்டில்லை. ஆனால் இதற்கெல்லாம் சிகரமாக எதைச் சொல்லலாமென் றால் இந்த லோகம் முழுவதற்கும் ஸ்ரீயைக் கொடுத்து ஸௌபாக்கியத்தைக் கொடுத்து அனுக்கிரஹிக்கும் தாயார் மனம் குலைந்து மட்கிக் கிடந்தபோது ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி, காய்ந்த பயிருக்கு மழையாகப் போய் அவளுக்கு உயிரும் உத்ஸாஹமும் தந்தாரே அதுதான். 'ஜானகீ சோக நாசநம்' – என்று இதைத்தான் சிறப்பித்துச் சொல்கிறோம்.

அஞ்ஜநாநந்தனம் வீரம் ஜானகி சோக நாசநம் ।

அஞ்ஜனை என்று யாரோ ஒரு வானர ஸ்திரீக்குப் புத்ரராய் அவதாரம் பண்ணி அவளுக்கு ஆனந்தம் கொடுத்தார். இது பெரிதில்லை எந்தப் பிள்ளை, அவன் என்ன துஷ்டத்தனம் செய்பவனாயிருந்தாலும், அம்மாவுக்கு மாத்திரம் ஆனந்தம் தருகிறவனாகத்தான் தோன்றுவான். அதனால்தான் பிள்ளையை 'நந்தனன்' என்பது. தசரத நந்தனன், தேவகி நந்தனன் மாதிரி அஞ்ஜநா நந்தனன். இது பெரிசில்லை. அந்த அம்மாவுக்கு மாத்திரமில்லாமல் லோகஜனனிக்கு, லோக முள்ளளவும் வரப்போகிற அத்தனை அம்மாக்களுக்கும் ஐடியலாக இருக்கும் ஸீதம்மாவுக்கு மகத்தான சோகம் ஏற்பட்டபோது அதைப் போக்கினாரே, அதற்குத்தான் நாம் அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கணும்!

ஸீதைக்குள் சோகாக்னி ஜ்வாலை விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவளுடைய ஜீவனை வற்றப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

ராவணன் ஹனுமார் வாலில் நெருப்பு வைத்ததாகச் சொல்கிறார்களே, உண்மையில் அந்த நெருப்பாலா அவர் லங்கா தஹனம் செய்தார்? இல்லவே இல்லை. அந்த நெருப்புக்குள்ளேயே இன்னொரு நெருப்பை அவர் சேர்த்துக் கொண்டு இதனால்தான் ஊரை எரித்தார். ஸீதையின் சோகாக்னிதான் அது.

ய:சோக வந்ஹிம் ஜநகாத்மஜாயா:
ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்.★

'ஜநகாதமஜா' என்றால் ஜானகி. 'சோக வந்ஹி' என்றால் துயரமாகிற அக்னி. அவள் இருந்தது அசோகவனம். அவளுக்குள் இருந்தது சோக வந்ஹி! 'தேநைவ' – 'அதனாலேயே', இந்த சோகாக்னியாலேயே; 'லங்காம் ததாஹ' – லங்கையை எரித்தார்.

'ஆஞ்ஜநேயருக்கு வாலில் நெருப்பை வைத்தும் கொஞ்சங் கூட அவரை அது சுடவில்லை. ஸீதையின் அனுக்ரஹத்தால் அப்படியிருந்தது' என்று மாத்திரம் நமக்குத் தெரியும்; ஆனால் ஊரையெல்லாம் எரிக்கிற பெரிய சக்தி அதற்கு வந்ததே அவளுடைய சோகத்தை ராவணன் நெருப்பு என்ற ரூபத்தில் வைத்ததால்தான்! ஆஞ்ஜநேயர் வாலில் நெருப்பு வைக்கணும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு ஏன் வந்தது? அவனுக்கு அந்த எண்ணம் வருகிற ஸமயத்தில் சீதை அதற்கு மேலும் சோகாக்னியில் வாடினால் ப்ரபஞ்சமே தாங்காது என்ற கட்டம் வந்தது. அது எப்படியாவது வெளியே வந்து செலவாகும்படிச் செய்ய வேண்டும். அதை யாராவது தாங்கிக் கொண்டு வெளியிலே விட்டுவிட வேண்டும். யாரால் தாங்க முடியும்? ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைத் தவிர யாராலும் முடியாது. இதனால்தான் அவரைத் தண்டிக்கணும் என்று ராவணனுக்குத் தோன்றினபோது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் 'வாலில் நெருப்பு வைத்தாலென்ன?' என்று தோன்றிற்று. இப்படி ஆஞ்ஜநேயர் ஜநகாத்மஜாவின் சோக வந்ஹியை வாங்கிக் கொண்டே லங்கையை அதனால் தஹனம் செய்தார். அது ஸாதுக்களை; ஸஜ்ஜனங்களைக் கஷ்டப்படுத்தாமல் துஷ்டர்களை மட்டும் தண்டிக்கும்படிச் செய்தார்.

★ 'உல்லங்க்யஸிந்தோ: ஸலிலம்' எனும் ஹனுமார் குறித்த ச்லோகம்

அந்த அக்னி அவளுடைய சோகமாயிருந்ததால்தான் அவளுடைய பதிக்குப் பரம ப்ரியராக, பக்கபலமாக இருந்தவரைச் சுடாமல் அவருக்கு மாத்திரம் ஜில்லென்று இருந்தது.

ராமருக்கு ஆஞ்ஜநேயர் செய்த மஹா உபகாரம் ஸீதை இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்துச் சொன்னது. ஸீதைக்கு அவர் செய்த மஹா உபகாரம் ராமர் எப்படியும் வந்து அவளை மீட்டுக்கொண்டு போவார் என்று அவள் உயிரைவிட இருந்த ஸமயத்தில் சொன்னது. இவ்வாறு இரண்டு பேரும் பலமே போனாற்போல இருந்தபோது பலம் தந்திருக்கிறார்!

ஆனால் இந்த இரண்டையும் அவர் எதைக் கொண்டு, எதன் பலத்தில், பண்ணினார்?

ராமநாம பலத்தினால்தான் பண்ணினார்!

அவர் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டிப் போனதால்தான் ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.

எப்படித் தாண்டினார்?

'ராம ராம' என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த நாமத்தின் சக்தியில்தான் தாண்டினார்.

ஸீதை ப்ராணனை விட இருந்தபொழுது அவளை எப்படிக் காப்பாற்றினார்? 'அம்மா தாயே, உயிரை விடாதே!' என்று காலில் விழுந்தால்கூட அவளைத் தடுத்திருக்க முடியாதே! 'இதுவும் ராக்ஷஸ மாயை; ராவணன் செய்கிற சூது' என்றுதானே நினைத்திருப்பாள்? மாரீஸ மான் அனுபவத்துக்கு அப்புறம் அவளுக்கு எல்லாமே ராக்ஷஸ மாயையாய்த்தான் தெரிந்தது. அவளுக்கு அப்படித் தெரிந்தது என்பது ஆஞ்ஜநேயருக்கும் தெரிந்தது. (பரம சுத்த ப்ரம்மசர்யத்தால் ஸ்படிகம் மாதிரியாக ஆன அவருடைய மனஸில் யார் நினைப்பதும் பளிச்சென்று தெரிந்துவிடும்.) ஸீதை ப்ராணஹானி செய்து கொள்ள இருந்த கட்டத்தில் என்ன செய்தார்? 'ராம -ராம' என்று நாமாவைத்தான் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ராமாயணக் கதையை மெதுவாக ஆரம்பித்தார். 'ராம' என்றால், அதுவும் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் வாயால் சொன்னால், எந்த மாயையும் ஓடி விடாதா? அவளுடைய சோக வந்ஹியை நாமாம்

ருதத்தைத் தெளித்துக் கொஞ்சம் சமனம் செய்தார். இப்படி அம்ருதத்தைத் தந்தவருக்கு அக்னியே ஜில்லென்றிருக்க அவள் அனுக்ரஹித்தாள்!

ஆஞ்ஜநேயரால்தான் தாங்கள் காப்பாற்றப்பட்டதுபோல் ராமரும் ஸீதையும் சொல்லிக் கொண்டார்கள். ஸீதையின் ப்ராணனை ரக்ஷித்துக் கொடுத்தது, ஸீதைக்கும் மேல் தமக்குப் பிரியமான லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சையாய் விழுந்தபோது ஸஞ்ஜீவி கொண்டுவந்து அவனை எழுப்பினது முதலானவற்றுக்காகத் தாம் ஆஞ்ஜநேயருக்குத் தீர்க்க முடியாத நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதாகவே ராமர் எப்போதும் சொல்வார். 'ஆஞ்ஜ நேயருக்கு எப்படி என்ன ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவோம், பண்ணுவோம்?' என்றே ஸீதைக்கும் ஸதா இருந்தது.

இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து என்ன பண்ணினார்களென் றால்;

அயோத்தியிலே கோலாஹலமாகப் பட்டாபிஷேகம் ஆன வுடன், ராமர் பல பேருக்குப் பல பரிசு தரும்போது ஒரு முக்தாஹாரத்தை ஸீதைக்குப் போட்டார். அவள் அதைக் கழற்றிக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, சுற்றியிருந்த அத்தனை பரிவாரங்களையும் பார்த்துவிட்டு ராமனையும் அர்த்த புஷ்டி யோடு பார்த்தாள். இரண்டு பேரும் பரிபூர்ண ஐகமத்யம் (ஒரே சித்தம்) கொண்ட தம்பதி. அதனால் அவர்கள் மன ஸுக்கு மாத்திரம் தெரிகிற மாதிரி ஆஞ்ஜநேயரை அந்தப் பெரிய ஸதஸிலே கொண்டாடுவதற்கு ஒரு (ப்ளான்) போட்டுக் கொண்டார்கள்.

ஸீதை ராமரைப் பார்த்த பார்வையாலேயே முக்தா ஹாரத்தை அந்தப் பரிவாரத்திலே யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்பதற்கு அவருடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்டுவிட்டாள். உடனே ராமர், 'பராக்ரமம், புத்தி, பணிவு எல்லாம் எவனுக் குப் பூர்ணமாக இருக்கிறதோ, அவனுக்கே கொடு' என்றார்.

பாராட்டிதழ் ('ஸைடேஷன்') படித்தவுடன் 'அவார்ட்' கொடுக்கிற மாதிரி, பேரைச் சொல்லாமலே ராமர் இப்படிச் சொன்னவுடன் ஸீதை மாலையை ஆஞ்ஜநேயருக்குக்

கொடுத்து விட்டாள்!

'ஹனுமானுக்குக் கொடு' என்று ராமர் நேராகச் சொல்ல வில்லை. அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் 'அவருக்கு மட்டுமென்ன ஸ்பெஷல் அவார்ட்?' என்று மற்றவர்களுக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் இன்னார் என்று பெர்ஸனலாகப் போகாமல், ஆப்ஜெக்டிவ் ஆகப் பல உசந்த யோக்யதாம்சங்களைச் சொல்லி, அவற்றை உடையவனுக்கு அவார்ட் கொடுத்தால் யாரும் கேட்க முடியாது. அதனால்தான் உத்தமமான யோக்யதை எல்லாம் ஹனுமார் ஒருத்தரிடமே பூர்ணமாக ரொம்பியிருந்ததால் ராமர் இப்படி ஸாமர்த்தியமாகச் சொன் னார்.

பட்டாபிஷேக கட்டத்திலே இப்படி ஆஞ்சநேயருக்கு இரண்டு பேருமாகச் செய்ததற்கு ஈடு எதுவும் இல்லை.

ஒரு பெரிய மலைக்குமேலே சந்திரிகையில் தாவள்யமா யிருக்கும் ஒரு மேகம் படிந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி அந்த முத்து மாலை ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் பெரிய சரீரத்திலே புரண்டது.

முதல் முதலாக அவரை ரிச்யமூக பர்வதத்தில் பார்த்த வுடனேயே ராமசந்திரமூர்த்தி, இவரால்தான் இனி ராமா யணம் நடந்தாக வேண்டும் என்று தீர்மானம் பண்ணிவிட் டார். அப்போது ஹனுமாரை ஸஹாயமாகப் பெற்றிருந்தும் ஸுக்ரீவன் பெண்டாட்டியை இழந்து வாலியிடம் கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். ராமர் இன்னார் என்று வேவு பார்த்து, அவர் நல்லவர், சக்தி உள்ளவர் என்று தெரிந்ததால் அவரைத் துணையாகக் கொண்டு வாலியை ஜயிக்க வேண்டும் என்பதற்குத்தான் ஹனுமாரை அவரிடம் அனுப்பியிருந்தான். இப்படிப்பட்ட நிலையில் ஸந்தித்த போதிலும் 'ராமருக்கோ தனக்கே பலமாக இருக்கப்போவது இந்த ஹனுமார்தான் என்று தெரிந்துவிட்டது. அவரே ஈச்வரனாகயிருந்து பூர்வத்தில் பண்ணின ஸங்கல்பம்தானே இப்படியிப்படி இந்த ராமாயண நாடகம் நடக்க வேண்டுமென்று?

அதனால் இவர்களை யார் என்ன என்று ஆஞ்ஜநேயர் விசாரித்த தினுஸிலேயே அவர் இவர் பெருமையை எடை

போட்டு 'நவ வ்யாகரண பண்டிதன், சொல்லின் செல்வன்' என்றெல்லாம் லக்ஷ்மணனிடம் ஏகமாகப் புகழ்கிறார். 'ஏதோ வாக்குவன்மை படைத்தவன்தான் என்று நினைத்துவிடாதே! இவன் ஸர்வ வல்லமையும் படைத்தவன். இந்த லோகம் ஒரு தேர் என்றால் அதற்கு அச்சாக இருக்கிற ஆணி இவன்தான். இப்பொழுது தெரியாவிட்டாலும் உனக்கே இதன் உண்மை ஒரு நாள் தெரியும், பார்' என்கிறார்.

> 'ஆணியிவ்வுலகுக் கெல்லாம்... பின்னர்க்
> காணுதி மெய்ம்மை★'

என்கிறார்.

அது ரிஷி சாபத்தால் ஹனுமார் தன் பலத்தை மறந்திருந்த ஸமயம். அதனால்தான் இவரைத் துணையாகக் கொண்டிருந்தும் ஸுக்ரீவன் ராஜ்யம், தாரம் எல்லாம் இழந்திருந்தது. 'சீக்கிரமே ஜாம்பவான் இவர் பலத்தை இவருக்கு நினைவு படுத்தி ரிஷி சாபம் போகும்படிச் செய்யப் போகிறார். அப்புறம் ஹனுமார் ஸாகர தரணம், லங்கா தஹனம் முதலான பெரிய காரியங்களைச் செய்யப் போகிறார் என்பது ராமருக்குத் தெரியுமாதலால் '**பின்னர் காணுதி மெய்ம்மை**' – 'இவனுடைய மஹா ப்ரபாவத்தால் லோகமாகிற தேரையே நடத்திக் கொண்டு போகக்கூடியவன் என்கிற உண்மையை நீயே பின்னால் பார்ப்பாய்' என்று லக்ஷ்மணனுக்குச் சொல்கிறார்.

ராமாயணமே ஒரு லோகம் – ஸப்த காண்டமுடைய ஸப்த லோகமும்! இந்த ராமாயணத் தேர் ஓடாமல் நின்று போகிற ஸந்தர்ப்பம் – ஸீதை காணாமல் போய், அவள் எங்கே இருக்கிறாள் என்றே ராமருக்குத் தெரியாமல் திரிந்து கொண்டிருக்கிற ஸந்தர்ப்பம். அப்போது ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்தவுடன் அவரை ராமர் தேருக்கு அச்சாணியாக முடுக்கிக் கொண்டு விட்டார்! உடனே சரசரவென்று தேர் ஓட ஆரம்பிக்கிறது! பஹுகாலம் ஒய்ந்து கிடந்த ஸுக்ரீவன் வாலியிடம் சண்டைக்குக் கிளம்புவது, ராமர் வாலிவதம் செய்வது, வானரர்கள் சீதையைத் தேடுவது, கண்டுபிடிப்பது ஸேதுபந்தனம், ராம – ராவண யுத்தம், பட்டாபிஷேகம் என்று கிடுகிடுவென்று ஓட

★ கம்பராமாயணம், கிட்கிந்தா காண்டம், அனுமப்படலத்தில் 'மாணி ஆம் படிவம்' என்று தொடங்கும் பாடல்.

ஆரம்பித்துவிடுகிறது. இத்தனையிலும் பெரிய பங்கு ஹனுமாருக்குத்தான்!

அதுவரை, அதாவது ராமாயணத்தில் பேர் பாதி ஆகிற வரை, இவர் யாரென்றே தெரியாது. கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் தான் வருகிறார். உடனே இவர்தான் கதாநாயகருக்கும் மேலே என்பது போல் முக்யமாய் விடுகிறார்! அடுத்ததான ஸுந்தர காண்டம் முழுக்க இவர் பிரதாபமும், இவருடைய லீலையுமே! ராமாயணத்தில் ஸர்வ கார்ய ஸித்தி என்று ஸகலராலும் பாராயணம் செய்யப்படுவது எது என்றால், ராமருடைய பெருமைகள் தெரிகிற பாக்கி ஆறு காண்டமில்லை; ஆஞ்ஜநேய ப்ரபாவமே விஷயமாயுள்ள ஸுந்தர காண்டம்தான்! அப்படி இவரைப் பார்த்தவுடனேயே 'ராமாயணத் தேரை இனிமேலே நீயே கொண்டு போ' என்று ராமர் கொடுத்துவிட்டார். தம்முடைய நாமாவை அவர் மூலம் வெளியிட்டே சீதை உயிரை விடாமல் காப்பாற்றினார். தம்முடைய நாமாவினாலேயே அவர் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டச் செய்தார். தாமே லங்கைக்குப் போகிறபோது கஷ்டப்பட்டு அணை கட்டிக் கொண்டு அதன்மேல் நடந்துதான் போனார்!

'தாம் செய்வதெல்லாம் ராமர் போட்ட பிச்சையே! ஸீதாதேவியின் அனுக்ரஹ லேசமே' என்றுதான் ஆஞ்ஜநேயர் நினைத்தார். 'ஸாகர தாரணமும்; லங்கா தஹனமும் தன் காரியமென்று லோகம் கொண்டாடுகிறதே! நிஜத்தில் அவருடைய நாமம் – தாரக நாமமல்லவா தாரணம் பண்ணுவித்தது? அவளுடைய சோகமே அல்லவா தஹனம் பண்ணிற்று?' என்றே நினைத்தார். தங்கள் கார்யத்துக்கு நம்மையும் ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டார்களே என்று சீதாராமர்களிடம் ஒரே நன்றி, தீர்க்க முடியாத நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதாகவே இவர் நினைத்தார்!

நமக்கானால் நன்றி வாங்கிக் கொள்வதில் போட்டி! 'நாம் பல பேருக்கு உபகரித்தோம். யாரும் ஸரியாக நமக்குத் திருப்பவில்லை' என்று அபிப்ராயம்! சீதாராமர்களுக்கும் ஆஞ்ஜநேயருக்குமோ பரஸ்பரம் மற்றவரால்தான் தங்களுக்கு பலம், அவருக்குத் நாங்கள் ப்ரத்யுபகாரமே பண்ணி முடியாது என்று அபிப்ராயம்!

இது ராமாயணத்திலே நமக்கு ஒரு பெரிய பாடம்.

மஹாபலம் பொருந்தின ஆஞ்சநேயர் அந்த பலத்துக்கெல்லாம் மூலம் ராமசந்திரமூர்த்தியே என்று, தமக்கு எத்தனை பலமோ அதைவிட அதிகம் பணிவுடன், வினயத்துடன் இருந்தார். பலமும் பணிவும் ஸாதாரணமாக நேரெதிராக இருப்பவை. இவரிடமோ இரண்டும் மாக்ஸிமமாக இருந்தன. நமக்கு பலமும் இல்லை; பணிவும் இல்லை. அவரைப் போல நல்ல கார்யங்களை ஸாதிப்பதற்கான பலத்தை நமக்குத் தந்து, ஆனால் அந்தப் பலத்தினால் அஹங்காரப்படாமல் அது ராமனின் பிரஸாதமே என்று உணர்ந்து அதை ராமார்ப்பணமே செய்யும் புத்தியை நமக்கெல்லாம் அவர் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்!

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை

குழந்தை வழியே உலகப் பெற்றோரிடம்

ஒரு சின்னக் குழந்தையானால்கூட, அது ரொம்பவும் பெரிய மனுஷ்யாள் வீட்டுக் குழந்தையாயிருந்து விட்டால் அதனிடம் எல்லாமும் அதிகம் அன்பு காட்டிக் கொஞ்சுவார்கள். அதற்குப் பயப்படக்கூடச் செய்வார்கள். பழைய நாளில் 'ராஜாப்பயல்' என்று அன்போடும் பயத்தோடும் சொன்னார்கள். அப்புறம் 'கலெக்டர் அகத்துப் பிள்ளையாக்கும்' என்று சொல்லி வந்தார்கள். இப்போது 'மந்திரி – எம்.எல்.ஏ. வீட்டுப்

பிள்ளை' என்று சொல்கிறார்களோ என்னவோ? பெரிய மனுஷ்யாள் குழந்தை என்றால் அது ஏதாவது சண்டித்தனம் பண்ணினால்கூட, மற்ற குழந்தைகளை அதட்டுகிற மாதிரி அதட்டாமல் அது கேட்பதைக் கொடுத்து விடுவார்கள்.

ஏன் என்றால்,

இந்தக் குழந்தை போய், ரொம்பவும் செல்வாக்குள்ள அதன் தகப்பனாரிடம் ஒருத்தரைப் பற்றி ஏதாவது புகார் பண்ணிவிட்டால், அவ்வளவுதான். அந்த ஆஸாமிக்கு இந்தத் தகப்பனார்காரரிடமிருந்து பெரிய உபத்ரவங்கள் வந்து சேரும். எவரும் தங்களையே திட்டினால்கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடும். போனால் போகிறதென்று விட்டுவிடலாம். ஆனால், காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு என்கிறார் களே, அப்படி ரொம்பவும் அருமையாக இருக்கப்பட்ட தங்கள் குழந்தையை யாராவது ஏதாவது சொல்லிவிட்டார்களானால் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிடும். இப்படி ஒரு பெரிய மனுஷ்யர் கோபித்துக் கொண்டு கிளம்பினால் ரொம்ப ஆபத்து அல்லவா?

அதனால்தான், 'இது பெரிய இடத்துப் பிள்ளை அப்பா! இதனிடம் வம்புக்குப் போகப்படாது' என்று சொல்வது.

இதற்கு நேர் எதிராக, ஒரு குழந்தையை மெச்சிவிட்டால் அதன் தகப்பனாருக்கு அவரையே மெச்சுவதைவிட ஸந்தோஷ மாய்விடும்; உச்சி குளிர்ந்துவிடும். இப்படி ஒரு பெரிய மனுஷ்யரை ப்ரீதி செய்துவிட்டால் ஸுலபமாக அவரிட மிருந்து பெரிய பெரிய லாபங்களைப் பெற்றுவிடலாம். பெரிய வர்களை நேராக த்ருப்தி செய்வது கஷ்டம். குழந்தை களையோ ரொம்பவும் எளிதில் த்ருப்திப்படுத்தி விடலாம். ஒரு சின்னச் சொப்பையோ சாக்லேட்டையோ காட்டிவிட்டால் போதும். இல்லாவிட்டால் ஏதோ கொஞ்சம் கோணங்கி விளையாட்டுக் காட்டினால் அதிலேயே ஒரு குழந்தைக்குக் குஷி பிறந்துவிடும். அந்தக் குழந்தையின் ஸந்தோஷத்தில் அதன் அப்பாவுக்கும் ஏக ஸந்தோஷம் உண்டாகிவிடும். தன் குழந் தையை ஸந்தோஷப்படுத்தினவருக்குத் தன்னாலான எல்லா நன்மையும் பண்ணிவிடுவார். அதாவது, ஸுலபத்தில் த்ருப்திப்

படுத்த முடியாத ஒரு பெரியவரால் நமக்கு ஒரு காரியம் ஆக் வேண்டுமானால், அதற்கு வழி ஈஸியாக த்ருப்தியாகிவிடும் அவருடைய குழந்தையை ஸந்தோஷப்படுத்துவதுதான்!

இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது? நமக்கு எல்லாவிதமான நன்மைகளையும் ஒன்றுகூடப் பாக்கியில்லாமல் செய்வதற்கு சக்தி படைத்த பெரிய மனுஷ்யராக ஒருத்தர் இருந்து, அவருக்கு ஒரு குழந்தையும் இருந்து விட்டதானால் போதும், நமக்கு அப்புறம் ஒன்றும் கஷ்டமே இல்லை. அந்தக் குழந்தையைப் பிடித்து நாம் ஸுலபத்திலே குஷிப்படுத்திவிட்டாலே போதும், அந்த மஹா பெரிய மனுஷ்யரிடமிருந்து நாம் கொஞ்சங்கூட ச்ரமமேயில்லாமல் பெரிய பெரிய லாபங்களைப் பெற்றுவிடலாமென்று ஏற்படுகிறது.

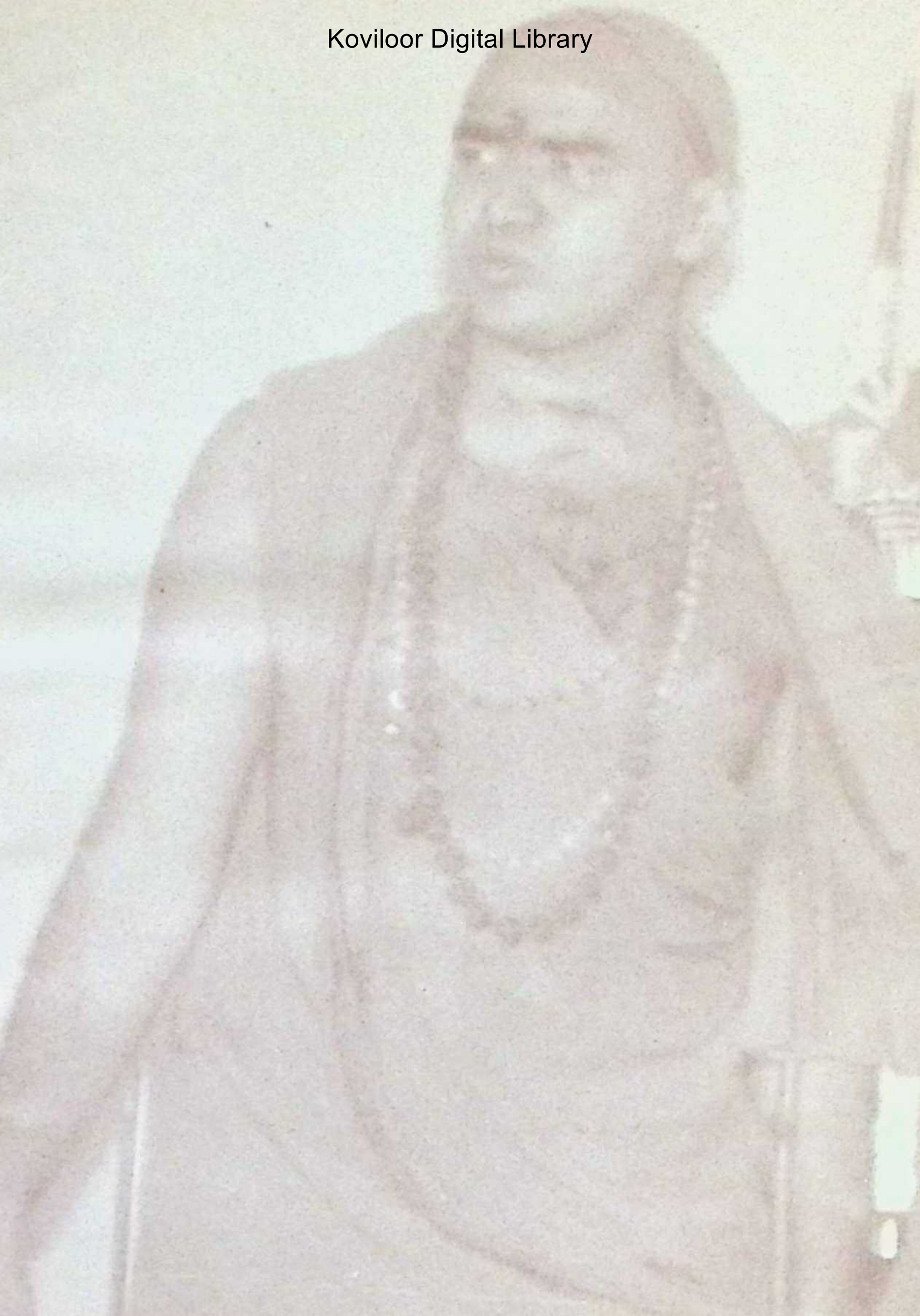
இப்படியிருக்கக்கூடிய மஹா பெரிய இடத்துப் பிள்ளை யார் என்று பார்த்துக் கொண்டே போனால் – ஊர்ப் பெரிய மனுஷ்யருக்கு மேலே ஜில்லாவின் பெரிய மனுஷ்யர், அவருக்கு மேலே மாகாணத்தின் (மாநிலத்தின்) பெரிய மனுஷ்யர், தேசத்தின் பெரிய மனுஷ்யர் என்று போய்க் கொண்டேயிருக்கும். முடிவாக ஸமஸ்த லோகத்துக்கும் எவன் ராஜாவோ அந்தப் பரமேச்வரனிடம் போய் நிற்கும். ராஜராஜேச்வரி என்றே பெயரிருக்கிற அம்பாள் – ஈச்வரன் என்ற தம்பதிதான் எல்லாருக்கும் உச்சியில் இருப்பார்கள்.

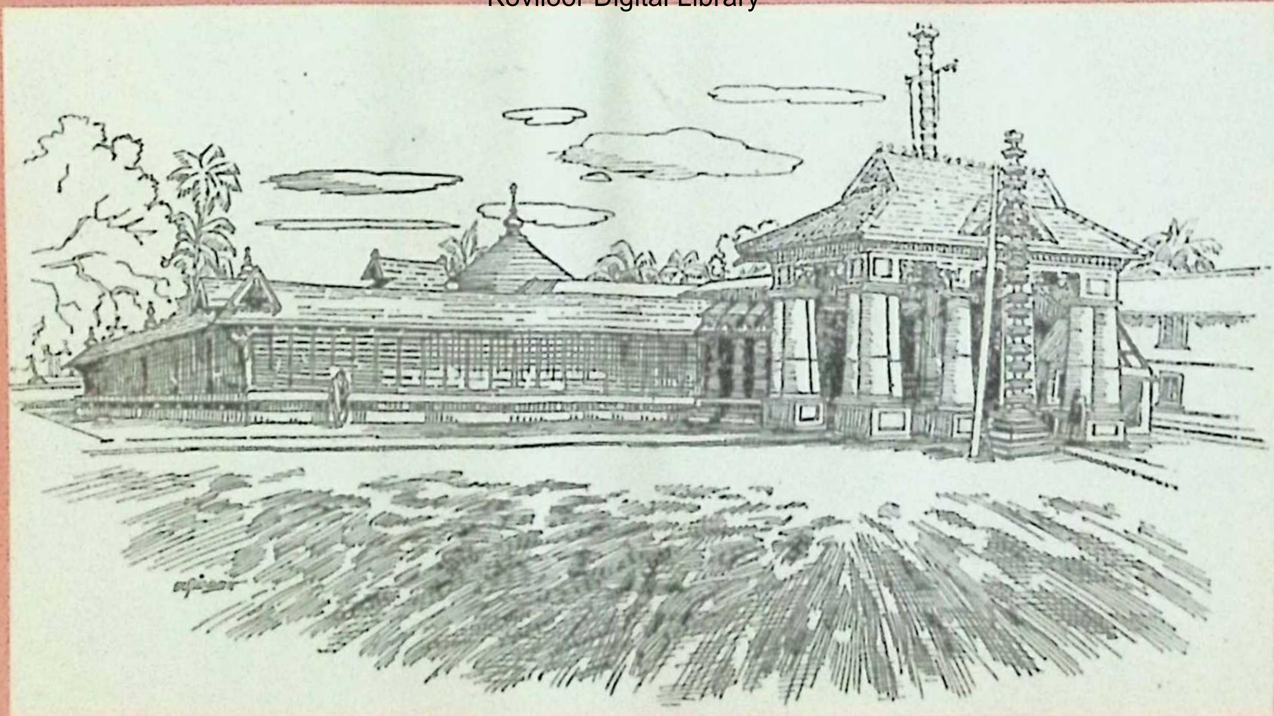
அப்போது நாம் முடிவாக நிற்கும் 'பெரிய இடத்துப் பிள்ளை யார்?' என்று பார்த்தால்,

பிள்ளையார்தான் என்று தெரியும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

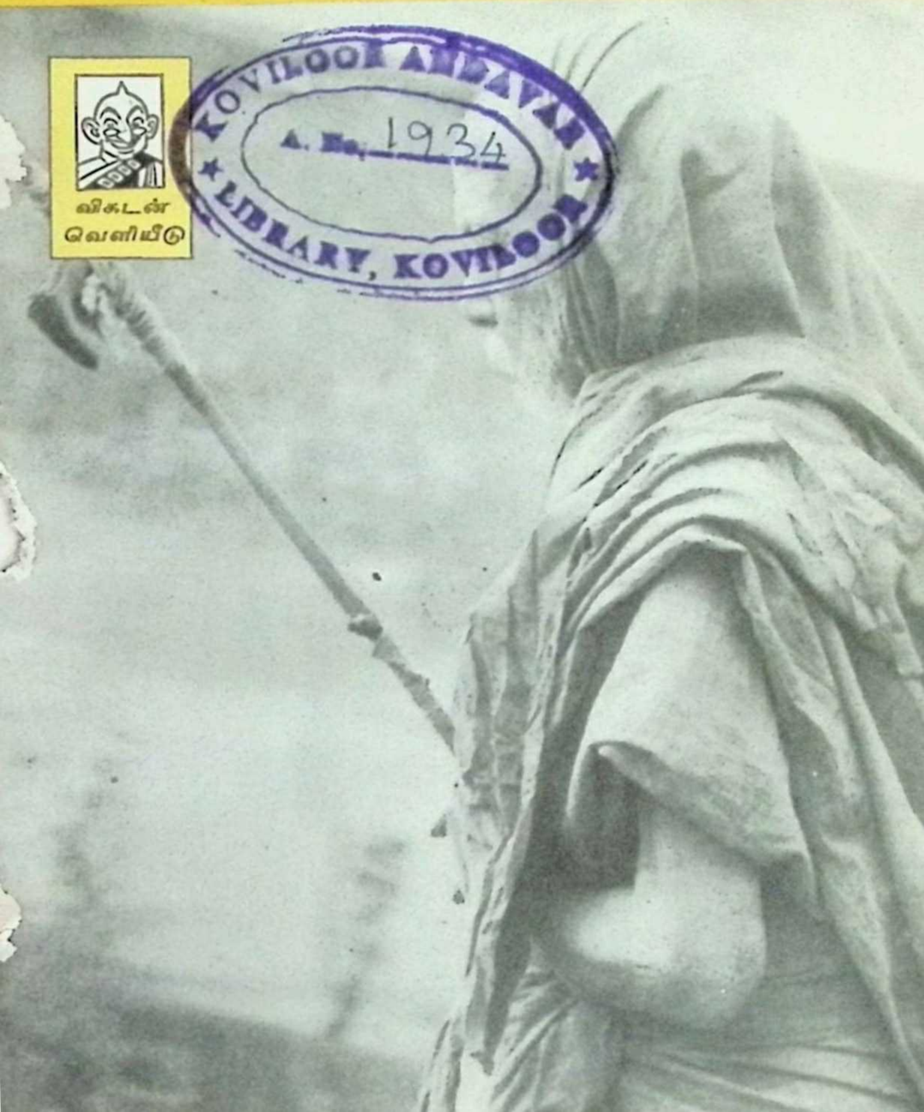
பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

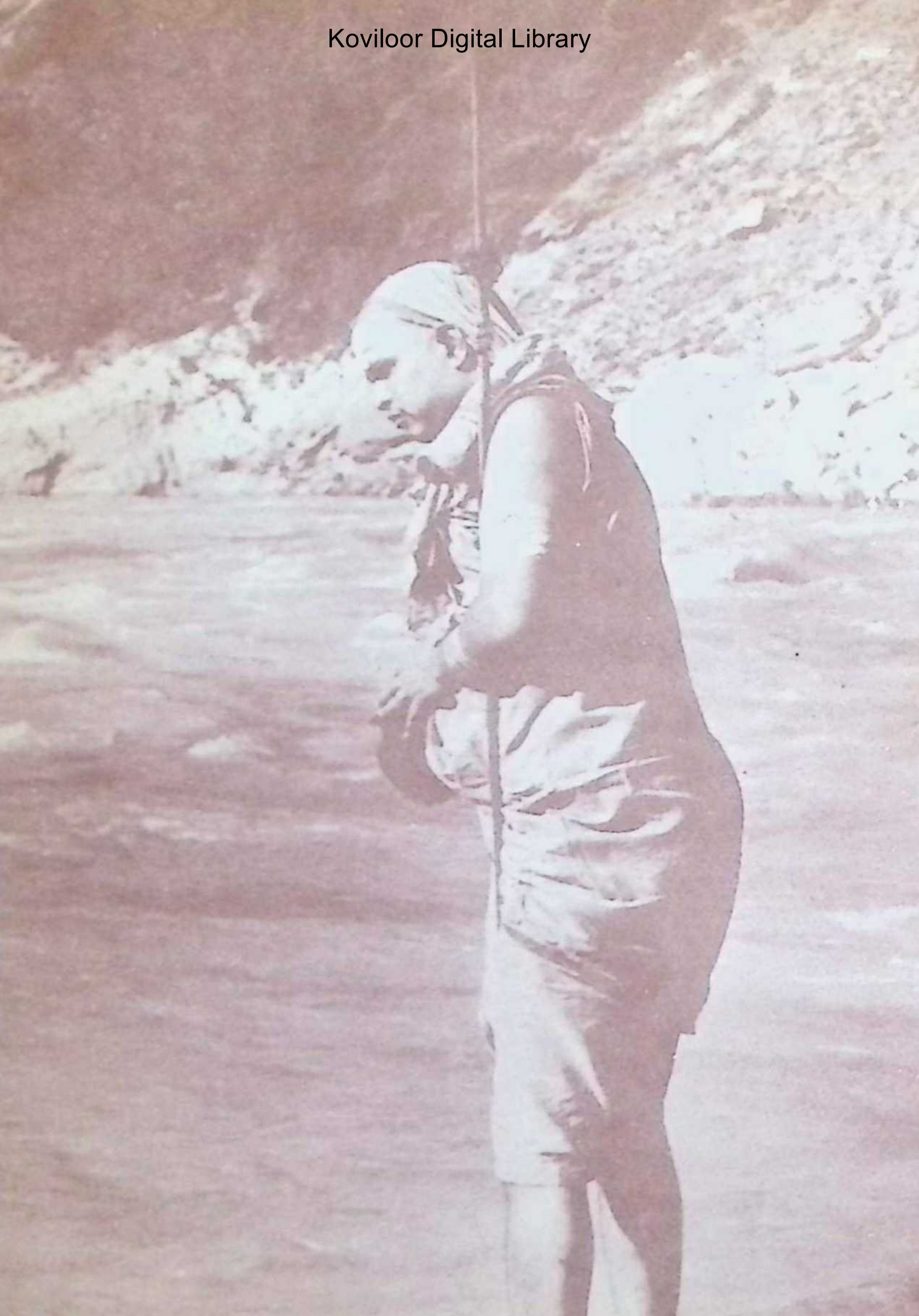

வைக்கம் வைக்கத்தப்பன் கோயில் கிழக்கு சன்னிதி

அருள் உரை

விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

60

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1993.

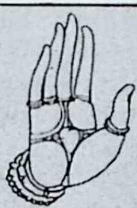
பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை

பயத்தோடு, பிரியத்தோடு...

ராஜாக்கள், ப்ரஸிடென்ட்கள் எல்லோருக்கும் மேலே த்ரிலோகங்களுக்கும் ராஜாவாக இருக்கப்பட்ட ஈசனுடைய குழந்தை அவர். மூத்த குழந்தை. மூத்தது ஸாது என்று வசனம். அதனால் இவரை த்ருப்தி செய்வது ரொம்பவும் ஸுலபம். அதற்காக இஷ்டப்படி இருந்துவிட முடியாது. நமக்கு ரொம்பவும் இடம் கொடுத்துப் போய்விடப் போகிறதேயென்றுதான் கம்பீரமான யானை ஸ்வரூபமாயிருக்கிறார்! அதனால் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகவுந்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விக்னங்கள் பண்ணுவார்! இவருடைய மஹா பெரிய தகப்பனார், தாயார் சொன்னேனே, அவர்களுக்கே விக்னம் பண்ணி, 'உம் ஜாக்ரதை!' என்று அதன் மூலம் நமக்கு 'வார்ன்' பண்ணுகிறார்.

'சின்ன எசமான்' என்று ப்ரியத்தோடேயே கொஞ்சம் பயமும் சேர்த்து இவரைப் பூஜை பண்ணிவிட்டால் அப்படியே ப்ரீதியாகி விடுவார். அதிலேயே பார்வதி பரமேச்வராளும் உச்சி குளிர்ந்து விடுவார்கள். இவருடைய மாதா பிதாக்களான அந்த அம்பிகையும் ஈச்வரனுந்தானே இத்தனை லோகங்களையும், அவற்றில் உள்ள நம் போன்ற ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ரக்ஷித்து வருகிற ஸர்வ சக்தர்கள்? அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெற்றுவிட்டால் நாம் இஹம்-பரம் இரண்டிலும் எந்த நன்மையும் பெற்றுவிடலாம். ஆனால் நேராக அவர்களையே பூஜை பண்ணி அனுக்ரஹத்தைப் பெறுவது

அவ்வளவு ஸுலபமில்லை. சிவபூஜை, அம்பாள் பூஜை ஆகிய வற்றுக்கு அனேக நியமங்கள் உண்டு. அதையெல்லாம் நாம் க்ரமமாக அனுஸரிப்பது ச்ரமம். 'ஆசுதோஷி', 'க்ஷிப்ர ப்ரஸாதினி' என்றெல்லாம் ('எளிதில் த்ருப்தியாகி அனுக்ரஹிக்கிறவர்கள்' என்று அர்த்தம் கொடுக்கும்) பெயர்கள் அவர்களுக்கு இருக்கிறதென்றாலும் சிவன் கோயில், அம்பாள் கோயில் என்று போனால், இங்கேதான் நிற்கணும், இங்கேதான் நமஸ்காரம் பண்ணணும், இன்ன புஷ்பம், இன்ன நைவேத்யம்தான் அர்ப்பணம் பண்ணணும் என்றெல்லாம் எத்தனை கட்டுப்பாடு இருக்கிறது? ஸ்ரீ சக்ர பூஜையில் கொஞ்சம் தப்பு ஏற்பட்டு விட்டால் கூட என்னென்னவோ (கெடுதல்) ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்கிறார்கள்! 'சிவ ஸொத்து, குல நாசம்' என்கிற மாதிரி வசனங்களைக் கேட்டாலே பயமாயிருக்கிறது!

இப்படியெல்லாம் பயமாக, கஷ்டமாக இருப்பவைகளை எளிதாக ஆக்கித் தருவதற்குத்தான் நமக்குப் பிள்ளையார் இருக்கவே இருக்கிறார். எங்கே பார்த்தாலும் படர்ந்து கிடக்கும் அருகம்புல்லைப் பிய்த்து அவர்மேலே போட்டுவிட்டால் போதும். அதிலேயே த்ருப்தியாகி விடுவார். மனுஷ்யர்கள் எவரும் வைத்துக் கொள்ளாத பூ, அதனால் கடையில் விலைக்கு வராத பூ, செடியிலே யதேஷ்டமாகப் பூத்துக் கிடக்கிற அந்த எருக்கம்பூவில் நாலு, கைக்காசுக்குச் செலவில்லாமல் பறித்து வந்து பிள்ளையார் பாதத்தில் போட்டுவிட்டால் அப்படியே பரம ஸந்தோஷம் அடைந்து விடுவார். ஏதோ பிரப்பம் பழமோ, கொய்யாப் பழமோ, பரம ஏழைக்குக்கூட கிடைக்கக் கூடியது, அதைக் கண்ணில் காட்டினால் குளிர்ந்து போய்விடுவார். இன்னும் கொஞ்சம் நமக்கு வசதி இருந்தால் ஒரு தேங்காய் அர்ப்பணம் பண்ணலாம். அதைக்கூட மந்த்ரம் கிந்த்ரம் சொல்லி நைவேத்யமென்று பண்ண வேண்டுமென்பதில்லை. 'சிதறு காய்' என்று அவருக்கு முன்னால் போட்டு உடைத்தாலே போதும். அந்தத் துண்டத்தை நாலு ஏழைக் குழந்தைகள் பொறுக்கித் தின்றுவிட்டால் அந்தக் குழந்தைகளின் ஸந்தோஷத்திலேயே ஸாக்ஷாத் ஈசனின் மூத்த குழந்தையும் பரமானந்தம் அடைந்துவிடும்!

இதை விடவும் ஸௌகர்யம் இருந்தால் இந்தக் குழந்தைக்குச் சாக்லேட்டுக்குப் பதில் மோதகம் நிவேதனம் செய்யலாம்.

இதையும் அவர் கண்ணில் காட்டிவிட்டு, மற்ற குழந்தைகளுக்குத் தந்து நாமும் சாப்பிட்டே அவரை ஸந்தோஷப்படுத்தி விடலாம். 'மோதகம்' என்றால் ஆனந்தம் என்று அர்த்தம். பொங்கும் ஆனந்தமே உருவான ஆனைக்குட்டியாக அவர் இருப்பதால் அவரைப் புதிதாக நாம் ஸந்தோஷப்படுத்துவது என்பதுகூட இல்லை. அவரிடம் போய் நின்று விட்டாலே போதும், ப்ரீதியடைந்துவிடுவார். நாமும் அவர் ப்ரீதியை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு விடலாம். தத் த்வாரா (அதன் வழியே) ஈச்வரன், அம்பாள் ஆகியோரின் ப்ரீதியையும் பெற்றுவிடலாம்!

அவரிடம் போய் நிற்பதிலும் கஷ்டமில்லை. அவர் கோயிலுக்கு என்று நாம் ச்ரமப்பட்டுக் கொண்டு, எங்கேயோ அலைந்து திரிந்துகொண்டு போகணும் என்பதே இல்லை. எந்தச் சந்து பொந்துப் பக்கமாக, ஆற்றங்கரை குளத்தங்கரைப் பக்கமாக, அரசமரப் பக்கமாக நாம் போனாலும் அரை மைலுக்குள் நாலு பிள்ளையார் கோயிலாவது கண்ணில் பட்டுவிடும். கொடிக்கம்பத்துக்கு அந்தண்டை நமஸ்காரம்; கர்ப்ப க்ருஹத்துக்குள்ளேயே போகப் படாது; நந்திக்குக் குறுக்காலே போகப்படாது – இந்த மாதிரிக் கட்டுப்பாட்டுக்கெல்லாம் இடமில்லை. அவர் இருக்கிறதே ஒரே உள்தான். அல்லது அதுகூட இல்லாமல், ஆகாசம் பார்க்க அவர் பாட்டுக்குக் காற்றாட மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். தீண்டாதாரா, இதர மதஸ்தர்களா – பார்க்கலாமா, கூடாதா என்ற கேள்விக்கெல்லாம் இடமில்லாமல் ஸகல ஜனங்களின் கண்ணிலும் படும்படி உட்கார்ந்திருப்பார்!

ஒரு குழந்தையிடம் நாம் மரியாதை காட்டும்படி இருக்குமானால், 'அது யாரகத்துக் குழந்தை தெரியுமா? இன்னார் அதற்கு அப்பா, இன்னார் தாத்தா' என்று 'ப்ரவரம்' சொல்வார்கள். இப்படிப் பிள்ளையாருக்கு ப்ரவரம் சொல்லி ஒரு ச்லோகம் உண்டு.

மாதாமஹ மஹாசைலம்
மஹஸ்தத் அபிதாமஹம் ।
காரணம் ஜகதாம் வந்தே
கண்டாதுபரி வாரணம் ॥

ப்ரவரத்தில் கொள்ளுத்தாத்தா பேரும் சொல்லணும். இங்கே அப்படி இல்லை. தாத்தாவோடு நின்றுவிடுகிறது.

'விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம்' பூர்வ பாகத்தில் வ்யாஸரைப் பற்றி வரும் ஒரு ச்லோகத்தில்தான் அவருடைய கொள்ளுத் தாத்தாவான வஸிஷ்டரில் ஆரம்பித்து, பிள்ளை சுகாசார்யாள் வரையில் வரிசையாய் எல்லார் பேரும் சொல்லியிருக்கிறது. சுகர் ப்ரம்மசாரி. இல்லாவிட்டால் அவருடைய பிள்ளை, பேரன் என்றெல்லாமும் சொல்லிக்கொண்டே போயிருக்குமோ என்னவோ?★ சுகரிலிருந்து புத்ர பரம்பரையாயில்லாமல், சிஷ்ய பரம்பரையாக, சுகருடைய சிஷ்யர் கௌடபாதர், கௌடபாதரின் சிஷ்யர் கோவிந்த பகவத்பாதர் என்று போய், அந்தக் கோவிந்தரின் சிஷ்யராகத்தான் நம்முடைய ஆசார் யாளான சங்கர பகவத் பாதாள் வந்தார்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதல், குரு வந்தனம். முதலில் பூஜை பண்ண வேண்டிய விக்நேச்வரர் ஸமாசாரத்தில் குரு பரம்பரை யின் ஸ்மரணை சேர்ந்தது பாக்யம். அதுவும் தவிர விக்நேச்வர ருக்கு வ்யாஸ ஸம்பந்தமுண்டு. 'வ்யாஸ கணபதி' என்றே அவருக்கு ஒரு ரூபபேதமுண்டு. வ்யாஸருக்காக மஹாபாரதம் எழுதினவர் அவர்தானே?● இதனாலும் வ்யாஸர் பேச்சு வந்ததில் ஸந்தோஷந்தான்.

பிள்ளையாரைப் பற்றிய உறவுமுறை ச்லோகத்தில் அவரு டைய அம்மா வழிப் பாட்டனாரில் ஆரம்பித்திருக்கிறது. 'ப்ரவர'த்தில் அப்பாவழி மாத்திரம் சொல்வார்கள். தர்ப்பணத்

★ வ்யாஸம் வஸிஷ்ட நப்தாரம் சக்தே பௌத்ரம் அகல்மஷம் I
பராசராத்மஜம் வந்தே சுகதாதம் தபோநிதிம் II

வஸிஷ்ட நப்தாரம் – வஸிஷ்டருக்குக் கொள்ளுப்பேரரும்; சக்தே: பௌத்ரம் – சக்தி மஹர்ஷிக்குப் பேரரும்; பராசர ஆத்மஜம் – பராசரருக்குப் புத்திரரும்; சுகதாதம் – சுகருக்குத் தந்தையும்; தபோநிதிம் – தவச் செல்வரும்; அகல்மஷம் – தோஷமற்றவருமான; வ்யாஸம் – வ்யாஸரை; வந்தே – வணங்குகிறேன்.

● அருள் உரை, 39-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'பிள்ளையார் சுழி' என்ற உரையில் 'எழுத்துப் பணியில் விநாயகர் தொடர்பு' என்னும் பிரிவைப் பார்க்கவும்.

தில் மட்டுந்தான் அம்மா வழியிலும் முன் மூன்று தலைமுறைகளைச் சொல்வார்கள். நம் பிள்ளையாருடைய பிதாவுக்கோ பிதாவே கிடையாது. சிவனுக்கு யார் அப்பா? அவர் ஸ்வயம்பு. அம்மாவான பராசக்தியும் அனாதியானவள்தான். ஆனாலும் தன் குழந்தைகளோடு குழந்தையாகத் தானும் லோக ஜனங்கள் மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்று அவதாரங்களும் பண்ணியிருக்கிறாள் – அவற்றிலே ஒன்றின் தகப்பனாரைப் பிள்ளையாரின் தாத்தாவாகச் சொல்லி ச்லோகத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறது.

மாதாமஹ மஹாசைலம்: மஹா பெரிய பர்வ:தமான ஹிமோத்கிரியைத் தாயார் வழிப் பாட்டனாராகப் பெற்றவர்.

'மாதாமஹர்' என்றால் அம்மாவின் அப்பா. 'பிதாமஹர்' என்றால் அப்பாவின் அப்பா.

அம்பாளுக்கு வாஸ்தவத்தில் பிறப்புக் கிடையாது, அப்பா – அம்மா கிடையாது. அவள்தான் ஆதிகாரணி, அகிலாண்ட ஜனனி. ஆனாலும் லீலா நிமித்தமாக தக்ஷன் குமாரி தாக்ஷாயணி, ஹிமவான் குமாரி பார்வதி, மலயத்வஜ குமாரி மீனாக்ஷி, காத்யாயனரின் குமாரி காத்யாயனி என்பது போல் பலருக்குப் பெண்ணாகவும் தோன்றியிருக்கிறாள்.

பரமசிவன் என்ற மாத்திரத்தில் பார்வதி என்றுதான் அவரோடு சேர்த்துச் சொல்கிறோம். பார்வதி என்றால் பர்வதத்தின் புத்ரி என்று அர்த்தம். ஹிமய பர்வதத்துக்குப் பெண்ணாக அவள் அவதரித்து, அப்புறம் தபஸிருந்து, காமாரியான பரமேச்வரன் மனஸை இளக்கி அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு க்ருஹஸ்தராகும்படிப் பண்ணியது பார்வதியாக வந்தபோதுதான். அந்தப் பார்வதியை வைத்துத்தான் 'மாதாமஹ மஹாசைலம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

'என்ன அம்மா வழியில் ஆரம்பிக்கிறீர்களே, இது க்ரமமில்லையே, பிதா வழியைச் சொல்லுங்கள்' என்றால் அதற்கு பதில் உடனே வருகிறது: **மஹஸ் தத் அபிதாமஹம்.**

இதிலே 'மஹஸ் தத்' என்பது பிள்ளையாரைக் குறிப்பது. 'ஜ்யோதிஸ்வரூபமாக இருக்கப்பட்ட அவர்' என்று அர்த்தம்.

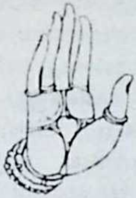
'அபிதாமஹம்' என்றால் பிதா வழியில் தாத்தாவே இல்லாதவரென்று அர்த்தம்.

'இது எத்தனை பெரிய இடத்துப் பிள்ளை தெரியுமா? இதன் அம்மா, அப்பா பெருமை தெரிய வேண்டுமானால் நேரே அவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. அவர்களுடைய பிதா யாரென்று பார்த்தாலே போதும். அம்மாவின் தகப்பனார்தான் இந்த லோகத்திலேயே பெரிசாக இருக்கப்பட்ட மஹா பர்வதமான ஹிமோத்கிரி. அப்பேர்ப்பட்ட ஹிமவானே தபஸ் இருந்து பெண்ணாகப் பெற்றவள் இவருடைய தாயார். பிதாவின் பிதா யாரென்றால், அப்படியொருத்தரே கிடையாது. தனக்குத் தகப்பனாரென்று எவரும் இல்லாமல் தானே தோன்றிய பெருமை இவருடைய தகப்பனாருடையது என்று இதிலிருந்து தெரிகிறதல்லவா?' என்று ச்லோகம் சொல்லாமல் சொல்கிறது.

மாதாமஹ மஹாசைலம் மஹஸ்ததபிதாமஹம்

இப்படி ச்லோகத்தின் முதல் பாதியில் சொல்லிவிட்டு இரண்டாம் பாதியில், 'இவர் மாத்திரம் நிஜமாகவே தாயார் தகப்பனார் மூலம் பிறந்த பிள்ளைதானாக்கும் என்று நினைக்க வேண்டாம். இவரும் பிறப்பில்லாத பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம்தான். லோகத்துக்கெல்லாம் காரணப் பொருள் இவர்தான்: **காரணம் ஜகதாம்.** ஜகத் காரணமான மூல வஸ்துதான் சிவ – சக்தி குமாரராக வந்தது. அவரை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்: **வந்தே. 'காரணம் ஜகதாம் வந்தே'** என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஜகத் காரணப் பொருள் நாமெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட வேண்டுமென்பதற்காக, நராகாரமாக மட்டுமின்றி, மனுஷ்ய சரீரத்திலேயே கழுத்துக்கு மேலே யானையாக ரூபம் கொண்டிருக்கிறது; திரும்பத் திரும்ப ஆறாத ஆசையோடு பார்க்கச் செய்கிற யானை முகத்தை வைத்துக் கொண்டு தோன்றியிருக்கிறது: **கண்டாதுபரி வாரணம். 'கண்டாத் உபரி'** என்றால் 'கழுத்துக்கு மேலே'; வாரணம் என்பது யானை என்று தெரிந்திருக்கும்.

மாமா மஹிமை

ஹிமோத்கிரியே மாதாமஹர் என்ற பெருமை, பிதாமஹர் என்றே ஒருத்தரில்லாத பெருமை இரண்டையும் பெற்ற விக்நேச்வரருக்கு மாமாவை வைத்தும் பெருமை சொல்லியிருக்கிறது இன்னொரு ச்லோகத்தில்!

ஸ்ரீகாந்தோ மாதுலோ யஸ்ய ஜநநீ ஸர்வமங்களா।
ஜநக: சங்கரோ தேவ: தம் வந்தே குஞ்ஜராநநம்॥

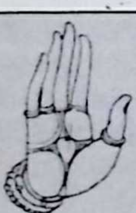
வழக்கத்துக்கு வித்யாஸமாக முதலில் சொன்ன ச்லோகத்தில் தாயார் வழித் தாத்தாவில் ஆரம்பித்திருக்கிறது என்றேன். அதற்கும் ஸமாதானம் இருக்கிறது. பெற்றோரைப் பிரித்துச் சொல்லும்போது மாதா – பிதா, தாய் – தந்தை என்று அம்மாவை முன் வைத்தே சொல்வதுதானே வழக்கமாயிருக்கிறது? வேதத்திலேயே 'மாதாவை தெய்வமாகக் கொள்ளு' என்ற அப்புறந்தான், 'பிதாவை தெய்வமாகக் கொள்ளு' என்று வருகிறது. அவ்வை வசனமும் 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்' என்பதாக இந்த இரண்டு தெய்வங்களில் முதலிடத்தை அன்னைக்கே தந்திருக்கிறது. ஆனதால் இரண்டு வழித் தாத்தாக்களைச் சொல்லும்போதும் முதலில் மாதா மஹரைத் தான் சொல்ல வேண்டுமென்று நியாயம் சொல்லலாம்.

அதையும்விட வினோதமாக, இந்த இன்னொரு ச்லோகத்தில் பெற்றோருக்கும் முந்தி மாமாக்காரரைச் சொல்லியிருக்கிறது!

ஸ்ரீகாந்தோ மாதுலோ யஸ்ய – 'எவருக்கு மாமா மஹா விஷ்ணுவோ.' மாதுலர் என்றால் மாமா. பிள்ளையாருக்கு ப்ரியமானது மாதுளம் பழம். அவரோ மாதுலருக்கு ப்ரியமானவர்! ஸ்ரீகாந்தன் என்றால் லக்ஷ்மீபதியாக இருக்கப்பட்ட

மஹாவிஷ்ணு. இந்தப் பேரைச் சொன்னதால் ச்லோகத்தை மங்களமாக ஸ்ரீ என்று ஆரம்பிப்பதோடு, மாமாவை மட்டுமில் லாமல் மாமியான மஹாலக்ஷ்மியையும் சொன்னதாக ஆகிறது. லோகங்களையெல்லாம் பரிபாலிக்கிற மஹாவிஷ்ணு, லோகம் நடப்பதற்கு முக்ய காரணமாக இருக்கிற செல்வத்துக்கு அதிதேவதையான மஹாலக்ஷ்மி ஆகியோரின் மருமானாக இருக்கும் 'பெரிய இடத்துப் பிள்ளை' இது என்று காட்டிய தாக ஆகிறது.

ஸுப்ரஹ்மண்யருக்கு மாமா உறவு ஜாஸ்தி என்று தெரிந்தி ருக்கலாம். 'முருகன்' என்றவுடனேயே 'மால் மருகன்' என்றும் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். எத்தனையோ திருப்புகழ் பாடல்க ளில் 'முருகோனே – மருகோனே' சேர்ந்து சேர்ந்து வரும். மருகன் என்பது மருமகன். பிராமணர்கள் மாப்பிள்ளை என்று சொல்வதை மற்றவர்கள் மருமகப்பிள்ளையென்றுதான் சொல் வார்கள். மாமாவுக்கும், அத்தைக்கும் ஒருவன் ஆகவேண்டிய உறவுதான் மருமகன் என்பது; 'மருமான்' என்று (பிராமணர் கள்) சொல்வது. அனேகமாக தக்ஷிணத்தில் மாமன் பெண் ணையோ, அத்தை பெண்ணையோதான் 'முறைப் பெண்' என்று கல்யாணம் செய்துகொள்வதாயிருப்பதால் மருமானே மாப்பிள்ளையுமாகிவிடுகிறான்.

திருமாலும் அம்பிகையும்

மஹாவிஷ்ணு அம்பாளுக்கு உடன்பிறப்பு. 'நாராயண ஸஹோதரி' என்றே அம்பாளுக்குப் பெயர். தாக்ஷாயணி, பார்வதி, மீனாக்ஷி என்ற மாதிரி அம்பாள் அவதாரம் செய்ததில் எதிலும் மஹாவிஷ்ணு இப்படி ஸஹோதரராகப் பிறக்கவில்லை. க்ருஷ்ணாவதாரத்தின்போது மட்டுமே அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஸஹோதர – ஸஹோதரிகள் மாதிரிப் பிறந்தது. அதாவது க்ருஷ்ண பரமாத்மா தேவகீவஸு தேவர்களுக்குப் புத்ரராக அவதாரம் செய்த அதே ஸமயத்தில்,

பிற்பாடு க்ருஷ்ணருக்கு வளர்ப்புப் பெற்றோராகவிருந்த நந்தகோபர் – யசோதா தம்பதிக்குப் புத்ரியாக அம்பிகை அவதாரம் பண்ணினாள். பகவான் அவதரித்தவுடன் லோகமெல்லாம் மயங்கிக் கிடந்தபோது வஸுதேவர் அவரைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய், யசோதை பக்கத்தில் விட்டுவிட்டு அவளுக்குப் பிறந்திருந்த அம்பாளான குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். பகவான் உத்தரவுப்படி இப்படிச் செய்தார். அப்புறம் கம்ஸன் நந்தகோபர் பெண்ணான அந்த அம்பாளவதாரத்தையே தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த வஸுதேவரின் குழந்தை என்று நினைத்து, வதம் செய்யப் போனான். குழந்தையை அவன் கல் தரையில் அடிக்க ஓங்கியபோது அது சடக்கென்று ஆகாசத்திலே போய் அம்பாளாய் நின்றுகொண்டு, 'அட முட்டாளே! உன்னைக் கொல்ல வந்திருக்கிறது வேறு ஆஸாமிடா!' என்று சொல்லி அந்தர்தானமாகிவிட்டதாகப் பாகவதக் கதை போகிறது.

இதற்கெல்லாம் முன்னாலிருந்தே, அவதாரங்களுக்கெல்லாம் மூலமாக இருக்கப்பட்ட நாராயணன், பராசக்தி இவர்களையே ஸஹோதரர்களாகச் சொல்கிற வழக்கமிருந்திருக்கிறது. நாராயணனுக்கும் ஸரி, பராசக்திக்கும் ஸரி மாதா – பிதாக்கள் கிடையாது. அவர்கள் ஸாக்ஷாத் ப்ரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேதான். ஆனால் பொதுவிலே சிவன் லோக வியவஹாரம் முடிந்துபோன சாந்த நிலைக்கு மூர்த்தியாக இருக்கிறாரென்றால் இவர்களோ லோக வியவஹாரத்தைத் தங்களுடைய மாயா சக்தியால் நடத்தி லீலையில் ரமிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். இரண்டுமில்லை, மூன்றுமில்லை, ஒன்றுதான். அதையே வ்யாவஹாரிகம் (விவகார நிலை) தொடாத பரமசாந்த பாவத்தில் சொல்லும்போது சிவன் என்றும், வ்யவஹாரக் கூத்திலே கொண்டாட்டம் போடும்போது புருஷ ரூபத்தில் பாவித்தால் நாராயணன் என்றும், ஸ்த்ரீ ரூபத்தில் பாவித்தால் பராசக்தி என்றும் சொல்கிறோம். ஒரே மாதிரியான கார்யத்தையும், ரூபம், குணம் முதலானதுகளையும் கொண்டிருப்பதால் விஷ்ணுவையும் அம்பாளையும் உடன் பிறந்தவர்களாகச் சொல்கிறோம். ஸஹோதரர்கள்தானே ஒரே மாதிரி இருப்பார்கள்? அதனால்!

மருமானே மாப்பிள்ளையுமாக, அதாவது ஒருத்தனே இரண்டு அர்த்தத்திலும் 'மருமகப் பிள்ளை'யாக இருப்பதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி மஹா விஷ்ணுவுக்கு ஸஹோதரியின் பிள்ளையாதலால் மருகனாக இருப்பது மட்டுமில்லை; அவர் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்ட வல்லீ தேவஸேனைகளும் பூர்வத்தில் மஹாவிஷ்ணுவின் புத்ரிகளாக உத்பவித்து அப்புறந்தான் ஒருத்தி வேட ராஜாவிடமும் இன்னொருத்தி தேவராஜாவிடமும் போய்ச் சேர்ந்து வளர்ந்தார்களென்று கதை. அதாவது முருகன் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு இரண்டு அர்த்தத்திலும் மருமகன். அதாவது இவருக்கு அவர் மாமா, மாமனார் இரண்டுமாக வேண்டும்.

திருமால் செய்த கோணங்கி

இப்படி விவாஹ ஸம்பந்தமில்லாவிட்டாலும் பிள்ளையாருக்கு மாமா மஹாவிஷ்ணுவிடம் ரொம்ப நெருக்கமுண்டு.

குழந்தைகளுக்குக் கோணங்கி காட்டினால் போதும், அதனிடம் எதையும் ஸாதித்துக் கொண்டு விடலாமென்றேன் அல்லவா? இப்படி மாமாக்காரரான மஹாவிஷ்ணு செய்த கோணங்கியாட்டம்தான் இப்போதும் விக்நேச்வர வழிபாட்டில் ரொம்பவும் முக்யமாயிருக்கிறது. பிள்ளையாரென்றால் உடனே தோப்புக்கரணத்தைத்தான் நினைத்துக் கொள்கிறோம். மற்ற ஸ்வாமிகள் மாதிரி இவர் ரொம்ப ச்ரமம் தருகிற ஸ்வாமி இல்லை என்று சொன்னேன். பெருமாளென்றால் அங்க ப்ரதக்ஷிணம்; 'முழங்காமல் முறிச்சான்' மலை ஏறணும். முருகனுக்குக் காவடி என்று பெரிசாகக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு மைல் கணக்காக மலை மேல் ஏறிப்போகணும்; அலகு செடில் குத்திக் கொள்வது என்றெல்லாம்கூட உண்டு. ஈச்வரனுக்கோ ஒரே பசியும் பட்டினியுமாய் உபவாஸமிருக்க

வேண்டும். இப்படியெல்லாமில்லாமல் ரொம்பக் கொஞ்சமாக வேலை வாங்குகிறவர், ஸ்வல்ப ச்ரமமே தருகிறவர் பிள்ளையார்தான். அதுவுங்கூட வேடிக்கையாக, குழந்தை விளையாட்டு மாதிரி, அல்லது குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டுகிற மாதிரித்தானிருக்கும். நெற்றியில் குட்டிக் கொள் வது, தோப்புக் கரணம் போடுவது இரண்டையுந்தான் சொல்கிறேன். ஒருத்தர் தோப்புக் கரணம் போட்டால் குழந்தையே முதற்கொண்டு அதை வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டு, தன் ஸ்வபாவப்படி தானும் அப்படி 'இமிடேட்' பண்ணும்.

இந்தத் தோப்புக்கரணத்தை ஆதியில் உண்டாக்கியவர் மஹாவிஷ்ணுதான். அவர் ஒரு ஸமயம் ஸஹோதரியைப் பார்ப்பதற்காகவும், தமக்கு ரொம்பவும் ஆப்தமான பரமேச் வரனோடு ஸல்லாபிப்பதற்காகவும், மருமான் கணேசரைக் கொஞ்சி விளையாடுவதற்காகவும் கைலாஸத்துக்கு வந்திருந் தார். அப்போது தம்முடைய சக்ரத்தைச் சுற்றிக் குழந்தைக்கு வேடிக்கை காட்டினார். உடனே குழந்தை தும்பிக்கையை நீட்டிச் சக்ரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு லபக்கென்று வாய்க்குள் போட்டு நன்றாக அடக்கிக் கொண்டுவிட்டது. மஹாவிஷ்ணு நயமாகவும் பயமாகவும் எத்தனை பண்ணியும் அது சக்ரத்தை வெளியே போட மாட்டேனென்று அடம் பண்ணி விளையா டிற்று. அப்போதுதான் மஹாவிஷ்ணு யுக்தி பண்ணி, இப்படிக் காதைப் பிடித்துக் கொண்டு தோப்புக் கரணம் போட்டார். அதைப் பார்த்ததும், எப்போதுமே சிரித்த முகமாயிருக்கும் 'ப்ரஸன்னவதன'க் குழந்தை விழுந்துவிழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித் தது. சிரிக்கிறபோது வாயில் அடக்கிக் கொண்ட சக்ரமும் குபுக்கென்று வெளியிலே வந்து விழுந்தது. சடக்கென்று அதை மஹாவிஷ்ணு எடுத்து வைத்துக் கொண்டுவிட்டார்.

மஹாவிஷ்ணு கைகளால் காதைப் பிடித்துக் கொண்டது ஸமஸ்கிருதத்தில் 'தோர்பி கர்ணம்' என்று குறிப்பிடப்பட்டது. 'தோர்பி:' என்றால் 'கைகளால்.' 'கர்ணம்' என்பது காது என்று தெரிந்ததே. கையால் காதைப் பிடித்துக் கொள்ளும் 'தோர்பி(ஹ்) கர்ண'மே தோப்பிக்கரணம், தோப்புக்கரணம் என்றெல்லாம் ஆகிவிட்டது. குட்டிக்கரணம் என்கிற மாதிரி இங்கே கரணம் இல்லை; கர்ணம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

முதலில் யாரோ மனுஷாள் இதை ஆரம்பிக்காமல் மஹா விஷ்ணுவே ஆரம்பித்தார் என்பதற்கும் 'தோர்பி(ஹ்) கர்ணம்' என்ற வார்த்தையிலேயே 'எவிடென்ஸ்' (சான்று) இருக்கிறது. அதைப் புரிய வைப்பதற்குக் கொஞ்சம் ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கணம் சொல்லித் தரணும்.

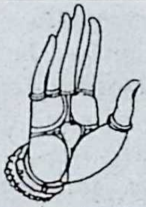
தமிழ், இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளில் ஒருமை – பன்மை, ஸிங்குலர் – ப்ளூரல் என்று இரண்டுதான் இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எல்லாம் பன்மை, ப்ளூரல் என்று வைத்துவிடுகிறோம். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மட்டும் ஏகவசனம், த்வி வசனம், பஹு வசனம் என்று மூன்று இருக்கின்றன. ஏகவசனம் என்பது ஒருமை. த்விவசனம் என்பது தமிழிலும் இங்கிலீஷிலும் இல்லாதது. அதை 'இருமை' என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். இரண்டு பேர் அல்லது இரண்டு வஸ்துவை மட்டும் அது குறிக்கும். இரண்டுக்கு மேலே போகிற எல்லாம் பஹு வசனம். சிவம் – சக்தி, பரமாத்மா – ஜீவாத்மா, பகவான் – பக்தன், ஸதி – பதி, குரு – சிஷ்யன் என்றிப்படியும், ஒரு மனுஷ்ய ஜீவனை எடுத்துக் கொண்டால் அவனுக்கு இரண்டு கண், இரண்டு காது, இரண்டு கை, இரண்டு கால் என்றெல்லாமும் இருப்பதாலோ என்னவோ இரண்டு என்பதற்குத் தனி ஸ்தானம் தந்து 'த்வி வசனம்' என்ற ஒன்றை வைத்திருக்கிறது.

மனுஷ்யர்களால் தோப்புக்கரணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந் தால், 'கைகளால் காதைப் பிடிப்பது' என்பதில் 'கைளால்' என்பதற்கு த்வி வசன வார்த்தைதான் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மனுஷ்யனுக்கு இருப்பது இரண்டு கைதானே? 'தோஸ்' என்பது கை. முதல் வேற்றுமை ஒருமையில் ஒரு கையை 'தோ:' என்கவேண்டும். 'கைகளால்' என்பது மூன்றாம் வேற்றுமை. 'ஒரு கையால்' என்பதற்கு தோஷா' என்று சொல்ல வேண்டும். 'இரண்டு கைகளால்' என்பதற்கு 'தோர்ப் யாம்'. மனுஷ்யர்களான நாம் இரண்டு கைகளால் போடும் தோப்புக்கரணத்தை 'தோர்ப்யாம் கர்ணம்' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அது பேச்சு வழக்கில் திரிந்தால்கூட 'தோப்பாங்கரணம்' என்றுதான் ஆகியிருக்குமே தவிர, இப்போது நாம் சொல்வதுபோல தோப்பிக்கரணம்' என்றோ, 'தோப்புக்கரணம்' என்றோ ஆகியிருக்காது. 'தோர்பி:' என்று

மூல ரூபத்தில் இருந்திருந்தால்தான் அது சிதைந்து 'தோப்பி', 'தோப்பு' என்று ஆகியிருக்கும் 'தோர்பி:' என்பதோ இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பல கைகளைக் குறிக்கும் பஹுவசனமாயிருக்கிறது. தோஷா – ஒரு கைஹால்; தோர்ப்யாம் – இரண்டு கைகளால்; தோர்பி (ஹ்)' – இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கைகளால்.

விஷ்ணுவுக்கு எத்தனை கை? நாலு கை. இரண்டுக்கு மேற்பட்ட நாலு கைகளால் அவர் காதைப் பிடித்துக் கொண்டதால்தான் தெளிவாக பஹுவசனத்தில் 'தோர்பி(ஹ்)' என்று சொல்லி அது அது 'தோர்பி' என்று ஆகிவிட்டிருக்கிறது.

மாமா – மருமான் உறவைச் சொல்ல வந்தேன். பிள்ளையாருக்குப் பிடித்த, எல்லாப் பிள்ளைகளுக்குமே பிடித்த, தோப்பிக்கரணத்தை அவரது மாமா மஹாவிஷ்ணு தான் 'இனாகுரேட்' பண்ணியிருக்கிறார்!

சுக்லாம்பரதரம்

'சுக்லாம்பரதரம்' ச்லோகம் எதற்கும் ஆரம்பத்தில் சொல்கிறோமே, அதிலே ஒரு பெரிய வேடிக்கை! என்னவென்றால், அதில் பிள்ளையாருடைய பெயர் எதுவுமே வரவில்லை! கணபதி, கணேசர், விநாயகர், விக்நேச்வரர் என்ற மாதிரி அவருக்கே ஏற்பட்ட பெயரோ, பெற்றோரை வைத்து ஏற்பட்ட சிவாத்மஜன், கௌரீஸுதன் என்ற மாதிரிப் பெயரோ, அவருடைய வாஹனம், ஆயுதம், இஷ்டமான வஸ்து ஆகியவைகளை வைத்து ஏற்பட்ட மூஷிக வாஹனர், பாசஹஸ்தர், மோதகப் ப்ரியர் முதலான ஏதாவதொரு பெயரோ, அவரது ரூப லக்ஷணங்களைக் குறிக்கிற பெயர்களான கஜமுகர், ஏகதந்தர், லம்போதரர் (தொங்கும் தொந்திக் காரர்) முதலானதுகளில் ஏதாவதென்றோ, அல்லது அவரது

லீலைகளை வைத்து ஏற்பட்ட ஏராளமான பெயர்களில் எது ஒன்றுமோ 'சுக்லாம்பரதர' ச்லோகத்தில் வரவில்லை. சொல்லிப் பாருங்கள்.

சுக்லாம்பரதரம், விஷ்ணும், சசிவர்ணம், சதுர்புஜம் ।
ப்ரஸந்ந வதநம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்நோபசாந்தயே ॥

'சுக்லாம்பரதர' – வெள்ளை வஸ்திரம் கட்டிக் கொண்டிருப்பவர். ஸரஸ்வதியும் ஈச்வரனும்கூடத்தான் வெள்ளை கட்டிக் கொள்பவர்கள். புருஷர்களில் எல்லோருமே வெள்ளைதான் கட்டிக்கொள்வார்கள். வித்யாஸமாக மஞ்சள், சிவப்பு கட்டிக் கொள்கிற ஸ்வாமிகளைப் பீதாம்பரதாரி, ரக்தாம்பரதாரி என்றெல்லாம் சொன்னால் அது அவர்களைத்தான் ஸ்பெஷலாகக் குறிக்கிறது என்பதுபோல, 'சுக்லாம்பரதரர்' என்பது பிள்ளையாரை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுவிடவில்லை.

அடுத்ததாக, 'விஷ்ணு'. இதற்காகத்தான் நான் இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்ல வந்தேன். மாமா பேரையே மருமானுக்குச் சொல்லியிருக்கிறது. அத்தனை அன்னியோன்னியம்! விஷ்ணு என்றால் எல்லா இடத்திலேயும் பரவியிருப்பவர், ஸர்வ வ்யாபி என்று அர்த்தம். பிள்ளையார் எங்கேயும் இருக்கிறாரென்பதால் 'விஷ்ணு' என்று சொல்லியிருந்தாலும், அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனேயே நமக்கு அவருடைய மாமா நினைவுதானே வருகிறது?

'சசிவர்ண': நிலா மாதிரி நிறமுடையவர். ஈச்வரனும், ஸரஸ்வதியும்கூடத்தான் அப்படிப் பால்நிலா மாதிரி இருப்பவர்கள்.

'சதுர்புஜ': நாலு கை உள்ளவர். அனேகமாக எல்லா ஸ்வாமிக்குமே நாலு கைதானிருக்கிறது. அதனால் இதிலும் இவருக்கென்று ஸ்பெஷலாக அடையாளம் கிடைத்துவிடவில்லை.

'ப்ரஸந்ந வதந': நல்ல மலர்ந்த முகமுள்ளவர். பின்னே, எந்த ஸ்வாமியாவது அழுமூஞ்சியாக இருக்குமா என்ன? காளி, வீரபத்ரர், நரஸிம்ஹ மூர்த்தி மாதிரி உக்ரமாக இருக்கப்பட்ட சில ஸ்வாமிகளைத் தவிர, மற்ற எல்லா ஸ்வாமியும் பக்தர்களி

டம் அனுக்ரஹத்தோடு ஆனந்தம் நிறைந்த முகத்தோடு இருப்பதைத்தான் இத்தனை ஆயிரம் விக்ரஹங்களிலும் பார்க்கிறோம். அவர்களையெல்லாம்விட இன்னம் ஆனந்தம் சொட்டிக் கொண்டிருக்கும்படியாகப் பரந்த, விசாலமான ஆனைமுகத்தோடு இவர் இருக்கிறார் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

இப்படி சுக்லாம்பரதரம், விஷ்ணும், சசிவர்ணம், சதுர்புஜம், ப்ரஸந்ந வதநம் என்று வருகிற ஐந்து வார்த்தைகளில் எதுவுமே பிள்ளையாரொருவரை மட்டுந்தான் குறிக்கிறது என்று சொல்வதற்கு இடமில்லாமலிருக்கிறது.

(இந்த ஐந்து வார்த்தைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு குட்டாக ஐந்து தரம் நெற்றிப் பொட்டில் குட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.)

அப்புறம், 'த்யாயேத்' என்பதற்கு 'த்யானிக்க வேண்டும்' என்று அர்த்தம்.

எதற்காக த்யானிக்க வேண்டும்? 'ஸர்வ விக்ந உப சாந்தயே' – எல்லா விக்னங்களும், அதாவது, தடைகளும் இடையூறுகளும் அடங்கி மறைந்து போவதற்காகவே! இங்கேதான், ஒரு நாமாவாகச் சொல்லாவிட்டாலும், பிள்ளையாருக்கென்றே ஏற்பட்ட விசேஷ லக்ஷணம் தெரிகிறது. எடுத்த காரியம் விக்னமில்லாமல் நடக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கென்று ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டிய ஸ்வாமி பிள்ளையார்தான். அதனால்தான் எந்தக் கார்யத்தையும் ஆரம்பிக்கிறபோதே அவருக்குப் பூஜை பண்ணி விடுவது; இந்த ஒரு ச்லோகமாவது சொல்லி நெற்றியில் குட்டிக்கொண்டு விடுவது.

ச்லோகம் சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய வயசுக்கு முந்தியே ஒரு சின்னக் குழந்தையிடம்கூட, 'அப்பா! பிள்ளையாரை நினைச்சுக்கோ! அப்போதான் எந்தக் கஷ்டமும் வராமலிருக்கும்' என்று சொல்லிக் கொடுத்து விடுவார்கள். அதனால், ச்லோகம் கற்றுக் கொள்கிற வயசு வந்தபோது, இப்படி 'ஸர்வ விக்நோபசாந்தயே' என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டாலே போதும், 'இடைஞ்சல் வராமலிருப்பதற்காக இந்த ஸ்வாமிக்கு

ஸ்தோத்ரம் சொல்லணுமா? அப்படியானால் அவர் பிள்ளையாராகத் தானிருப்பார்' என்று அந்தக் குழந்தைகூடப் புரிந்துகொண்டுவிடும்.

'விஷ்ணு' என்றே இந்த ச்லோகத்தில் இருப்பதிலிருந்து பிள்ளையாருடைய உறவு முறைகளில் மாமாவின் அருமை தெரிகிறது.

அதை வைத்துத்தான், சற்றுமுன் சொன்ன ச்லோகத்தில் 'ஸ்ரீ காந்தோ மாதுலோ யஸ்ய' – எவருக்கு மாமா லக்ஷ்மிபதியான மஹாவிஷ்ணுவோ – என்று ஆரம்பிக்கிறது. (மலையாளத்தில் 'மருமக்கத்தாயம்' என்று மருமான் வழி, மருமான் வழியாக சொத்து போகும் முறை ஞாபகம் வருகிறது.)

பெற்றோர் பெருமை

மாமாவுக்கு முதல் இடம் கொடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, அவருடைய ஸஹோதரியாக, இவருடைய தாயாக இருக்கப் பட்ட அம்பாளைச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஜநநீ ஸர்வமங்களா

(பிள்ளையாருடைய) அம்மா, ஜனனி யார்? ஸர்வ மங்களா. ரூபம், குணம், கார்யம் முதலான ஸர்வமும் பரம மங்களமாக இருக்கப்பட்ட பராசக்திதான் இவருக்கு அம்மா.

அம்பாளைப் பற்றி எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கக்கூடிய ச்லோகம் அவளை ஸர்வமங்களா என்று சொல்லித்தான் ஆரம்பிக்கிறது.

ஸர்வ மங்கள மாங்கல்யே சிவே ஸர்வார்த்த ஸாதிகே I
சரண்யே த்ர்யம்பகே கௌரி நாராயணி நமோஸ்து தே II

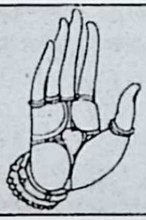
மஹாவிஷ்ணுவின் அனேகம் பெயர்களில் ஸ்ரீகாந்தன்

என்றதில் 'ஸ்ரீ' என்பதால் ஸகல ஸௌபாக்யங்களையும் சொன்னதற்கேற்ப அம்பாளின் பல பெயர்களில் ஸர்வ மங்களா என்று சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் அப்பாவைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அன்னைக்குப் பிறகே பிதா என்ற நியாயப்படி, அம்பாளை முதலில் சொன்னபின் 'ஜநக :சங்கரோ தேவ:' என்று 'இவருடைய தகப்பனார் யாரென்றால் பரமசிவன்' என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது!

பரமேச்வரனுக்கு எத்தனையோ பெயர்களிருந்தும், பரம மங்களமாக 'ஸ்ரீ காந்தன்', 'ஸர்வமங்களா' என்ற பெயர்களைச் சொன்னாற்போல, இங்கேயும் 'சங்கரன்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'சங்கர' என்றால் நல்லதையே செய்கிறவர், பரம ஸுகத்தை உண்டாக்குபவர் என்று அர்த்தம். ஸ்ரீ, மங்களம், ஸுகம் எல்லாம் தருபவர் விக்னேச்வரர் என்று காண்பிக்கும் வகையில் அவருக்குள்ள மாமா, அம்மா, அப்பாவின் 'பெரிய இடத்து' ஸம்பந்தத்தைச் சொல்வதாக ச்லோகம் இருக்கிறது.

> ஸ்ரீ காந்தோ மாதுலோ யஸ்ய ஜநநீ ஸர்வமங்களா I
> ஜநக :சங்கரோ தேவ: தம் வந்தே குஞ்ஜராநநம் II

'தம் குஞ்ஜராநநம் வந்தே' –இப்படிப்பட்ட அந்த யானை முகனை நமஸ்கரிக்கிறேன்!

முருகனும் மூத்தோனும்

தாத்தா, அப்பா, அம்மா, மாமா எல்லாரும் ரொம்பவும் பெரியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமில்லை. கூடப் பிறந்தவரும் ரொம்ப மஹிமையுள்ளவர். கூடப் பிறந்தவரென்றால், இவருக்கு அண்ணா கிடையாது. இவர்தான் மூத்த பிள்ளை. 'மூத்த பிள்ளையார் மும்மணிக்கோவை' என்றே இவர்மேல் ஒரு ஸ்தோத்ரம் இருக்கிறது. ப்ரபஞ்சத்துக்கே முதல் குந்தை அவர். 'ஜ்யேஷ்ட ராஜா' என்பது வேதமே அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிற பெயர். கனபதிதான் எல்லாருக்கும் அண்ணா.

அவருக்குத் தம்பிதான் உண்டு.

தமையன் பெரிய ஆஸாமியாயிருந்தால் அவன் பெயரை வைத்துக் கொண்டே தம்பி தடபுடல் பண்ணுவதுண்டு. இப்படியே தம்பிக்காரன் பிரமுகனாயிருந்தாலும், தனக்காக யோக்யதையில்லாத அண்ணன்காரன் அதைக் காட்டி அதிகாரம் பண்ணுவதுண்டு. இங்கேயோ ஈச்வர புத்ரர்கள் இரண்டு பேருமே சக்தி, ஸாமர்த்யங்களிலும் அனுக்ரஹத்திலும் ரொம்பவும் உயர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால் பிள்ளையாருக்கு உறவுகளைச் சொல்லிப் பெருமை காட்டும் போது தம்பியையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

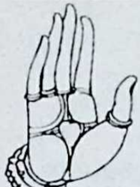
பிள்ளையாருக்கு விசேஷமாகப் பதினாறு பெயர்கள் உண்டு. ஷோடச நாமாக்கள் என்று சொல்வார்கள். (ஷோடசம் என்றால் பதினாறு.) அஷ்டோத்தர(சத)ம் சொல்லிப் பூஜை பண்ண முடியாவிட்டாலும் இந்தப் பதினாறு நாமாக்களையாவது சொல்ல வேண்டும்.

ஸுமுகச்ச ஏகதந்தச்ச கபிலோ கஜகர்ணக: I
லம்போதரச்ச விகடோ விக்னராஜோ விநாயக: II
தூமகேதுர் கணாத்யக்ஷோ பாலசந்த்ரோ கஜாநந: I
வக்ரதுண்ட: சூர்ப்பகர்ணோ ஹேரம்ப: ஸ்கந்தபூர்வஜ: II

கடைசிப் பெயர் 'ஸ்கந்தபூர்வஜர்' – அதாவது 'ஸ்கந்தனுக்கு முன்னாடிப் பிறந்தவர்.' தம்பியை வைத்துத் தமையனாருக்குப் பெருமை கொடுக்கும் பெயர்!

இப்படி இவருடைய பல உறவுக்காரர்களைப் பார்த்தாலும் இவர் ரொம்பப் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்று தெரியும். அதனால் அந்தப் பிள்ளையை நாம் மனங் குளிர்ந்திருக்கும்படியாகப் பண்ணவேண்டும். அதற்குக் கோபம் உண்டாகும்படியாக எதுவும் பண்ணாமல் ஜாக்ரதையாயிருக்க வேண்டும். மூவுலகத்தின் மூத்த குழந்தையுடைய ப்ரீதியை நாம் முக்கியமாகச் சம்பாதித்துவிட வேண்டும். நல்ல மனஸ், அருள் உள்ளம், இரக்க குணம் உள்ள அவர் எளிதிலே த்ருப்தி கொண்டுவிடுவார். எப்போதுமே ஆனந்தமாயிருக்கும் அவரை நாமும் கொஞ்சம் குஷிப்படுத்திவிட்டால், அவருடைய மாதா – பிதாக்களான பார்வதீ பரமேச்வரர்களின் மனஸையும் குளிரப்

பண்ணி அவர்களிடமிருந்து ஸகல நலன்களையும் பெற்று விடலாம்.

மரியாதைக்குரிய குழந்தை

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்பதாலேயே, 'நாம் நமக்கென்று ஒரு யோக்யதையும் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நம்முடைய பெரிய ஸம்பந்தத்தைக் காட்டியே ஊரை ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்' என்று இருப்பவர்கள் உண்டு. அனேகம் பெரிய மனுஷ்யரகத்துப் பசங்கள் தறுதலைகளாகவோ, அசட்டுப் பிசட்டென்றோ இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

ஆனால் இந்தப் பெரிய இடங்களுக்கெல்லாம் உச்சியிலுள்ள மஹா பெரிய இடத்துப் பிள்ளை, 'உச்சிப் பிள்ளையார்' என்கிறோமே, அவர் எப்படியிருக்கிறார்? தேஹபலமா, புத்திக் கூர்மையா, கார்ய சக்தியா, அன்புள்ளமா எல்லாவற்றிலும் தமக்கு மேல் யாருமில்லை என்று இருக்கிறார். பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என்பதால் மாத்திரம் அவருக்குப் பெருமை இல்லை. அவருக்காகவே அவருக்குப் பெருமை என்பது 'பிள்ளை'க்கு 'யார்' போட்டு அவரைப் 'பிள்ளையார்' என்று மிகவும் மரியாதையாகச் சொல்வதிலிருந்தே தெரியும்!

பொதுவாகத் தாய், தகப்பன், பாட்டன், பாட்டி, தமையன், தமக்கை ஆகிய பெரியவர்களைத்தான் மரியாதையாகத் தாயார், தகப்பனார், பாட்டனார், பாட்டியார், தமையனார் தமக்கையார் என்றெல்லாம் சொல்வது வழக்கம். பிள்ளைக்கு அப்படி மரியாதை விகுதி சேர்த்துச் சொல்கிற வழக்கம் எங்கேயும் கிடையாது. இதற்கு மாறுதலாக இவர் ஒருவர் விஷயத்தில் மட்டும் 'பிள்ளை' என்னாமல் 'பிள்ளையார்' என்றே சொல்கிறோம்.

பிள்ளையார் ப்ரீதியை நாம் பெற்றுவிட்டால் அவரிடம் மிகவும் அன்பு கொண்ட பார்வதி – பரமேச்வரர்களின் அனுக்ர ஹத்தைப் பெற்றுவிடலாம் என்றேன். நாம் பொதுவாக ஈச்வர னையும் அம்பாளையும் முக்யமாகக் கொண்டு வழிபடுபவர் களாதலால், அவர்களுடைய செல்லப் பிள்ளையை நாம் ஸந்தோஷப்படுத்துவதாலேயே அவர்களிடமிருந்து எல்லா அனுக்ரஹமும் பெற்றுவிடலாமென்பதற்காகச் சொன்னேன். இதனால் அனுக்ரஹ சக்தி அவர்களுக்குத்தான் உண்டு, பிள்ளையாருக்குக் கிடையாது என்றதாக ஆகாது. அப்பாவும் அம்மாவுந்தான் அருள் செய்ய வேண்டும் என்றில்லாமல் அவரே எதையும் அருள வல்லவர்தான்!

ஈச்வரனுக்கும் அம்பாளுக்கும் புத்ரர் என்பதற்காக இல்லா மல், அவரே முழுமுதற் கடவுள் என்று உபாஸிக்கிறவர்கள் இம்மை – மறுமை நலன்கள் எல்லாவற்றையும் அவரே அனுக்ர ஹிப்பாரென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். கணபதியே பரதெய் வம் என்று உபாஸிக்கிற இவர்களுக்கு 'காணபதர்கள்' அல்லது 'காணபத்யர்கள்' என்று பெயர். தங்களுடைய உபாஸனா மூர்த்தியின் உத்கர்ஷம் (உயர்வு) எவரும் ஒப்புக் கொள்ளத் தான் வேண்டும். 'சிவனையோ, அம்பாளையோ, விஷ்ணுவையோ பரதெய்வமாகப் பூஜிக்கிற நீங்களும் உங்கள் ஸ்வாமியைப் பூஜை பண்ண ஆரம்பிக்கும்போது முதலில் 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொண்டு, மஞ்சள் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து எங்கள் ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொள்ளத் தானே வேண்டியிருக்கிறது? பிள்ளையாரையே பரமாத்மா வாகப் பூஜை பண்ணும் நாங்கள் உங்கள் ஸ்வாமிகளில் எவரை யும் இப்படி வேண்டிக் கொள்வதில்லையே!' என்று அவர்கள் சொல்வார்கள்.

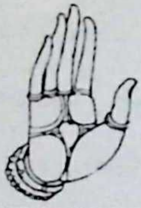
விஷ்வக்ஸேனர், தும்பிக்கையாழ்வார் என்ற பெயர்களில் வைஷ்ணவர்கள் முதல் பூஜை செய்வதும் விக்நேச்வரரின் ஒரு அவஸரத்துக்குத்தான் (கோலத்துக்குத்தான்) என்று சொல்ல லாம்.

தாமே அக்ர (முதல்) பூஜை பெறுகிற உயர்வோடு விளங்குபவர் பிள்ளையார்.

'இவரைப் பற்றிய ச்லோகங்களில் ஈச்வரன், அம்பாள், விஷ்ணு, முருகன் முதலியவர்களைப் பற்றி வருவதால், அந்த ஸ்வாமிகளாலேயே இவருக்குப் பெருமை என்று நினைத்தால் அது ஸரியே இல்லை. அந்த ஸ்வாமிகள் எல்லாருங்கூட ஏதாவது ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் இவர் தயவை நாடித்தான் கார்ய ஸித்தி அடைந்திருக்கிறார்கள்' என்று கணபதி உபாஸகர்கள் புராணங்களைக் காட்டுவார்கள்.

தெய்வங்களில் உசத்தி – தாழ்த்தி இல்லை; இல்லவே இல்லைதான். ஆனாலும் ஒரே பரமாத்மா லீலானந்தத்துக்காகவும், ஜனங்களின் விதவிதமான மனப்போக்குகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் பிடித்த மாதிரியும், பல ரூபங்களில் வருகிறபோது, அவரவருக்கும் தங்கள் மூர்த்தியிடம் பக்தி ஒருமுகப்படுவதற்காக ஒவ்வொரு மூர்த்தியும் மற்றவற்றைச் சில ஸந்தர்ப்பங்களில் ஜயித்ததாகப் புராணங்களில் பார்க்கிறோம் ஒவ்வொரு மூர்த்தியும் இப்படி மற்றவற்றை ஜயித்தது என்பதாலேயே ஒவ்வொன்றும் மற்றவற்றிடம் தோற்றும்தான் இருக்க வேண்டுமென்றாகிறதல்லவா? இப்படி ஒவ்வொரு தெய்வமும் சில ஸந்தர்ப்பத்தில் ஜயித்து, சில ஸந்தர்ப்பத்தில் தோற்றுப் போவதில் ஜயித்தவைகளை மட்டுமே அந்தந்தத் தெய்வத்தின் பக்தர்களும் எடுத்துக் கொண்டு அதனிடம் தங்கள் பக்தியை வலுவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இதில் பிள்ளையார் தோற்றுப் போனதாக மட்டும் ஒரு கதையும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கவில்லை!

ஆனால் மற்ற ஸ்வாமிகள் இவரைப் பூஜித்ததற்கு நிறையக் கதைகள் இருக்கின்றன.

தந்தை பூஜித்த தனயர்

தகப்பனாரான ஈச்வரனையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர் த்ரிபுர ஸம்ஹாரத்துக்காகப் புறப்படுகிறபோது பிள்ளையை – அவர் மரியாதை கொடுக்கப்பட வேண்டிய பிள்ளையார் என்பதை மறந்து – ஸ்மரிக்காமலே கிளம்பினார்.

பிள்ளையார் தமக்கு வேண்டிய due-வைப் பெறாமல் விடமாட்டார்! 'பிள்ளையாருக்கு முதல் பூஜை' என்பது தேவதைகள் எல்லோருமாகத் தீர்மானித்தது. அப்படியிருக்க, ஒரு ரெஸொல்யூஷன் ஏகமனதாகப் பாஸ் ஆகிச் சட்டமாய் விட்டதென்றால் அதைத் தகப்பனாராகத்தான் இருக்கட்டும், அந்தத் தகப்பனார் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஈச்வரராகத்தான் இருக்கட்டும், மீறினால் குற்றம்தானே? தப்புச் செய்தவரைப் பிள்ளையார் சும்மா விடமாட்டார்!

ஆகையால் த்ரிபுராஸுரர்களை நோக்கி ஈச்வரனின் ரதம் போய்க் கொண்டிருக்கும் வழியில் அதன் அச்சு முறிந்து போகும்படியாகப் பிள்ளையார் பண்ணிவிட்டார். ரதம் நின்று போய்விட்டது.

உடனே ஈச்வரனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. 'ரொம்பவும் பெரியவனாகையால் நமக்குச் சட்டம் இல்லை என்று இருப்பது தப்பு. ரொம்பப் பெரியவனாயிருப்பதாலேயே நாம் தான் லோகத்துக்கெல்லாம் உதாரணமாக நடந்து காட்ட வேண்டும். அதன்படிச் சட்டத்துக்கு ரொம்பவும் அடங்கிப் போக வேண்டும். சட்டம் என்று வருகிறபோது அப்பா – பிள்ளை முதலான உறவுகளுக்கு இடமில்லை – என்று பரமேஸ்வரன் நினைத்தார்.

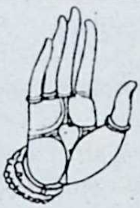
உடனே, கொஞ்சங்கூட ஸ்தானம் பார்க்காமல் பிள்ளையாருக்குப் பூஜை பண்ணினார். (இன்னொரு ஸந்தர்ப்

பத்தில் இளைய பிள்ளையிடமும் கீழ்ப்படிந்து ப்ரணவோபதேசம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்!)

பிள்ளையாரும் அப்பா கொஞ்சம் நினைத்தவுடனேயே ஓடிவந்து விக்னத்தை அகற்றி விட்டார்.

அதற்கப்புறம் ரதம் ஓடி, முடிவில் 'த்ரிபுராந்தகர்' என்று பெரிய பெயர் வாங்கும்படியாக ஈச்வரன் அந்த அஸுரர்களை ஜயித்தார்.

செங்கல்பட்டுக்கும் திண்டிவனத்துக்கும் நடுவில் 'அச்சரப் பாக்கம்' என்று இருக்கிறதே, அந்த ஊர்தான் ஈச்வரனுடைய ரதத்தின் அச்சு இற்றுப்போன 'அச்சிறுப்பாக்கம்' என்று சொல்வார்கள்.

ஸமீபகால ஸம்பவத்தில் புராண நிரூபணம்

அப்படிச் சொல்வது நிஜந்தானென்று நிரூபிக்கிறதாக ஸமீபத்தில் ஒன்று நடந்தது. ராமேச்வரத்தில் சங்கர மண்டபம் கட்டிக் கொண்டிருந்தோம். ★ இதில் ப்ரதிஷ்டை செய்ய வேண்டிய ஆசார்யாள் பிம்பத்தை லாரியில் எடுத்துக் கொண்டு போயாயிற்று. ஜெய்ப்பூரிலிருந்து ஸலவைக்கல் தருவித்துக் காஞ்சீபுரத்தில் ஆசார்யாளுக்கும், அவருடைய நாலு சிஷ்யர்களுக்கும் பெரிசு பெரிசாக பிம்பம் பண்ணி அங்கேயிருந்து ராமேச்வரத்துக்கு லாரியில் எடுத்துக் கொண்டு போயிற்று. அப்போது வழியில் ஸரியாக இந்த அச்சிறுப் பாக்கத்திலேயே லாரி Break down ஆகி நின்றுவிட்டது! அப்புறம் பிள்ளையாருக்கு நூற்றியெட்டுத் தேங்காய் உடைத்து விட்டே, லாரியைப் பழுதுபார்த்துக் கிளப்பிற்று. அதற்குப் பிற்பாடு எந்த விக்னமுமில்லாமல் கும்பாபிஷேகம், ப்ரதிஷ்டை

★ ஸ்ரீ மடத்தால் ராமேச்வரம் அக்னி தீர்த்தக்கரையில் நிர்மாணிக்கப்பட்டு, 1963-ல் சங்கர ஜயந்தியன்று கும்பாபிஷேகம் கொண்ட மண்டபம்.

எல்லாம் ஜாம்ஜாமென்று நடந்தது. இந்த விக்னமும்கூட அனுக்ரஹம் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றிற்று. தாம் கைலாஸ சங்கரனேதான் என்று நமக்கு உறுதிப்படுத்துவதற்காகவே நம்முடைய சங்கரபகவத் பாதாள் இங்கே தம்முடைய நவீன கால ரத அச்சான லாரி ஆக்ஸிலை முறித்துக் கொண்டிருக்கி றாரென்று தோன்றிற்று!

அம்பாளும் விக்னேச்வரரை உத்பவிக்கப் பண்ணி அவர் ஸஹாயத்தினாலேயே ஜயம் பெற்றாளென்று லலிதோபாக்யா னத்தில் வருகிறது.

லலிதாம்பிகை பண்டாஸுரனோடு யுத்தம் செய்தபோது சக்திஸேனை என்பதாக முழுக்கவும் தேவஸ்த்ரீகளையே கொண்ட படையோடு போனாள். போய்ப் படைவீடாக ஓர் அக்னிக்கோட்டை கட்டப்பண்ணி அதற்குள் ஸேனா ஸமூஹத் தோடுகூட முகாம் போட்டிருந்தாள். பண்டாஸுரனுக்கு மந்த்ர பலம் நிறைய உள்ள விசுக்ரன் என்ற ஓர் அஸிஸ்டன்ட் இருந்தான். அவன் என்ன பண்ணினானென்றால் விக்ன யந்த்ரம் என்ற ஒன்றைப் பண்ணி அதை அக்னிக்கோட்டைக் குள்ளே போய் அம்பாளின் கூடாரத்தில் விழும்படியாக விசிறி எறிந்தான். அந்த யந்த்ரத்தின் தன்மை என்னவென்றால், இந்த நாளில் Psychological Warfare என்கிறார்களே, அப்படி அது எதிராளியை பௌதிகமாகத் தாக்காமல் அவர்களுடைய மனஸையே சத்ருபக்ஷமாக மாற்றிவிடும். இப்போது Propaganda-வினால் (பிரசாரத்தினால்) கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனஸை மாற்றுகிற மாதிரியில்லாமல், மந்த்ரசக்தி வாய்ந்த யந்த்ரமாத லால் அது உடனேயே மனமாறுதலை உண்டாக்கிவிடும்!

விக்ன யந்த்ரம் வந்து விழுந்தவுடன் அதன் மயக்கும் சக்தியால் சக்திஸேனைகளின் புத்தியே மாறிவிட்டது. 'எதற் காக அஸுரர்களை நாம் கொல்லணும்? இது ஜீவ ஹிம்ஸை தானே? அம்பாளுக்கு அவர்களிடம் விரோதமென்றால் நமக் கென்ன வந்தது? இன்னம் அடி அஸ்திவாரத்துக்கே போனால் எதற்காக இந்த அம்பாளுக்கு அடங்கி நாம் வேலைக்காரப் பிழைப்புப் பிழைக்கணும்? நம்மால்தான் அவளுக்குப் பலம் என்பதால்தானே நம்மைச் சேர்த்துத் திரட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்? இத்தனை நாளாக நாம் என்னவோ புத்தியில்

லாமல் அவள்தான் நமக்கெல்லாம் மேலே, அவளுக்கே நம்மை அடக்கி ஆள்கிற பலம் இருக்கிறது என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு ஏவல் செய்துவிட்டோம். இப்போதுதான் மயக்கம் தெளிந்திருக்கிறது. இனிமேலும் இப்படித் தப்புப் பண்ணக் கூடாது. இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் ஆயுதங்களைப் போட்டுவிட்டு அப்படியே ஸ்ட்ரைக் பண்ணி விடவேண்டும். யஜமானி-பணியாளி என்கிற கதை இனிமேலே பலிக்காது. எல்லாரும் ஸமம்தான்' என்றெல்லாம் அந்த ஸேனைகள் ட்ரேட் யூனியனிஸம், கம்யூனிஸம் எல்லாம் பேச ஆரம்பித்து விட்டன!

'வேர்க்க விறுவிறுத்துக் கொண்டு, அடியும் குத்தும் பட்டுக் கொண்டு இனிமேலே இவளுக்காக யுத்தம் செய்ய வேண்டிய தில்லை. நாம் பாட்டுக்கு நிர்விசாரமாகத் தூங்கலாம். அக்னிக் கோட்டைதான் இருக்கவே இருக்கிறது. அதைத் தாண்டி யாரும் வந்து நம் தூக்கத்தைக் கெடுக்க முடியாது' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸேனா ஸமூஹம் முழுக்கப் படுத்துக் கொண்டு 'கொர் கொர்' என்று குறட்டைவிட ஆரம்பித்து விட்டன.

புத்தியை முதலில் மாறாட்டமாகக் கலக்கிவிட்டு, அப்புறம் அது ஸ்தம்பித்துச் செயலிழந்து தூங்கும்படிச் செய்யும் சக்தி விக்ன யந்த்ரத்துக்கு இருந்ததால் இப்படி நடந்தது.

ஜ்ரும்பணாஸ்த்ரம் என்று ஒன்று உண்டு. அதைப் போட்டு விட்டால் அதற்கு ஆளாகிறவர்கள் கொட்டாவி கொட்டாவி யாக விட்டுக்கொண்டு அசந்து விழுந்துவிடுவார்கள். 'ஜ்ரும்ப ணம்' என்றால் 'கொட்டாவி விடுவது.'

நவீன கால ஆயுதங்களைவிடப் பயங்கரமான, விசித்திரமான ஆயுதங்களை மந்த்ர சக்தியாலேயே ஆதிகாலத்தில் செய்திருக்கி றார்களென்று புராணத்திலுள்ள விவரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம், நாராயணாஸ்த்ரம், பாசுபதாஸ்த் ரம் முதலியவற்றின் சக்தியைப் பற்றிப் படிக்கும்போது ஆடம் பாம்(ப்), ஹைட்ரஜன் பாம்(ப்) எல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை என்று தோன்றும். இப்போது இந்த பாம்(ப்)களின் ரேடியேஷ னால் கர்ப்பச்சேதம் ஏற்படுகிறது என்கிறார்களென்றால்,

அந்தக் காலத்தில் அச்வத்தாமா போட்ட அபாண்டவாஸ்த்ரம் உத்தரையின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசுவைப் பாதித்திருக்கிறது! கிருஷ்ண பரமாத்மாதான் அதை ரக்ஷித்துக் கொடுத்தார்.

அம்பாள் தன்னுடைய படைகள் ஸ்ட்ரைக் பண்ணிவிட்டு ஆனாலும் நல்லவேளையாக sabotage (நாசவேலை) செய்யாமல், அமர்க்களமாக டெமான்ட்ரேஷன்கூடச் செய்யாமல், அததுகளும் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டு கிடப்பதைப் பார்த்தாள். ஞானஸ்வரூபிணியாக இருக்கப்பட்ட அவளுக்குத் தெரியாதா? இதெல்லாமும் அவள் லீலைதான்!

விக்னேச்வரரின் ப்ரபாவம் வெளிப்பட வேண்டுமென்று தான் அவளே இப்படி ஒரு விக்னத்தை விசுக்ரன் என்ற வ்யாஜத்தில் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிவ-சக்திகளாக எப்போதும் இருப்பவர்களில் சக்தியே பண்டாஸுரனை வதைப்பதற்காக இப்போது லலிதாம்பிகையாக ஞானாக்னி குண்டத்திலிருந்து தோன்றியிருந்தாள். கல்யாணமாகாத கன்னியாக இவள் யுத்தத்துக்குப் போகக் கூடாது என்பதால் இவளை விவாஹம் செய்து கொள்வதற்காகச் சிவனும் காமேச்வரர் என்ற ரூபத்தில் வந்தார். கல்யாணம் ஆயிற்று. கமேச்வர-காமேச்வரி என்று அந்த தம்பதியைச் சொல்வது வழக்கம். அந்தக் காமேச்வரிதான் நம்முடைய காமாக்ஷியாக இருப்பது. அவளுடைய ஸ்தானம்தான் காமகோடி பீடம்.

கல்யாணமானவுடன் பண்டாஸுர வதத்துக்காகப் புறப்பட்ட அம்பாள் ஈச்வரனைக் காமேச்வரனாக வரவழைத்தது மட்டும் போதாது, தன்னுடைய அருமைக் குழந்தை கணபதியையும் இந்த லலிதாம்பிகை ஆவிர்பாவத்தில் வரவழைத்து அவன் பெருமையை ப்ரகடனப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தாள். அதற்கு வாய்ப்பாகவே இப்போது சக்தி ஸேனை விக்ன யந்த்ரத்தால் தூங்கிக் கொண்டு கிடந்தது.

உடனே காமேச்வரன் மேல் தன் ப்ரேம கடாக்ஷத்தைச் செலுத்தி மந்தஸ்மிதம் (புன்னகை) செய்தாள் அம்பாள். அவர் முகத்திலும் மந்தஹாஸம் படர்ந்தது. இப்படி ஆதி தம்பதியின்

பரஸ்பர அன்பில் உண்டான சிரிப்பின் காந்தி ஸமூஹம் ஒன்று சேர்ந்ததோ இல்லையோ, அதிலிருந்தே மஹா கணபதி உத்பவித்துவிட்டார்! ஆனந்த ஸ்வரூபமாக, எப்பொழுதும் ப்ரஸன்ன முகமாக, ஸுமுகராக இருக்கிற அவர் ரொம்பவும் பொருத்தமாக, ஸாக்ஷாத் அம்பாள் – ஈச்வரன் ஆகியவர் களின் முகத்திலிருந்து பெருகுகிற சிரிப்பு ஒன்று சேர்ந்ததிலி ருந்து உத்பவித்து விட்டார்.

பிள்ளையாரின் பல ஆவிர்பாவங்களில் இது லலிதோபாக் யானத்தில் வருவது. லலிதோபாக்யானம் என்பது பதினெட் டுப் புராணங்களில் ஒன்றான ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் வருகிறது.

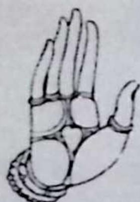
ஈச்வரனின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தே அம்பாள் பிள்ளையாரை அவதரிக்கச் செய்ததை லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில் 'காமேச்வர முகாலோக கல்பித ஸ்ரீ கணேச்வரா' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

எந்தத் தேவதையானாலும் அதன் சக்தியெல்லாம் எவளொருத்தியின் அம்சலேசம்தானோ அப்பேர்ப்பட்ட பராசக்தி, தானே விக்ன யந்திரத்தைச் சக்தியற்றதாகச் செய்திருக்கலாமாயினும், விக்ன நிவாரணத்துக்காகவே ஒரு விக்னேச்வரனை ஏற்படுத்தியிருக்கும்போது அவர் ஸஹாயத்தி னால்தான் இதைச் செய்ததாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக இப்படி லீலை செய்தாள்.

அவள் இப்படி ஒரு சட்டத்துக்கு அடங்கியிருந்ததற்கேற்ப, அவளுடைய கடாக்ஷத்திலிருந்து உண்டான விக்னேச்வரரும், 'என் ஸஹாயத்தைத்தானே ஆனானப்பட்ட பராசக்தியும் நாட வேண்டியிருக்கிறது?' என்று கர்வப்படாமல் அவளை நமஸ்கா ரம் பண்ணினார். பணிவோடு அவளுடைய ஆசீர்வாதத்தை வாங்கிக் கொண்டே விக்ன யந்த்ரத்தை அழிப்பதற்காகப் புறப்பட்டார்.

அக்னிக் கோட்டையின் ஒரு மூலையில் யந்த்ரம் புதைந்து கிடந்தது. பிள்ளையார் அதைக் கண்டுபிடித்து, தந்தத்தால் குத்தித் தவிடு பொடியாக்கினார்!

உடனே தேவிகணங்கள் தூக்கம் கலைந்து எழுந்தன. அவற்றுக்கு ஏற்பட்டிருந்த மனோ பேதமும் மாறி, அம்பிகை யிடம் பழையபடி பக்தி விச்வாஸம் கொண்டன. முன்னைவிட உத்ஸாஹமாக யுத்தம் செய்தன. முடிவில் பண்டாஸுரன் தோற்றுப் போனான்!

முருகனுக்கு உதவிய முன்னவன்

தாயார், தகப்பனாரே இப்படித் தங்கள் வெற்றிக்கான 'க்ரெடிட்'டைப் பிள்ளையாருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கத் தம்பிக்கு மட்டும் இவர் ஸஹாயமில்லாமல் நடக்குமா? ஆனால், இது சத்ரு ஜயம் அல்ல. ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தன்னுடைய ச்ருங்கார ஜயத்துக்காகவே அண்ணாவின் ஸஹாயத்தை நாட வேண்டியிருந்தது!

குழந்தையாயிருந்தபோது அவர் ஸன்னியாஸியானதற்கு, தண்டாயுதபாணி என்று ஆண்டிப் பண்டாரமாகப் போனதற் கும் இதே அண்ணாதான் காரணம். பழத்துக்காக உலகத்தை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ண வேண்டும் என்று அண்ணா-தம்பி ஓட்டப் பந்தயம் போனது தெரிந்த கதைதானே? அப்போது ஆண்டி யாகப் போன ஸுப்ரஹ்மண்யரை அப்புறம் ஈச்வரனும் அம்பாளும் நல்ல வார்த்தை சொல்லி அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். எதற்காக அவருடைய அவதாரம் ஏற்பட்டதோ அந்தச் சூரஸம்ஹாரமும் அப்புறம் பண்ணினார். அதற்கப்புறம் இவருக்காகவே உருகிக் கொண்டிருந்த வள்ளியிடம் மாறு வேஷத்தில் வேடனாக, விருத்தனாகப் போய் விளையாட்டுப் பண்ணினார். அவள் இவர் யார் என்று புரிந்து கொள்ளாமல் உதாஸீனம் செய்தாள். அப்போது அவர் ஸுப்ரஹ்மண்யராகக் காட்சி கொடுத்திருந்தாலே போதும், அவள் உடனே அவரிடம் ப்ரேமை கொண்டிருப்பாள். ஆனால், அவர் அப்படிப் பண்ணாமல் தமையனின் பெருமையை உலகத்துக்குத்

தெரிவிக்கப் பண்ண இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று நினைத்தார். எடுத்த காரியத்துக்கு இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால் பிள்ளையாரைப் பூஜித்தே அதை நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஜனங்கள் உணரும்படிப் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தார். அதனால் உடனே மஹா கணபதியை த்யானம் பண்ணினார்.

தம்பி கூப்பிட்டவுடனே தமையனார் பெரிய மதயானை ரூபத்தில் ஓடிவந்து வள்ளியைத் துரத்து துரத்து என்று துரத்தினார். திக்குத் திசை புரியாமல் 'முருகா முருகா!' என்று ஓடின வள்ளி விருத்த ரூபத்தில் எதிர்ப்பட்ட அந்த முருகனையே – முருகன் என்று தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் – பயத்தினால் ஒரு குழந்தை அதன் தாத்தாவைக் கட்டிக் கொள்கிற மாதிரி, அப்படியே இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டாள். 'இதற்கு மேலும் விளையாடப்படாது; விநாயக ப்ரபாவத்தை வெளிப்படுத்தியாச்சு' என்று ஸுப்ரஹ்மண்யரும் அப்போது தம்முடைய ஸ்வய ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு வள்ளியை சந்தோஷத்தில் ஆழ்த்தினார்.

அப்புறம் வள்ளி கல்யாணம் நடந்தது. கட்டைப் பிரம்மசாரியான கணேச மூர்த்தியே தம்பியின் காதல் கல்யாணத்துக்கு உதவி பண்ணியிருக்கிறார்!

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில் பாடியிருக்கிற விக்நேச்வர ஸ்துதியில் ஈச்வரனின் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம், ஸுப்ரஹ்மண்யரின் வள்ளித் திருமணம் இரண்டிலும் மஹாகணபதிக்கு உள்ள பங்கைச் சொல்லியிருக்கிறார்.★

முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை யிபமாகி
அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை
அக்கண மணமருள் பெருமாளே!

★ 'கைத்தல நிறைகனி' எனத் தொடங்கும் பாடல்.

ராமபிரானும் விநாயகரும்

மாமாக்காரர் மஹாவிஷ்ணு மருமானுக்கு மரியாதை பண்ணி அவர் மஹிமை தெரியும்படியாகச் செய்ததைச் சொல்ல வேண்டும்.

மஹாவிஷ்ணு என்ற மூலரூபத்தில் அவர் இவரிடமிருந்து சக்ரத்தை வாங்க முடியாமல் தோர்பிக்கரணம் போட்டது மட்டுமில்லை; ராம க்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலும் பிள்ளையாருக்கு சாஸ்த்ரோக்தமாகப் பூஜை பண்ணியிருக்கிறார்.

ராமாவதாரத்தில் ராவண ஸம்ஹாரம் ஆன பிற்பாடு அவர் ராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை செய்து சிவாராதனம் பண்ணியது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ராவண ஸம்ஹாரத்துக்கு முன்னாடி, கிஷ்கிந்தையிலிருந்து போகிற போதே ஸேதுபந்தம் நிர்விக்னமாக நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர் ராமநாத புரம் ஸமுத்ரக்கரையில் நவபாஷாணம் என்ற இடத்தில் நவக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜை பண்ணினாரென்பதும் சில பேருக்காவது தெரிந்திருக்கும். தேவி பட்டணம் என்பது அந்த நவபாஷாணந்தான். இப்போதும் ராமேச்வர யாத்திரை போகிறவர்கள், சுற்றுப்பட்ட க்ஷேத்ரங்கள் பலவற்றுக்குப் போகும்போது நவபாஷாணத்துக்கு நிச்சயமாகப் போகிறார்கள். மிகவும் க்ரமமாக இந்த யாத்திரை பண்ணினால் முதலில் போக வேண்டிய ஊர் ஒன்று இருக்கிறது. விஷயம் தெரிந்தவர்கள் ஸேது யாத்ரா என்றால் அங்கேயிருந்துதான் ஆரம்பிப்பார்கள்.

ஆரம்ப ஸ்வாமியான விக்நேச்வரரை ராமசந்த்ரமூர்த்தி பூஜை பண்ணிய ஊர்தான் அது. உப்பூர் என்று பெயர். ராமர் மாதிரி வடக்கேயிருந்து வந்தால் நவபாஷாணத்துக்கு முன்னால் அது வந்துவிடும். அதுதானே பொருத்தம்?

நவக்ரஹங்களைப் பூஜிப்பதற்கும் முதலில் 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக்கொண்டுதானே ஆகவேண்டும்?

எல்லாம் மனுஷ்ய ரீதியில் சாஸ்த்ரோக்தமாக, ஸம்ப்ரதாய பூர்வமாகப் பண்ணி வழிகாட்டியவர் ராமர். அவர் ஸேதுபந்தத்துக்கு முன் நவக்ரஹங்களை ப்ரீதி செய்தாரென்றால், அதற்கும் முந்தி ஸர்வ விக்ன ஹர்த்தாவான பிள்ளையாரையும் பூஜை பண்ணித்தானிருப்பார். அப்படி அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவர்தான் நவபாஷாணத்துக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் உப்பூர்ப் பிள்ளையார். வரப்ரஸாதி என்று அந்த வட்டாரத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் கொண்டாடும் மூர்த்தி. மற்றவர்களுக்கு வரம் கொடுப்பாரே தவிரத் தமக்கு ஒரு கூரைகூட இல்லாதவர் தமக்கு மேலே விமானம் கட்ட அவர் விடுவதேயில்லை. எதையாவது விக்னத்தை உண்டுபண்ணி அதைத் தடுத்துவிட்டு, எளியவர்களில் எளியவராக, வெய்யில் – மழை எல்லாம் தம்மேலேயே விழும்படி உட்கார்ந்திருக்கிறார்! 'வெயிலுகந்த விநாயகர்' என்றே அவருக்குப் பெயர்!

தொந்தி கணபதிக்கு 'டுண்டி' என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு பெயருண்டு. டுண்டிராஜ கணபதி காசியில் பிரக்யாதியோடு இருக்கிறார். அதன் ஸம்பந்தமாகத் தானிருக்க வேண்டும், தமிழ் தேசத்திலும் 'தொண்டி' என்று விநாயக க்ஷேத்ரம் இருக்கிறது. இதுவும் ராமர் பூஜித்த க்ஷேத்ரமாகத்தான் சொல்லப்படுகிறது. வேதாரண்யத்திலிருந்து ஸமுத்ரக்கரை ஓரமாகவே தெற்காக வந்தால், ஏறக்குறைய வேதாரண்யத்துக்கும் உப்பூருக்கும் நடுப் பாதியில் தொண்டி இருக்கிறது. முதலில் ராமர் இங்கேயிருந்து தான் லங்கைக்கு அணைகட்ட நினைத்தாராம். இங்கே அதற்காக அவர் பிள்ளையார் பூஜை பண்ணப் பிள்ளையாரும் ப்ரஸன்னமானார். ராமருக்கு வெற்றி நிச்சயம் என்று வரம் கொடுத்துவிட்டு, ஆனால் 'இங்கேயிருந்து அணைகட்டாமல் இன்னம் தெற்காகப் போய்க் கட்டினால் வேலை குறையும். தள்ளிப்போய்க் கட்டினால்தான் சுற்றி வளைக்காமல் லங்கைக் கோட்டையின் வாசல் பக்கத்துக்கே போய்விடலாம்' என்றும் பிள்ளையார் யோசனை சொன்னாராம்.

இந்தத் தொண்டி விநாயகரும் தமக்கு மேலே விமானமில்

லாமல்தான் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். மாமாக்காரர் மழையிலும் வெய்யிலிலும் அலைந்து கொண்டு லங்கைக்கு அணைகட்டிக் கொண்டு போகும்போது நாம் மட்டும் கோயில் கட்டிக் கொண்டு கொண்டாட்டம் அடிக்கக் கூடாதென்றுதான் இப்படி இரண்டு இடத்திலுமே இருக்கிறார் போலிருக்கிறது. ஆசார்யாள் 'கணேச பஞ்சரத்ந' ஸ்தோத்ரம் செய்திருப்பது தொண்டி கணபதி மேல்தான்!

ஈச்வரஸுதனை ஸ்ரீராமர் ஆராதனை பண்ணி அனுக்ரஹம் பெற்ற பலன்தான், கடைசியில் அவர் ராவண ஸம்ஹாரம் பண்ணி விஜய ராகவனாக, அதோடுகூட இப்போது பறி கொடுத்திருந்த பத்னியைத் திரும்பவும் பெற்ற ஸீதாராமனாகத் திரும்பிவந்து அந்த ஈச்வரனையே ராமலிங்கமாக ப்ரதிஷ்டை செய்தது.

ஆசார்யாள் பிம்பம் லாரியில் ராமேச்வரத்துக்குப் போயிற்று என்று சொன்னேனே, அப்போது அச்சரப்பாக்கத்தில் செய்த மாதிரியே உப்பூரிலும் நூற்றியெட்டுத் தேங்காய் உடைத்தது. ஈச்வரனுக்குப் பிள்ளையார் இடைஞ்சலைப் போக்கினது முதல் ஊரில் என்றால், பின் ஊரில் அவரை ராமர் பூஜித்த விசேஷம்தானே, ஈச்வரனின் ஜ்யோதிர்லிங்க மஹாக்ஷேத்ரமான ராமேச்வரம் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீராம ப்ரஸாதமாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பது! ராமர், ஈச்வரன் இரண்டு பேருடனும் இப்படித் தம் ஸம்பந்தத்தை ராமேச்வரத்துக்குப் போன ஆசார்யாள் காட்டிக் கொண்டு விட்டார்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மஹாவிஷ்ணு மருமானைப் பூஜித்தது ஸ்வாரஸ்யமான பெரிய கதை.

ஸ்யமந்தகத்தின் கதை

'ஸ்யமந்தகமணி உபாக்யானம்' என்று பாகவதத்தில் ஒரு கதை இருப்பதாகத் தெரிந்திருக்கலாம். அந்தக் கதை என்ன என்று தெரியாவிட்டாலும், 'ஸ்யமந்தகமணி உபாக்யானம்' என்ற பெயரையாவது கேட்டிருக்கலாம்.

ஆக்யானம் என்றால் கதை என்று அர்த்தம். உப ஆக்யானம் – உபாக்யானம் என்றால் கிளைக்கதை. பெரிசாக ஒரு கதையை ஒரு இதிஹாசமோ, புராணமோ சொல்லிக் கொண்டு போகும்போது அதில் கிளைக்கதையாக வருவதே உபாக்யானம். 'மெயின்' கதையின் பாத்ரங்கள் ஸம்பந்தப் படாமல் முழுக்க வேறு பாத்ரங்களைப் பற்றியே உபாக்யானங்கள் வருவதுமுண்டு. மஹாபாரதத்தில் இப்படித்தான் பஞ்ச பாண்டவர் ஸம்பந்தமேயில்லாத நளோபாக்யானம் முதலான பல கிளைக்கதைகள் வருகின்றன. இப்படியில்லாமல் 'மெயின்' கதையின் பாத்ரங்களுடைய ஸம்பந்தமுடையதாக, மெயின் கதையிலிருந்து எடுக்க முடியாத அதன் ஒரு பிரிவாகவே, அங்கமாகவே, ஆனாலும் ஒரு தனிக் கதாம்சமுள்ளதாக, அதாவது கழித்துக் கட்டமுடியாத கிளைகளாக உள்ள உபாக்யானங்களும் உண்டு.

ஸ்யமந்தகமணி உபாக்யானம் பாகவதத்தில் இப்படித்தான் part and parcel ஆக இருக்கிறது. ஸ்யமந்தகம் என்ற தெய்விகமான மணியை மையமாக வைத்து ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கே ஏற்பட்ட பெரிய அபவாதம், அதைப் போக்கிக் கொள்ள அவர் பாடுபட்டது இவற்றை இந்தக் கதை சொல்கிறது.

இதே கதை விஷ்ணு புராணத்திலும் வருகிறது. கொஞ்சம் மாறுதலோடு ஸ்காந்தத்திலும் வருகிறது; அதில் நந்திகேச்வரருக்கும் ஸனத்குமாரருக்கும் நடந்த ஸம்வாத ரூபமாக

(ஸம்பாஷணை உருவில்) வருகிறது. இந்த ஸ்காந்தக் கதையில் தான் விக்நேச்வரர் ஸமாசாரம் வருகிறது. நான் சொல்லப் போவது ஸனத்குமாரருக்கு நந்திகேச்வரர் சொன்ன இந்தக் கதைதான். அங்கங்கே பாகவதம், விஷ்ணு புராணம் ஆகியவற் றின் version-களையும் கொஞ்சம் அவியல் பண்ணிக் கொள் வேன்.

ருக்மிணி கல்யாணம் ஆகி பகவான் த்வாரகையில் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த ஸமயம். த்வாரகையில் யாதவ குலத் தின் முக்ய புருஷர்களில் இருவராக ஸத்ராஜித், ப்ரஸேனன் என்ற அண்ணன்-தம்பி இருந்தனர்.

அண்ணாவான ஸத்ராஜித்துக்கு ஸூர்ய பகவானிடம் பக்தி.

தற்காலத்தில் ஸூர்யனைப் பரிவார தெய்வங்களில் ஒன் றாக மட்டும் வைத்து, ஏதோ சிறிது ஸூர்ய நமஸ்காரம் பண்ணுவது, ஆதித்ய ஹ்ருதயம் சொல்வது என்பதோடு மதாபிமானமுள்ளவர்கள்கூட நின்றுவிட்டாலும், பூர்வத்தில் ஸூர்ய பகவானையே முழு முதற் தெய்வமாக உபாஸித்தவர் கள் நிறைய இருந்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய மதத்தில் ஆறு பிரிவுகள் – ஆறு உபாஸனா மூர்த்திகளைக் குறித்ததாக ஷண் மதம் என்று உண்டு. பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்யர், அம்பாள், ஈச்வரன், மஹாவிஷ்ணு என்று இப்போதும் ஸுப்ர ஸித்தமாக இருக்கிற ஐந்து மூர்த்திகளோடு ஆறாவதாக ஸூர்ய பகவானும் இவர்களில் இருக்கிறார். அவரையே பரமாத்ம ஸ்வரூபமாக வழிபடும் மதப்பிரிவுக்கு 'ஸௌரம்' என்று பெயர். வெளிநாட்டுக்காரர்கள் கூடப் பார்த்துப் பிரமிப்ப தாகக் கோனார்க்கில் உள்ள ஆலயம் ஸூர்ய பகவானுக்கானது தான். கோண – அர்க்கம்தான் கோனார்க். 'ஸூர்யனுடைய பகுதி' என்று அதற்கு அர்த்தம். 'அர்க்கன்' என்றால் ஸூர்யன். அர்க்கனுக்கான கோணம் 'கோனார்க்'.

'அர்க்கன்' என்றதும் ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. பிள்ளையார் தொடர்பாகத்தான். பேசிக்கொண்டே போவதில் இப்படித் தான், கேட்பவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமிருக்கிறதோ இல் லையோ, அவர்களுக்கு ஸ்வாரஸ்யமாயிருக்கிறதோ இல் லையோ, ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகப் பல ஸப்ஜெக்ட்களுக்குப்

போகும்போது பேசுபவருக்கே புதிசாகச் சில 'லிங்க்கு'கள் அகப்பட்டு ஆத்ம த்ருப்தியும், நூதனமாக ஒரு விஷய ஞான மும் உண்டாகின்றன. ஷண்மதம் என்று சொல்லி அதில் ஸுப்ர ஸித்தமாயுள்ள ஐந்து மூர்த்திகள் என்று சொல்லும்போதே, 'இந்த ஐந்திலே பிள்ளையார் போக, பாக்கியுள்ள ஈச்வரன், அம்பாள், ஸுப்ரஹ்மண்யர், விஷ்ணு ஆகிய நாலு பேருக்கும் பிள்ளையார் ஸம்பந்தம் காட்டிவிட்டோம்; ஆறாவதாக இருக் கிற ஸூர்யனுக்கும் அவருக்கும் ஸம்பந்தம் உண்டா?' என்று உள்மனஸ் யோசிக்க ஆரம்பித்தது. ஏதோ தற்செயலாய் பேச்சு கோனார்க், அர்க்கன் என்று போனவுடன், 'தேவலையே! ஸம்பந்தம் கிடைத்து விட்டதே!' என்று எனக்கே ஒரு ஸந்தோ ஷம், த்ருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'அர்க்க' ஸம்பந்தம் பிள்ளையாருக்கு இருக்கிறது. அவருக்கு அர்ச்சனை செய்ய, ஹாரம் சார்த்தி அலங்கரித்து அழகு பார்க்க எந்தப் புஷ்பம் ரொம்பவும் உகந்தது? எருக்கம் பூதானே? எருக்கம்பூவுக்கு அர்க்க புஷ்பம் என்றே பெயர். 'அர்க்க'தான் 'எருக்கு' என்றாகியிருக்கிறது. ஸூர்யன், எருக்கு இரண்டுமே அர்க்க நாமமுடையவையாயிருக்கின்றன. ஸூர்ய னார் கோயிலில் எருக்குதான் ஸ்தல விருக்ஷம். ராத்ரியில் மலரும் சில பூக்களைத் தவிர பாக்கி எல்லாப் புஷ்பங்களையும் மலர்த்துவிக்கிற ஸூர்யனேதான் எருக்கம்பூவில் விசேஷ ஸான் னியத்தியத்தோடு இருந்து கொண்டு, பக்தர்கள் பிள்ளையா ருக்கு அந்தப் பூவால் பண்ணும் ஒவ்வொரு அர்ச்சனையிலும் அவர் பாதத்தில் போய் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணுகிறா னென்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

இதனால் ஷண்மத தெய்வங்களில் பிள்ளையார் நீங்கலாக உள்ள ஐந்து பேருமே அவருடைய உத்கர்ஷத்தை ஒப்புக் கொண்டதாக ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

தவத்தால் பெற்ற திவ்யமணி

ஸத்ராஜித் ஸூர்ய பகவானிடம் பக்தியுள்ளவனென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அவன் ஸமுத்ரக் கரையில் தன் இஷ்டமூர்த்தியைக் குறித்துக் கடுமையான தபஸ் பண்ணினான். ஸூர்ய பகவான் ப்ரஸன்னமானார். 'என்ன வரம் வேண்டும்?' என்று கேட்டார்.

அவர் கழுத்தில் பளபளவென்று ஒரு மணி போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதற்குத்தான் 'ஸ்யமந்தகம்' என்று பெயர். அது பார்க்க ஒரே ஜ்வலிப்பாயிருப்பதோடு, பரம ச்ரேயஸ்கர மானது, ஐச்வர்ய ப்ரதமானது (ஐச்வர்யத்தைக் கொடுக்க வல்லது) என்று ஸத்ராஜித்துக்குத் தெரியும்.

அதனால், என்ன வரம் வேண்டும் என்று கேட்டவுடன் அவன், 'நீங்கள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஸ்யமந்தக மணியை எனக்கு அனுக்ரஹிக்கணும்' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

தெய்வங்கள் 'வரம் தருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டால், அப்புறம் பக்தன் எதைக் கேட்டாலும் 'ஆஹா' என்று கொடுத்துவிடும். ஸூர்ய பகவான் தன் கழுத்திலிருந்த ஸ்யமந் தக மணியை உடனே கழற்றித் தாமே ஸத்ராஜித்தின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டார்.

'என்னுடைய இன்னொரு ரூபம் மாதிரியே ப்ரகாசமாயிருக் கும் இந்த மணி இருக்கிற இடத்தில் வ்யாதி, வ்யஸனம் எதுவும் இருக்காது. அதோடு, இது இருக்கும் க்ருஹத்தில் எட்டு பாரம் ஸ்வர்ணம் உண்டாகும். ஆனால் இத்தனை ஸம்பத்துக்களைப் பெறுவதற்குப் பாத்ரனாக இதைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவன் உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டும். ஆசௌசம் (மடித்தப்பு) ஏற்பட விடக்கூடாது. சுத்தம் தப்பினால் பெரிய

ஹானி உண்டாகும்' என்று எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு, மறைந்து போய் விட்டார்.

பளபளவென்று ஜ்வலிக்கிற ஸ்யமந்தக மணியைப் போட்டுக் கொண்டு ஸத்ராஜித் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தான். த்வாரகை ஜனங்களுக்கு அதனுடைய பெரிய glare-ல் அதைப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஆஸாமியே கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. ஜ்யோதி ப்ரகாசம் மட்டுந்தான் தெரிந்தது. தெருவோடு இப்படி ஒரு ஜ்யோதிஸ் போகிறதை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து, ஸூர்ய பகவானேதான் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைத் தரிசிப்பதற்காக வருகிறார் போலிருக்கிறது என்று நினைத்தார்கள். அப்புறம் ரொம்பக் கிட்டத்தில் பார்த்தபின்தான் ஸத்ராஜித்தை அடையாளம் கண்டுகொண்டு, அவனிடம் பேசி, ஸூர்ய ப்ரஸாதமாக அவனுக்கு ஸ்யமந்தக மணி கிடைத்திருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

க்ருஷ்ணர் ரஸிகரானதால் அந்த மணியின் அழகை ரொம்பவும் ச்லாகித்தார். அவர் புகழ்ந்ததைக் கேட்ட ஸத்ராஜித்துக்கு, அந்த மணி தனக்கே வேண்டுமென்று பகவானுக்கு ஆசை வந்துவிட்டது என்று தோன்றிவிட்டது.

வெளியிலே எத்தனை கூத்தடித்தாலும், ஜார சோர சிகாமணி என்னும்படியாக வெண்ணெயைத் திருடுவது, கோபஸ்த்ரீகளோடு ராஸலீலை பண்ணுவது, பதினாறாயிரம் பத்னிகளோடு குடும்பம் நடத்துவது என்றெல்லாம் பண்ணினாலும், உள்ளூற ஒன்றிலும் ஒட்டாமல், ஆசாபாசமே இல்லாமலிருந்த பரமஞானி, பரப்ரஹ்ம வஸ்து கிருஷ்ண பரமாத்மா. கம்ஸனை வதம் பண்ணினவுடன் அவர் தமக்கே ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டிருக்க எல்லா நியாயமும் உண்டு. அவரிடம் அப்படியே மோஹித்துப் போயிருந்த மதுரா ஜனங்களும் அவர் தங்களுக்கு ராஜாவாகிறாரென்றால் ரொம்ப ஆனந்தப் பட்டுத் தானிருப்பார்கள். ஆனாலும் ராஜ்யாதிகாரத்தில் ஆசையில்லாத அவர் கம்ஸனின் தகப்பனாரான உக்ரஸேனனைத்தான் ராஜாவாக்கினார். உக்ரஸேனன் இவருக்கும் தாய் வழிப் பாட்டனார். சொந்தப் பாட்டனார் இல்லை. அம்மா தேவகிக்குச் சிற்றப்பா. கம்ஸவதம் ஆன அப்புறம் பகவான் மதுராவை விட்டுவந்து சின்ன ராஜ்யமாக த்வாரகா நிர்மா

ணம் பண்ணிக் கொண்டு 'த்வாரகாதீசன்' என்னும் படியாக வாழ்ந்தபோதுங்கூட, தம்மை அதற்கு 'ஸாவரின்' என்னும் தனி ராஜாவாக ப்ரகடனம் பண்ணிக்கொள்ளவில்லை. அண்ணா பலராமருக்கு த்வாரகையில் உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்துத் தாம் இரண்டாவதாகவே இடம் எடுத்துக் கொண்டார். பூர்ணாவதாரமாயிருந்தும் இப்படி அடக்கமாகவும், பொருளாசையற்ற வைராக்யத்துடனும் க்ருஷ்ணர் வாழ்ந்து காட்டினார்.

அம்ருதம் கடைந்து மஹாலக்ஷ்மி உத்பவித்து மஹாவிஷ்ணுவைப் பதியாக வரித்த இடத்திலேயே இப்படித்தான் (பாகவதத்தில்) மஹாவிஷ்ணுவைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. அவர் மண்ணாசை பொன்னாசை மாதிரியே பெண்ணாசையும் கொஞ்சங்கூட இல்லாதவர். பாக்கி எல்லாத் தேவர்களும் லக்ஷ்மி தனக்கு மாலைபோட மாட்டாளா, தனக்கு மாலை போடமாட்டாளா என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது மஹாவிஷ்ணு மட்டும் பரம வைராக்யமாக அவர்பாட்டுக்கு ஒதுங்கி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாராம். அதனாலேயே, 'இத்தனை த்ருடமனஸ் உள்ளவரைப் பதியாய் அடைந்து அவருடைய ப்ரேமையையும் பெறும்படியாக நாம் வாழ்ந்து காட்டினால்தானே நமக்குப் பெருமை?' என்று லக்ஷ்மி நினைத்து அவருக்கே மாலை போட்டாளாம். அவருக்கு எத்தனைக்கெத்தனை வைராக்யமுண்டோ அத்தனைக்கத்தனை கருணையும் உண்டாதலால் உடனே அவளைத் தூக்கி மார்பிலேயே வைத்துக் கொண்டுவிட்டார்!

க்ருஷ்ணர் ஆசையேயில்லாதவரென்று சொல்ல வந்தேன். தானாகவே அவரைத் தேடிக்கொண்டு எல்லா ஐச்வர்யங்களும் வந்தன. மஹாவிஷ்ணுவின் சங்கு சக்ரம் கருடன் எல்லாம்கூட அவரிடம் அவ்வப்போது வந்ததாகப் பார்க்கிறோம். ராமர் கிட்டே இப்படி எதுவாவது வந்ததோ? இதேபோல மஹாவிஷ்ணு தரித்துக் கொண்டிருக்கும் கௌஸ்துப மணியும் க்ருஷ்ணர்கிட்டேதான் வந்தது. '**கஸ்தூரி திலகம் லலாட பலகே வக்ஷஸ்தலே கௌஸ்துபம்**' என்று பாடுகிறோம். அப்பேர்ப்பட்ட திவ்ய கௌஸ்துபத்தைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பவருக்கு ஸ்யமந்தகத்திடம் எதற்கு ஆசை வரப்போகிறது?

ஸ்யமந்தகத்தை ஸத்ராஜித் தந்தால் தரட்டுமே என்று த்வனிக்கும்படியாக அவர் கொஞ்சம் பேசியிருந்தால்கூட, உக்ரஸேன மஹாராஜாவுக்கு அதை அவன் தரலாமே என்ற அபிப்ராயத்தில்தான் சொன்னாரே தவிர, தமக்காகச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அதுவுங்கூட தேசம் முழுவதன் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்துத்தான் இப்படி hint பண்ணினாரே தவிர, பாட்டனாரிடமிருந்த ப்ரியத்துக்காக அல்ல. ஸத்ராஜித் ஒரு தனி ப்ரஜை. ஆனபடியால், ஸ்யமந்தகம் அவனிடமிருந்தால் அது அளிக்கக் கூடிய மங்களங்கள் – ஆரோக்யம், எட்டு பாரம் தங்கம் முதலானதுகள் – அவன் குடும்பத்துக்கு மட்டுந்தான் போகும். அதுவே ராஜாவிடமிருந்தால் இந்த நன்மைகள் தேசம் பூராவுக்கும் சேருமே என்பதால்தான் சொன்னார்.

அர்த்த சாஸ்த்ரப்படி, ஒரு தனி ஆஸாமியிடம் ராஜாவுக்கு இல்லாத ஒரு பெரிய சொத்து இருந்தால் அவன் ராஜாவுக்கு மேற்பட்டவன் என்கிற எண்ணத்தை ஜனங்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களை அராஜகத்தில் தூண்டக் கூடுமென்பதால் இதை அனுமதிக்கவில்லை. விலைமதிப்பிட முடியாத ரத்னங்கள் ராஜாவைச் சேர்ந்தவைதான் என்பது அர்த்தசாஸ்த்ரத்தின் முடிவு. 'ராஜா ரத்நஹாரி' என்று வசனம்.

இந்த அபிப்ராயத்தில் பகவான் ஏதோ ஸூசனையாகச் சொல்லப் போகத்தான் ஸத்ராஜித், 'ராஜாவுமாச்சு, மந்த்ரியுமாச்சு? இவன் பார்த்து வைத்த ராஜாதானே? தாத்தா வேறே! அவன் பேரைச் சொல்லி இவனே தட்டிக்கொண்டு போகப் பார்க்கிறான்' என்று நினைத்துவிட்டான்.

பொருளாசை எப்படியெல்லாம் புத்தியை பேதமாக நினைக்க வைக்கும் என்பதுதான் இந்த உபாக்யானத்தின் 'மாரல்' (நீதி).

க்ருஷ்ணரைத் தப்பாக நினைத்ததோடு மட்டுமில்லாமல் அவரிடம் ஸத்ராஜித் பயப்படவும் செய்தான். 'மஹாமல்லர்களான சாணூரன், முஷ்டிகன் முதலானவர்களை பால்யத்திலேயே கொன்றவன்; கம்ஸனை த்வம்ஸம் பண்ணினவன்; மஹாபராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தனைப் பதினேழு தடவை

அடித்துத் துரத்தினவன். அதோடு எல்லாக் கபடமும் செய்யக் கூடிய மாயாவி. இப்படிப்பட்டவனின் விரோதத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டால் எப்படி ஈடு கொடுக்க முடியும்?' என்று பயப்பட்டான்.

ஸ்யமந்தகத்தை விடவும் மனஸில்லாமல், வைத்துக் கொள்ளவும் தைர்யமில்லாமல் அவஸ்தைப்பட்டான்.

பொருள் என்ன பாடுபடுத்தும் என்று நமக்கெல்லாம் காட்டும் கதை.

அப்போதைக்கு மணியைத் தம்பி ப்ரஸேனனிடம் கொடுத்து வைத்துக் கொஞ்சம் நிம்மதிப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் இவனைவிடப் புத்திசாலி; பலிஷ்டனுங்கூட. அதனால் உபத்ரவத்தை அவனிடந்தான் கொஞ்சம் தள்ளிவிடுவோமே என்று தள்ளிவிட்டான்.

தம்பி ப்ரஸேனன் ஸந்தோஷமாக அந்த ஸ்யமந்தகத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். (கிருஷ்ணனோடேயேதான் அவன் வேட்டைக்குப் போனானென்று ஸ்காந்தக் கதை. இங்கே சொல்வது பாகவதத்தையும், விஷ்ணு புராணத்தையும் அனுஸரித்தது.)

ஸ்யமந்தகத்தைப் போட்டுக் கொண்டிருப்பவன் உள்ளும் புறமும் சுத்தமாயிருக்க வேண்டுமென்று நிபந்தனை அல்லவா? ஆனால், இவன் காட்டுக்குப் போன இடத்தில் ஒரு அசுசி ஏற்பட்டது. அப்புறம், பக்கத்தில் எங்கேயும் ஜலாசயம் இல்லாததால், இவன் கை, கால் அலம்பிக் கொள்ள முடியவில்லை. இப்படி சரீர பரிசுத்தி கெட்டுப் போயிருந்த ஸமயம் பார்த்து ஒரு சிங்கம் வந்து அவனை அடித்துப் போட்டுத் தின்றுவிட்டது. குட்டி ஸூர்யனைப்போல இருந்த ஸ்யமந்தகம் சிங்கத்தையும் வசீகரப்படுத்தியது.

இருட்டு மூடின காட்டைப் பட்டப் பகலாக்குகிற அந்த ரத்னத்தைக் கவ்விக்கொண்டு சிங்கம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காட்டிலுள்ள ஒரு மலைக்குகையில் ஜாம்பவான் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். ராமாவதாரத்தின்போது

ராவண யுத்தத்தில் வானர ஸேனையோடுகூட ராமருக்கு ஸஹாயமாயிருந்த கரடித் தலைவரான அதே ஜாம்பவான் தான்.

கடைசியில் ராமர் ஸரயுவில் தம் சரீரத்தை விட்டு வைகுண்டத்துக்கு ஆரோஹணம் செய்தபோது, அத்தனை பேரையும் தம்மோடு பரமபதத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனாரென்றாலும் ஆஞ்ஜனேயர், ஜாம்பவான் ஆகிய இரண்டு பேரை மட்டும் விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். ராம ஸ்மரணம் மாத்திரம் ஒருவனுக்கு ஸதாவும் இருந்துவிட்டால் அவனுக்கு இந்தப் பாபமயமான, துக்கமயமான பூலோகமே பரமபதமாகத் தானிருக்கும் என்று நிரூபித்துக் காட்டக்கூடிய யோக்யதை இவர்களுக்கு இருந்தது. ஆகையால், 'இந்த உண்மையை உலகத்துக்குக் காட்டுவதற்காக இவர்கள் இங்கேயே சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருக்கட்டும்' என்று நினைத்தார். அதனால் அவர்களைப் பூலோகத்திலேயே இருக்கும்படியாக ஆக்ஞாபித்து விட்டுப் போய்விட்டார். இதே மாதிரி விபீஷணனையும் லங்கையில் சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருக்கும்படிப் பண்ணிவிட்டார்.

மனுஷ்ய ஜாதியை ரொம்பவும் உயர்வாகச் சொல்லிக் கொள்கிறோம். ஆனால் ராமசந்த்ரமூர்த்தி மனுஷ்ய ஜாதியைச் சேர்ந்த எவருக்கும் இப்படிச் சிரஞ்ஜீவித்வம் வஹிக்கும்படியான யோக்யதாம்சம் (யோக்யதாம்சம் என்றால் வேறென்ன? ஸதா ஸர்வதா அவரையே ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கும் த்ருட பக்திதான்! அப்படிப்பட்ட யோக்யதாம்சம்) இருப்பதாக நினைக்கவில்லை. அஸுர ஜன்மா ஒருத்தன், குரங்கு ஒன்று, கரடி ஒன்று என்று மூன்று பேரைத்தான் தம் பக்திக்கு சாச்வதச் சின்னங்களாக விட்டுப் போயிருக்கிறார்.

அச்வத்தாமா பலிர் வ்யாஸோ ஹநூமாம்ச்ச விபீஷண: I
க்ருப: பரசுராமச்ச ஸப்தைதே சிரஜீவிந: II

என்று ஏழு சிரஞ்ஜீவிகள் இருப்பதாக ச்லோகம். அச்வத்தாமன், மஹாபலி, வ்யாஸர், ஹநுமார், விபீஷணன், க்ருபர், பரசுராமர் என்ற இந்த ஏழு பேரில் ஜாம்பவான் இல்லாவிட்டாலும் அவரும் சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருப்பவர்தான். எந்த ஃபீல்டிலுமே (துறையிலுமே) பழம் தின்று கொட்டை

போட்டவர்களை 'ஜாம்பவனாச்சே!' என்கிறோமல்லவா?

அகஸ்த்யர், என்றும் பதினாறாயிருக்கும் மார்க்கண்டேயர் ஆகியவர்களும் (மேலே சொன்ன ச்லோகத்தில் குறிப்பிடப் படாவிட்டாலும்) சிரஞ்ஜீவிகள்தான்.

த்ரேதா யுகத்து ராமர் காலத்திலிருந்து, த்வாபர முடிவில் இந்தக் கதை நடக்கும்போதும் இருந்த ஜாம்பவான் மணியைக் கவ்விக்கொண்டு வரும் சிங்கத்தைப் பார்த்தார். அவருக்கு அப்போது ஸுகுமாரன் என்று பெயர் கொண்ட ஒரு பிள்ளைக் குழந்தை இருந்தது. அத்தனை வயஸுக்கா என்றால் கரடி, அதி லும் சிரஞ்ஜீவி – அதைப் பற்றி எது, எப்படியென்று நமக் கென்ன தெரியும்? ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் மணி தம் குழந் தைக்கு நல்ல விளையாட்டுப் பொருளாயிருக்கும் என்று நினைத்தார்.

உடனே மஹா பலசாலியான அவர் சிங்கத்தோடு சண்டை போட்டு அதைக் கொன்றுவிட்டார். மணியை எடுத்துக் கொண்டு போய்க் குழந்தையின் தொட்டிலுக்கு மேலே பொம்மையும் கிளிச்சட்டமும் கட்டித் தொங்க விடுகிறது போல ஸ்யமந்தகத்தைக் கட்டி வைத்தார். (வாலி தன் பிள்ளை அங்கதனுடைய தொட்டிலுக்கு மேலே ராவணனையே 'பத்து தலைப் பூச்சி' என்று கட்டி வைத்தானாம்!)

கண்ணைப் பறிக்கிற ஸ்யமந்தகத்தின் ஜொலிப்பும் கரடிக் குழந்தையானதால் அதற்குக் கூசவில்லை. நம்மகத்துக் குழந் தைக்கு டார்ச்லைட் அடித்துக் காட்டினால் வேடிக்கையாயிருக் கிற மாதிரிதான் கரடிக் குழந்தைக்கு மணி இருந்தது போலிருக் கிறது!

(பிள்ளையார் ஸமாசாரம் ஸ்யமந்தக உபாக்யானத்தில் சேர்கிற) ஸ்காந்தக் கதையில் இங்கே ஒரு புது விஷயம் வரு கிறது. இந்த 'வெர்ஷன்'படி ப்ரஸேனன், க்ருஷ்ணன் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வேட்டைக்குப் போனார்கள் என்று முன் னேயே சொன்னேன்.

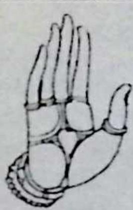
அப்புறம் ப்ரஸேனன் தனியாக எங்கேயோ பிரிந்து போய் சிங்கத்தினால் அறையப்பட்டுச் செத்துப் போனான். மணி

ஜாம்பவானிடம் முடிவாகப் போய்ச் சேர்ந்தது.

ப்ரஸேனனைக் காணோமே, காணோமே என்று பகவான் ரொம்ப நாழி தேடிப் பார்த்தார். ஸூர்யாஸ்தமனம் ஆனது கூடத் தெரியாமல் தேடிக் கொண்டேயிருந்தார். அஸ்தமனத் துக்குக் கொஞ்ச நாழி கழித்து, அகஸ்மாத்தாக அவர் ஆகாசத் தைப் பார்த்தபோது அங்கே பளிச்சென்று நாலாம் பிறைச் சந்திரன் தெரிந்தது.

அமாவாஸ்யைக்கு அப்புறம் குறிப்பாகப் பளிச்சென்று தெரிவது நாலாம் பிறைதான். மூன்றாம் பிறை என்பது காலை சுமார் எட்டு மணிக்கு உதித்து ராத்திரி எட்டு மணிக்குள் அஸ்தமித்துவிடும். ஸாயங்காலம் ஆறு மணி ஸுமாருக்கு ஸூர்யாஸ்தமனம் ஏற்படும்வரை, ஸூர்ய வெளிச்சத்திலே பிறை தெரியவே தெரியாது. Twilight என்கிற ஸந்த்யா வர்ண ஜாலம் அடங்கும் ஆறரை ஏழு மணி ஸுமாருக்கு மூன்றாம் பிறை மேற்கே ரொம்பவும் கீழே சாய்ந்திருக்கும். அதனால் கவனமாகப் பார்த்தாலே தெரியும். நாலாம் பிறை இப்படி யில்லை. அது கார்த்தாலே ஒன்பது மணி ஸுமாருக்கு உதித்து ராத்ரி ஒன்பதுக்கு அஸ்தமிப்பது. அதனால் ராத்ரி ஏழு, ஏழரை மணிக்குத் தலையை 'நாச்சுரலாக' ஒரு 30, 40 டிகிரி உசத்திப் பார்க்கிறபோது அது டக்கென்று கண்ணில் பட்டுவிடும். இப் படித்தான் க்ருஷ்ணர் பார்த்தார்.

உடனே 'ஸரி, இருட்டிவிட்டதே! இன்னம் காட்டிலே தேடிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம்' என்று நினைத்து, கூட வந்த வர்களோடு த்வாரகைக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

ஐயத்துக்கு ஆளான ஐயன்

பிரஸேனன் வேட்டையிலிருந்து திரும்பி வராததைப் பார்த்தவுடன் ஸத்ராஜித்துக்கு க்ருஷ்ணரிடம்தான் ஸந்தேஹம் உண்டாயிற்று. ஸந்தேஹமென்று சொன்னால் போதாது; நன்றாக confirmed ஆகவே, 'க்ருஷ்ணன்தான் காட்டிலே தம்பியை மடக்கிக் கொன்று போட்டிருக்கிறான்' என்று தோன்றிவிட்டது. பாகவதத்தின்படி, க்ருஷ்ணன் ப்ரஸேனனோடு போகாவிட்டாலும் ஆளைவிட்டு அவனைக் கொன்றதாக நினைத்தான். 'ஏற்கெனவே ஸ்யமந்தகத்தின் மேலே ஒரு கண் வைத்திருந்தான்! ப்ரஸேனன் அதைப் போட்டுக் கொண்டு காட்டுக்குப் போனது நல்ல வாய்ப்புக் கொடுத்து விட்டது. வேட்டைக்குப் போனவன் திரும்பி வராவிட்டால் ஏதோ துஷ்ட மிருகம் அடித்துப் போட்டுவிட்டது என்று ஊரார் நினைத்துக் கொள்வது ஸஹஜம்தானே? அப்படி இதையும் நினைத்துக் கொண்டு போகட்டுமென்று க்ருஷ்ணனேதான் ஆட்களை அனுப்பி அவனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு, மணியைத் தன்னிடம் அவர்கள் சேர்ப்பிக்கும்படி ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறான்' என்று முடிவு செய்துவிட்டான்!

ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவே நராகாரமாக அவதாரம் பண்ணினால் மனுஷ்யர்களுக்கு ஏற்படுகிற எல்லாக் கஷ்டங்களும் அவருக்கும் வருகின்றன! அபவாதம்கூட வருகிறது! மனுஷ்யர்களோடு மனுஷ்யனாகக் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிற மாதிரி இருந்து கொண்டே அதன்மூலம் அவர்களுக்கு அனேக பாடங்களைப் போதிக்க வேண்டுமென்பதுதான் அவதார ரஹஸ்யம்!

'க்ருஷ்ணன் ப்ரஸேனனைக் கொலை பண்ணியிருக்கிறான்; மணியைத் திருடிக்கொண்டு எங்கேயோ ஒளித்து வைத்திருக்கிறான்' என்று நிரபராதியான பகவான் மேல் ஸத்ராஜித்

இரண்டு க்ரிமினல் குற்றங்களைச் சுமத்தினான். எங்கே பார்த்தாலும் இந்த மித்யாபவாதத்தை (பொய்யான நிந்தையை)ப் பரப்பினான்.

ஊர்வாய் பொல்லாதது. ஜனங்கள் மனஸ் சாஞ்சல்யம் (சஞ்சலத்தன்மை) வாய்ந்தது. ஒருநாள் 'ஹாஹூ' என்று தலைக்கு மேலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொண்டாடுகிற தலைவர்களை இன்னொரு நாள் சீந்தாமலே தூக்கி எறிவதை ப்ரக்ருதத்திலே (நடைமுறையில்) பார்க்கிறோமல்லவா? என்றைக்குமே கொஞ்சம் இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது. எந்த க்ருஷ்ணனால்தான் கம்ஸாதிகளின் கொடுமையிலிருந்து தப்பி யதுகுலம் ஸகல ஸந்துஷ்டியும் ஐச்வர்யமும் அடைந்ததோ, எவனுடைய கருணைதான் எந்த ஆபத்திலும் அவர்களை ரக்ஷித்ததோ, அந்த க்ருஷ்ணனையே, அவனுடைய அந்த ஸொந்த ஜனங்களிலேயே பல பேர் இப்போது ஸத்ராஜித்தோடு சேர்ந்து கொண்டு அபாண்டமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். 'குழந்தை நாளிலேயே வெண்ணெய் திருடினவன்தானே? திருடும் கபடும் அவன் தேஹத்தோடு பிறந்தவை. இதுவும் பண்ணியிருப்பான், இன்னமும் பண்ணியிருப்பான்' என்று வாய்கூசாமல் நிந்தித்தார்கள். காளிங்கனிடமிருந்து காப்பாற்றியது, கோவர்த்தனத்தைத் தூக்கிப் பிடித்து ப்ரளய வர்ஷத்தைத் தடுத்தது எல்லாம் மறந்தே போய்விட்டது!

தான் மனஸாலும் நினைக்காத குற்றத்தைத் தன்மேல் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களே சுமத்துகிறார்களே என்று பகவான் மனக்லேசம் அடைந்தார் – அதாவது அப்படி நடித்தார். மனுஷ்யனைப் போல மனக்லேசம் அடைந்ததற்குப் பொருத்தமாக, தமது ஐச்வர்யமான (ஈச்வரத் தன்மைக்குரிய) ஸர்வஜ்ஞத்தையும் விட்டமாதிரி நடித்தார். (எதையும் தன்னால் அறியும்) ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைக் காட்டாமல் மனுஷ்யர்கள் மாதிரியே 'இன்வெஸ்டிகேட்' செய்து ப்ரஸேனன் எப்படிச் செத்துப் போனான் என்று எல்லாருக்கும் 'ப்ரூவ்' பண்ணிக் காட்டுவது என்று முடிவு செய்தார்.

அதன்படி க்ருஷ்ணர் ஸத்ராஜித்தின் பக்ஷமாயிருந்தவர்களில் சிலரையும் தம்மோடு அழைத்துக் கொண்டு ப்ரஸேனன் போன காட்டுக்குப் போனார். அவனுடைய குதிரையின் குளம்

படியையே பின்பற்றி எல்லாரும் போனார்கள். ரொம்ப தூரம் போனதும் ஓர் இடத்துக்கு மேலே அடிச்சுவடு போகவில்லை. அந்த இடத்தில் ஒரே ரத்தக் கறையாக இருந்தது. கொஞ்சம் எலும்புத் துண்டுகளும் கிடந்தன. மனுஷ்ய அவயவங்கள், குதிரையின் அவயவங்கள் ஆகிய இரண்டிற்குமான அஸ்தி களாக அவை இருந்தன. ப்ரஸேனன் உடுத்திக் கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தின் கிழிசல், அவனுடைய ஆபரணத் துண்டுகள், குதிரையின் லகான், சேணம் முதலானதுகளின் அறுதல்கள் எல்லாம் சிதறுண்டு கிடந்தன. இந்தத் தடயங்களிலிருந்து ஒரு துஷ்ட மிருகம்தான் ப்ரஸேனன், அவனுடைய குதிரை ஆகிய இரண்டு பேரையுமே அடித்துப் போட்டிருக்கிறது என்று எல் லாருக்கும் தெரிந்து விட்டது. மனுஷ்யர்களை வைத்து பகவான் அடித்துப் போட்டிருந்தால் இப்படி ஏதோ கொஞ்சம் அஸ்தி இருந்த மாதிரி இல்லாமல், அழுகிப்போன முழு உடம்பு களுமல்லவா இருந்திருக்கும்?

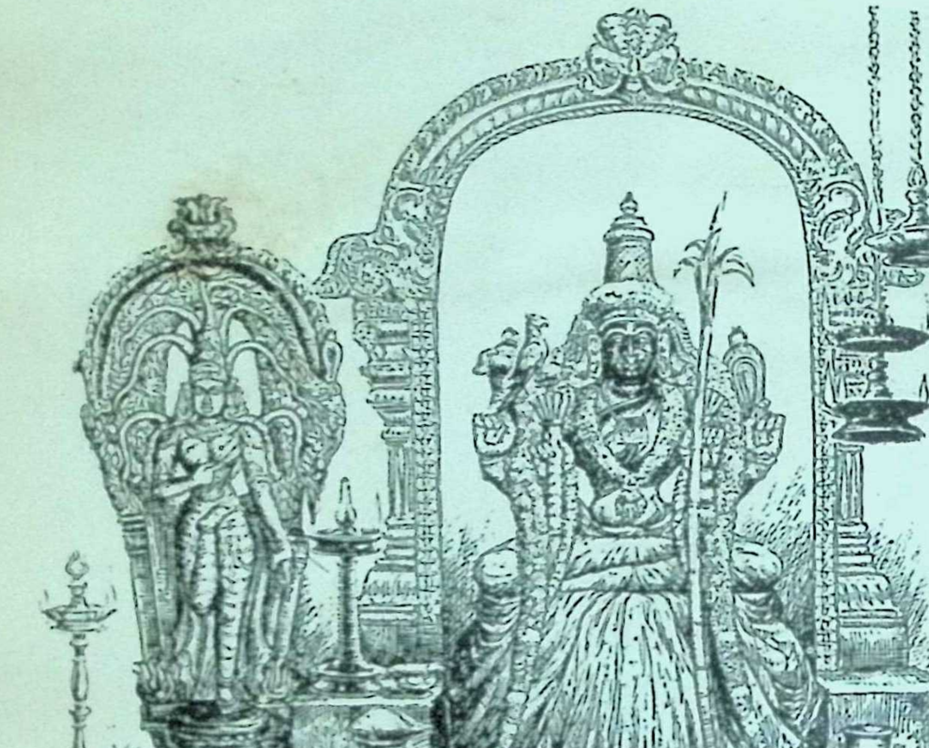
ஆனால் இதை எப்படி conclusive proof (தீர்மானமான நிரூபணம்) என்று சொல்வது? முதலில் மனுஷ்யர்கள் அடித் துப் போட்டுவிட்டு, அப்புறம் அந்த ம்ருத சரீரங்களை புலி, சிங்கம் எதுவாவது தின்றிருக்கவும் கூடுமல்லவா?

இப்படி, கூடப் போனவர்களின் ஸந்தேஹ மனஸ் நினைத் தது. அதோடுகூட, மற்ற ஆபரணங்கள் உடைந்து கிடைந்து காணப்பட்டாலும், முக்யமான ஸ்யமந்தகத்தைக் காணோமே? இது ஸந்தேஹத்துக்குப் பலம் கொடுத்தது.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

பெரிய இடத்துப்பிள்ளை என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன் குரு என்கிற தலைப்பிலும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ தபஸ்காமாக்ஷி